Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 159 (2161) ♦ Вівторок, 31 серпня 1999 року ♦ Ціна договірна

Депутатський корпус — захисник від свавілля

Під час президентських виборів ради мають взяти на себе роль об'єктивних арбітрів. **На цьому наголосив Голова Верховної Ради Олександр Ткаченко під час зустрічі з активом органів місцевого самоврядування Києва.** Він відразу зазначив, що виступає перед присутніми — депутатами і головами Київської міської та районних рад — не лише як Голова парламенту, а і як кандидат у Президенти.

(Закінчення на 2-й стор.).

Правдиве слово у кут не загнати

Голова Верховної Ради України Олександр Ткаченко зустрівся з керівниками та працівниками засобів масової інформації. Він коротко поінформував про готовність парламенту до четвертої сесії і, зокрема, сказав, що сесія буде напруженою і складною. По-перше, вона коротша від попередньої. По-друге, назбиралося дуже багато невідкладних питань. До розгляду підготовлено понад 300 законопроектів, а з альтернативними — більш як 400.

(Закінчення на 2-й стор.).

31 серпня

✔ 1919 р. З'єднані українські війська УНР і УГА (придніпрянські й галицькі) здобули Київ.

✔ 1935 р. Олексій Стаханов встановив перший рекорд видобутку вугілля.

✔ 1987 р. У Києві з організацією Українського культурологічного клубу почала формуватися опозиція до офіційної влади.

Перед Інгою знімемо капелюха...

Буквально останньої миті перед завершенням сьомого чемпіонату світу з легкої атлетики в іспанській Севільї до клубу «золотовидобувачів» увійшла Україна. Завдяки чудовій майстрині, чарівній жінці, динамівці з Миколаєва Інзі Бабаковій. Нарешті завжди друга Бабакова піднялася на найвищий щабель п'єдесталу пошани, здолавши з першої спроби висоту метр 99 сантиметрів. Щиро вітаємо чемпіонку, яка після народження дитини швидко набрала форму і прославила Батьківщину!

На знімку: Інга Бабакова (в центрі) — чемпіонка світу. Фото АП.

Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про банкрутство»

5—13

Володимир Синявський: «Я бачив апокаліпсис»

15

У номер

Бюджет Києва формуватиметься громадами

Київський міський голова Олександр Омельченко звернувся до Голови Верховної Ради України з проханням дозволити міськраді сформувати контрольні показники бюджету столиці на 2000 рік «знизу вгору» на основі пропозицій територіальних громад — кожного району. А також висловився за те, щоб відрахування Києва до Пенсійного фонду, збори від продажу валюти, золота і автомобілів залишалися в місті й використовувалися на його соціальні потреби, а не потрапляли до централізованого фонду.

Столичний міський голова запевнив, що президентська кампанія і вибори в Києві пройдуть демократично, у правовому полі, згідно з Конституцією та законами. «Для киян кожний кандидат — потенційний Президент, — сказав О. Омельченко, — всі вони матимуть рівне право зустрітися у Києві з виборцями і депутатами всіх рівнів».

Україно-грецьких угод побільшало

Завершується офіційний візит в Україну міністра національної оборони Греції Апостолоса Афанасіоса Тсохадзопулоса. Учора гість провів переговори з керівництвом оборонного та зовнішньополітичного міністерств, а також Ради національної безпеки та оборони. За підсумками візиту підписано міжурядову угоду про військово-технічне співробітництво.

Ювілеї

Скликала шахтарська столиця

Понад 160 підприємств Донецька взяли участь у виставці «Донецьк-130», присвяченій 130-й річниці заснування міста. Чимало експонатів були унікальними —наприклад, радіоелектронний комплекс, виготовлений Донецьким науково-дослідним інститутом комплексної автоматизації та заводом «Топаз». Такими комплексами незабаром буде оснащене українське військо.

Ювілей шахтарської столиці збігся в часі з найпопулярнішими святами — Днем шахтаря та Днем міста, тож видовищ і розваг і в центрі, і в кожному з дев'яти районів вистачало. На святкування прибули гості з міст-побратимів та представники донбаського земляцтва Москви, серед них — льотчик-космонавт Олександр Волков, Герой Радянського Союзу Надія Попова, академік Михайло Срібний та інші.

❍ Стала до дії плавуча бурова установка «Сиваш» (Північно-Казантипське родовище в Криму).

❍ У Луганській області, поблизу села Катеринівка, розбився літак Як-55. Загинув пілот.

❍ У Новоград-Волинському районі Житомирської області на снаряді часів Великої Вітчизняної війни підірвалися четверо підлітків.

P.S.

Сесія буде напруженою і складною

У номер

✔ Словаччина

З нагоди свята словацького народу

На запрошення Національної Ради Словацької Республіки делегація Верховної Ради України взяла участь в урочистостях з нагоди 55-ї річниці Словацького національного повстання, що відбулись 28 серпня. Делегацію очолював заступник Голови Верховної Ради Віктор Медведчук.

У ході візиту відбулися зустрічі з Президентом Словаччини Рудольфом Шустером, головою парламенту Йозефом Мігашем, головою уряду Мікулашем Дзуріндою, іншими посадовими особами держави. Було обговорено широке коло питань україно-словацьких відносин. Сторони висловились за подальше всебічне розширення міждержавних та міжпарламентських зв'язків обох країн.

Прес-служба Верховної Ради України.

✔ Київ

Не всі кандидати здатні піднятися на Чернечу гору

Кандидати у Президенти України Ю. Костенко та В. Онопенко заявили, що не долучаться до Канівської угоди чотирьох — Є. Марчука, О. Мороза, В. Олійника та О. Ткаченка. В Канівській угоді ця двійка бачить лише одне позитивне: опозиційність до чинного Президента. За оцінкою Ю. Костенка і В. Онопенка, у боротьбі за президентство нині сформувалося три блоки: ліві (до яких вони відносять авторів Канівської угоди), діюча влада, яка підтримує чинного Президента, і праві (якими вважають себе).

Утім, Костенко і Онопенко, певно, заплуталися в політичних орієнтирах: важко однозначно назвати лівими Є. Марчука та В. Олійника, а соціал-демократичні ідеї, які сповідує сам В. Онопенко, за загальноприйнятою термінологією вважаються лівими. Ще дивніша заява В. Онопенка, мовляв, «колишні», хто вже був при владі, нічого Україні не дадуть. Адже і Ю. Костенко, і В. Онопенко свого часу також мали міністерські крісла. Навряд чи можна серйозно сприймати і пропозицію Ю. Костенка до Г. Удовенка долучитися до блоку «двох» у розпал суперечки, чий Рух «справжніший».

Здається, ні В. Онопенко, ні Ю. Костенко не збагнули, що інші політики, як-от канівська четвірка, можуть об'єднуватися не за політичними поглядами, а заради інтересів народу України, заради порятунку держави. Щоми вміємо розвалюватися, тягнути на всі боки, — це доводить і давня наша історія, і недавній приклад з тим самим Рухом, і не тільки з ним. А от для об'єднання, хоча б у ту саму четвірку в Каневі, на Чернечій горі, потрібні якості людей державних, а не політиків на час.

Як шахтарі на енергетиків вплинуть

Незалежна профспілка гірників України ухвалила рішення з вересня припинити відвантаження коксівного вугілля на теплостанції. За словами лідера НПГУ М. Волинця, за відвантажене вугілля на суму 103 млн. грн. енергетики сплатили гірникам тільки 2,5 млн. грн. «живими» грошима. Припиненням відвантаження вугілля шахтарі спробують «вплинути на ставлення енергетиків до оплати за поставлене вугілля», сказав лідер профспілки. Акція триватиме доти, доки не вдасться домовитися про розрахунки за вугілля, повідомляє «Інтерфакс-Україна».

✔ Фотофакт

У Краснодоні Луганської області до ладу стала шахта-гігант «Самсонівська-Західна».

Фото Вадима ЛІСНОГО (ДІНАУ).

Правдиве слово у кут не загнати

(Початок на 1-й стор.).

Окрім того, останніми днями і Президент подав ряд документів, указів та прохань про першочерговий розгляд законопроектів. З одного боку, це свідчить про поспіх Президента та уряду, щоб показати, як вони турбуються про всенародне благо, а з другого — створює велике навантаження економічним комітетам ВР.

Загалом Верховна Рада працювала і працюватиме у відкритому режимі.

Найважливішим, безперечно, буде обговорення і прийняття бюджету. До 15 вересня Кабмін має подати проект держбюджету. «У мене є надія, — сказав О. Ткаченко, —що 15 вересня цей проект буде представлено, хоча досі його ніхто не бачив».

Бюджет матиме великий вплив також і на передвиборну кампанію: які наші перспективи — особливо щодо боргів. Треба, щоб український народ знав, скільки брали, у кого брали, куди витратили і коли та як віддавати.

Потім Олександр Ткаченко відповів на запитання.

Зокрема, Голова Верховної Ради повідомив, що Комітет з питань свободи слова та інформації працює над законопроектом, який не дозволить виконавчій владі втручатися у діяльність ЗМІ, а також закривати їх.

«Не можна, — підкреслив Олександр Ткаченко, — щоб чотири чи п'ять сімей, які обертаються навколо Президента, керували усіма засобами масової інформації». Він висловив думку, що під час четвертої сесії працюватиме телерадіостанція Верховної Ради, і на першому каналі УТ вона матиме свій час. У цьому зацікавлені всі громадяни України.

Багатьох учасників зустрічі цікавило, чому до Канівської угоди не приєднався Петро Симоненко.

Відповідаючи на це запитання, Голова ВР наголосив насамперед, що звернення — серйозний документ. Спершу планували підписати його утрьох — Марчук, Мороз і Ткаченко. Потім приєднався Олійник.

Що стосується П. Симоненка, то О. Ткаченко підкреслив: «Скажу одне: негативної оцінки звернення я від нього не чув». Олександр Миколайович зазначив:

— Четвірка у жовтні визначиться, хто стане одним кандидатом. Але людям спершу треба дати можливість самим зважити, вирішити, кого вони підтримають на виборах 31 жовтня.

Голова Верховної Ради відповів також, якими він бачить події піввікової давності у Західній Україні. На його думку, сьогодні не можна ділити Україну на Східну і Західну, Південну і Північну.

«Ніхто більшого горя не завдав Україні, ніж фашисти, —сказав О. Ткаченко. — Але ми німецькому народові простили, доглядаємо кладовища їхніх солдатів. Це цивілізовано. Невже не зможемо порозумітися між собою?»

Євген Марчук, наголосив далі керівник парламенту, добре знає всі матеріали тієї пори і виступає за примирення, і я підтримую це. До позиції Марчука варто прислухатися всім.

Олександр Ткаченко сказав, що Леонід Кучма розпочав свою передвиборну кампанію з відключення трансляції роботи ВР. Бо Президент не хоче чути опонентів.

Не менш яскраві й свіжі приклади. Святкування Дня незалежності вилилося у звеличення Президента. Чому, запитав Олександр Ткаченко, на сцену палацу «Україна» не було запрошено тих, хто виборював незалежність?

Напередодні свят Президент видав 148 генеральських зірок. Що сталося у державі?

Олександр Ткаченко вважає, що вибори Президента повинні відбутися в один тур.

«Я симпатизую всім кандидатам, — сказав О. Ткаченко. — Але вважаю, що не всі вони є державними діячами. З 15 кандидатів таких — 4—5».

На закінчення зустрічі Голова Верховної Ради попросив журналістів подати пропозиції щодо кращого висвітлення роботи Верховної Ради, щодо того, щоб ЗМІ мали всі можливості для об'єктивного висвітлення життя суспільства.

Анатолій КАРАСЬ.
Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Депутатський корпус — захисник від свавілля

(Початок на 1-й стор.).

Як Голова парламенту...

Олександр Ткаченко зізнався, що його «бентежить почуття провини перед мешканцями Києва»: міськрада на відстані не більш ніж кілометр від парламенту, а такі зустрічі відбуваються рідко. І пообіцяв зробити їх регулярними.

Верховна Рада, запевнив її Голова, і надалі працюватиме задля того, щоб ради всіх рівнів «діяли скоординовано і відчували підтримку згори донизу і навпаки». За визначенням Голови ВР, ради є «паростками демократії», а весь 230-тисячний депутатський корпус України — «єдина структура, яка захищає людей від свавілля виконавчої влади». На думку О. Ткаченка, нинішня влада прагне «не обрання Президента, а захоплення влади ще на один термін». За його інформацією, виконавча влада створює напівлегальні фонди для підкупу виборців, міським і сільським головам пропонує до 1000 гривень винагороди, якщо ті підтримуватимуть на президентських виборах кандидатуру Л. Кучми. Голова парламенту вважає, що підтримкою Леоніда Даниловича на цьогорічних виборах займаються «московські багаті люди», у яких інтерес один — капітал. «Це вже не просто втручання у внутрішні справи України, а пряма інтервенція фінансових мародерів», — сказав він.

Місцеві депутати цікавилися долею змін до закону про статус депутатів місцевих рад щодо притягнення народних обранців до відповідальності лише за згодою ради вищого рівня, на які Президент наклав вето. На думку О. Ткаченка, парламент у вересні негайно повернеться до цього питання і зможе подолати вето.

Голова ВР також висловився за потребу чіткіше вписати у законах роль і місце місцевих рад. Він розкритикував наміри ліквідувати районні ради у ряді міст.

Формуючи держбюджет на 2000 рік, запевнив О. Ткаченко, парламент скоротить централізовані відрахування регіонів до держбюджету, щоб вони були менше залежні від центру. «Ми також переглянемо дотації на підтримку науки і освіти, охорони здоров'я», — пообіцяв Голова парламенту.

Як кандидат у Президенти...

Олександр Ткаченко заявив, що в разі його обрання на найвищу державну посаду першими кроками будуть: внесення на розгляд парламенту закону про кодекс честі Президента, щорічний звіт глави держави за виконання своєї програми. На думку О. Ткаченка, прем'єра та силових міністрів повинен затверджувати і звільняти лише парламент. Іще одне завдання — недопущення конфронтації між законодавчою і виконавчою гілками влади, очищення апарату адміністрації Президента від «корумпованих елементів». Олександр Ткаченко переконаний: треба вирішити передусім проблеми зайнятості, виплати зарплати, посилити соціальний захист. У зовнішній політиці — співпрацювати «з урахуванням вигідності для економіки України». О. Ткаченко знову висловився за єдиний економічний простір і спільний ринок з Росією та Білоруссю. Його аргументи: «Поки що Європі наша продукція абсолютно не потрібна».

В інтерв'ю журналістам після зустрічі Олександр Ткаченко назвав дії напередодні виборів виконавчих і силових структур, ЗМІ, підконтрольних владі, «гвалтуванням свідомості людей», щоб змусити їх проголосувати так, як «треба». Він наголосив, що у Канівській угоді нема жодного слова про зміну політичного чи державного устрою, як це закидають її противники. «Йдеться про те, щоб Леонід Кучма, як людина, у якої не вийшло керувати державою, покаявся перед народом і не більше», — сказав О. Ткаченко. Заяви виборчого штабу чинного Президента, що, мовляв, у Л. Кучми є лише один серйозний конкурент — лідер комуністів П. Симоненко, — Олександр Миколайович прокоментував так: «Оцінювати своїх конкурентів — це право виборчого штабу кандидата. Петро Симоненко, справді, — серйозний конкурент: за ним стоїть могутня партія і фракція у парламенті. Однак якщо опонент уже заграє зі своїм конкурентом — це погана ознака. Отже, він хоче бачити його своїм конкурентом, маючи гарантію, що в нього обов'язково виграє».

Юліана ШЕВЧУК.

До 55-річчя визволення України

...І пам'ятник журналістам

Напередодні 55-річчя визволення України та 56-ї річниці визволення Донбасу від німецько-фашистських загарбників у Донецьку тривають роботи зі створення алеї Героїв Радянського Союзу та повних кавалерів ордена Слави. На ній будуть встановлені пам'ятні дошки з іменами всіх 269 героїв і 105 нагороджених орденом Слави жителів області.

Передбачено також відкрити в обласному центрі пам'ятник журналістам, які загинули на фронтах Великої Вітчизняної, оновити та реставрувати всі пам'ятники бойової слави.

Колектив Верховного Суду України глибоко сумує у зв'язку з передчасною смертю заступника голови Вищої кваліфікаційної комісії суддів України

Віктора Петровича ПРОКУДІНА

і висловлює щире співчуття рідним та близьким покійного.

НАРОДУ УКРАЇНИ — ГІДНЕ ЖИТТЯ!

Автобіографія кандидата на пост Президента України ПЕТРА СИМОНЕНКА

Народився в Донецьку 1 серпня 1952 р. Батько довгі роки працював трактористом, мати — санітаркою у лікарні.

У 1974 р. з відзнакою закінчив Донецький політехнічний інститут. Працював у «Дондіпровуглемаші», на комсомольській роботі.

У 1982 — 1988 рр. — секретар ЦК ЛКСМУ. Потім —секретар Маріупольського міськкому, секретар, другий секретар Донецького обкому Компартії України.

У 1991 році заочно закінчив Київський інститут політології і соціального управління.

Після антиконституційної заборони Комуністичної партії два роки працював заступником директора виробничої корпорації «Укрвуглемаш».

У цей досить складний період історії нашої країни вів активну роботу щодо згуртування однодумців, підготовки до відродження партії комуністів.

У червні 1993 р. на з'їзді відновленої Компартії України обраний першим секретарем ЦК.

З березня 1994 р. — народний депутат України, очолює найвпливовішу фракцію у Верховній Раді України, яка послідовно відстоює інтереси трудового народу.

Одружений. Дружина — економіст, тимчасово не працює. Має онука та двох синів: старший — юрист-економіст, молодший — студент університету.

П'ятирічне володарювання нинішнього Президента України переконливо показало всю облуду та згубність курсу так званих «радикальних ринкових реформ».Держава фактично втратила економічну та політичну незалежність.

Економіка доведена до критичної межі. Стрімко збільшується безробіття. Зміцнює позиції в економіці і владних структурах криміналітет. Майже половина населення відкинута за межу виживання.

Зовнішня політика дедалі більше підпорядковується диктату Заходу, втягуванню в орбіту блоку НАТО.

До тих пір, доки реалізується подібний курс, народне господарство не вийде з коматозного стану, економічна залежність держави посилюватиметься, зубожіння й вимирання народу триватиме.

Впровадження соціально спрямованої державної політики, досягнення на цьому підгрунті якісно нового рівня розвитку українського суспільства, істотне поліпшення життя народу буде основною метою моєї діяльності на посаді Президента України.

І. ЗАВДАННЯ-МІНІМУМ:
відновити соціалістичний шлях розвитку

За 5 років підняти промислове і сільськогосподарське виробництво до рівня 1990 року, ліквідувати безробіття.

Протягом 2000 року ліквідувати заборгованість з соціальних виплат і підвищити рівень заробітної плати. Мінімальні зарплатню і пенсію встановити на рівні прожиткового мінімуму, стипендію — на рівні межі малозабезпеченості.

Розпочати планомірне зниження рівня цін і тарифів на товари і послуги.

Запровадити державне регулювання цін на основні продукти харчування, споживчі товари першої необхідності, ліки, житлово-комунальні й транспортні послуги.

Надати можливість використовувати заощадження в Ощадбанку для придбання товарів тривалого користування вітчизняного виробництва, на житлове будівництво, розвиток виробництва, оплату частини житлово-комунальних послуг.

Ліквідувати дитячу безпритульність, відродити безкоштовні системи загальної середньої і фахової освіти.

Створити необхідні умови для позитивної самореалізації молоді, зміцнення сім'ї, державної підтримки материнства і дитинства.

У найкоротший термін ужити заходів щодо ліквідації патологічних наслідків діянь «реформаторів-капіталізаторів»: вимирання народу, епідемії туберкульозу, масових захворювань дітей і людей похилого віку від недоїдання та неповноцінного харчування. Відновити безкоштовну медичну допомогу громадянам.

Знайти гідне застосування знанням і талантам вчених, викладачів, працівників медичних і культосвітніх закладів, художньої та інших загонів інтелігенції.

Забезпечити конституційні права віруючих, недопущення міжнаціональних і міжрелігійних чвар і конфліктів, вільне користування представниками різних націй і народностей рідними мовами.

Надати російській мові статусу державної. Всебічно розвивати державну українську мову і культуру.

Забезпечити законність прав і свобод громадян, гарантувати безпеку особистості і держави.

ІІ. ЗАВДАННЯ-МАКСИМУМ:
вивести Україну до числа провідних держав світу за рівнем життя громадян та високоефективним соціально-економічним розвитком.

ІІІ. ШЛЯХИ РЕАЛІЗАЦІЇ ПОСТАВЛЕНИХ ЗАВДАНЬ

Конституційне та законодавче забезпечення відновлення народовладдя — у формі Рад депутатів трудящих.

Відмова від політики лібералізації економіки і монетаризму. Впровадження соціально орієнтованої моделі розвитку багатосекторної економіки на основі державного регулювання з використанням ринкових інструментів і механізмів.

Державне регулювання соціально-економічних процесів на основі державних планів відновлення і розвитку.

Державна підтримка базових галузей промисловості —паливно-енергетичного, металургійного, машинобудівного і оборонного комплексів.

Здійснення практичних заходів щодо відродження села, його соціальної сфери, державної підтримки різних форм господарювання на землі, недопущення її розпродажу. Державна підтримка інвестування сільського господарства, переробної промисловості та інших галузей, пов'язаних із АПК. Оголошення для них на 2—3 роки податкових канікул.

Проведення активної державної регіональної соціально-економічної політики з урахуванням особливостей та масштабів економічного потенціалу, специфіки соціальних проблем кожного з районів України.

Припинення приватизації, грунтовна перевірка дотримання державних інтересів та чинного законодавства при зміні форми власності об'єктів приватизації. Повернення до державної власності стратегічно важливих підприємств. На основі потужного державного виробничого сектора економіки — відновлення суспільних фондів споживання і відродження гарантованої системи соціального захисту громадян.

Впровадження активного державного регулювання в кредитно-фінансовій, податковій і бюджетній сферах. Кредитні ставки для виробництва будуть знижені в 2,5—3 рази, а обсяг банківського кредиту для цілей розвитку економіки доведений не менш як до 50—60 відсотків загального обсягу кредитування.

Істотне зниження податкових ставок і скорочення кількості податків.

Ліквідація «тіньової» економіки і доларизації економіки.

Для кадрового забезпечення буде використаний потенціал керівників підприємств, організацій та установ, сільськогосподарського виробництва, що мають авторитет у колективах, не допустили розбазарювання і розкрадання основних фондів і обігових коштів, спроможних сприйняти і здійснити курс на соціалістичне відродження і розвиток держави.

У системі державного управління буде встановлено порядок, який забезпечить своєчасні виплати зарплати і пенсій, фінансування державних замовлень передбачених законом програм, захист внутрішнього ринку і прав споживачів.

Фінансове забезпечення реалізації програми буде здійснено за рахунок:

— відродження економіки, монополізації виробництва і реалізації лікеро-горілчаних, тютюнових виробів, імпорту й експорту енергоносіїв, інших високоліквідних видів продукції, що забезпечить збільшення прибутків до бюджету щонайменше на 15 відсотків;

— впровадження системи ефективного державного і народного контролю, викорінення корупції, «тіньового» бізнесу, мафії і казнокрадства;

— посилення державного регулювання, а за необхідності — і монополізації в сфері зовнішньоекономічної діяльності;

— комплексу заходів для повернення в Україну незаконно вивезених за кордон валютних цінностей.

IV. ЗОВНІШНЯ ПОЛІТИКА

Зовнішня політика визначатиметься, виходячи виключно з інтересів народу України. Їй будуть властиві прагматизм, захист державних інтересів, повага до інших держав та народів.

Україна залишиться позаблоковою миролюбною державою, що виступає проти поширення ядерної, біологічної й інших видів зброї масового знищення.

Україна не буде членом НАТО. Держава проводитиме активну миротворчу політику, буде підтримувати і розвивати європейські і світові ініціативи, спрямовані на недопущення формування однополюсного світу.

Україна буде прагнути до вступу в усі світові й європейські об'єднання, якщо це сприятиме підвищенню авторитету держави, зміцненню її економічного потенціалу.

Ми наполегливо діятимемо в напрямі створення Союзу суверенних держав братніх народів на взаємовигідних договірних основах. Першочерговою ініціативою стане динамічний розвиток відносин із Росією, Білоруссю, визнання їх стратегічними союзниками, створення єдиного економічного простору.

* * *

Запропонований мною новий політичний курс реально може привести до високоефективного сучасного виробництва, до суспільства соціальної справедливості, до пристойного життя громадян.

У своїй діяльності спиратимуся лише на закон, на точні знання, традиційні для нашої культури моральні цінності й здоровий глузд.

Для здійснення передвиборної програми немає необхідності в насильстві.

Бо в цих змінах зацікавлена більшість народу України.

Насамперед робітники і селяни, безробітні, вчені й фахівці, інженери, вчителі і лікарі, керівники підприємств, організацій і установ.

Впевнений, що такі перетворення підтримають військовослужбовці, яких теперішня влада поставила в безвихідне матеріальне і принизливе моральне становище; працівники правоохоронних органів, котрі нерідко самі не захищені від злочинців; дрібні та середні приватні підприємці, котрі конають під тиском різномастного рекету; працівники ЗМІ, яким набридло прислуговувати кланам олігархів і їхнім поводирям.

Нас підтримає молодь, більшість якої нині позбавлена можливості власною працею забезпечити собі гідне існування. Нас підтримають знедолені, пограбовані «реформаторами» ветерани війни та праці, матері і батьки, котрі піклуються про долю своїх дітей, їхнє майбуття.

Нас підтримають всі ті, хто за Радянську владу — владу трудящих, хто за соціалістичну Батьківщину — суспільство соціальної справедливості, надійний гарант добробуту, духовного і фізичного здоров'я своїх громадян.

В інтересах народу змінимо політичний і соціально-економічний курс!

Разом ми відродимо державу, вийдемо на передові рубежі розвитку і світові стандарти життя!

Ця мета — мета мого життя!

За її реалізацію я беру на себе повну відповідальність перед народом України.

Зупинити нестримний рух катафалка

Тільки суспільство, «заражене» вірусом справжніх моральних цінностей, зуміє вберегти себе від самознищення

З особистого досьє

Спершу він закінчив з відзнакою Київський медичний інститут, затим під керівництвом відомого професора І. Потоцького блискуче захистив кандидатську і докторську дисертації з проблем дерматології. У творчому доробку вченого — десятки наукових праць. Отже, знайомтеся: проректор Київського національного медичного університету, завідувач кафедри шкірних та венеричних захворювань з курсом проблем СНІДу — Володимир Коляденко.

— Володимире Григоровичу, останнім часом засоби масової інформації небезпідставно б'ють на сполох: чума ХХ століття — СНІД — розповсюджуються з карколомною швидкістю. Скажімо, в Росії лише за п'ять місяців поточного року ВІЛ-інфекцією заразилися 3496 осіб. Кількісно зростають так звані групи ризику. Та й українська статистика дає вельми песимістичні прогнози. І це незважаючи на те, що нещодавно вірменські учені здивували світ винаходом —препаратом «Арменікум», який, на їхню думку, повинен зупинити нестримний рух катафалка.

— Анатомію появи СНІДу теоретично обгрунтовано. Справді, це наслідок розбещеного статевого життя, нерозбірливих відносин. До причин збудників страшної хвороби долучилися наркоманія, представники так званих нетрадиційних сексуальних орієнтацій, іноді трапляються побутові шляхи зараження. То як унеможливити вторгнення смертоносного вірусу в організм людини з подальшою руйнацією імунної системи?

Якщо ви ведете нормальний, а не «паранормальний» спосіб життя, то вам практично нічого не загрожує. Генетична конструкція людського організму влаштована так, що на зовнішні несприятливі чинники він реагує рідше, ніж на те, що ми самі його свідомо отруюємо. Не хочеться вдаватись до історичних аналогій, але факт залишається фактом. У XV столітті Європу заполонила епідемія сифілісу. Мова йшла про тотальне винищення цілих держав. Людство стояло на межі прірви. Тодішнє ганебне вогнище суцільної розпусти зуміла погасити церква.

Згадайте початок нашого століття. Майже в кожній газеті рекламували ліки від венеричних захворювань. Окремі автори публікацій називали моральних збоченців «гноєм на тілі» суспільства, церква знову засудила тих, хто відкинув норми людської поведінки. Їм щонайменше «світила» анафема. А що маємо сьогодні?

На телебаченні, у «жовтій» пресі — цілковита девальвація моральних принципів, а звідси і психічна деградація особи. На екранах замість пропаганди високих духовних скарбів демонструють ниці інстинкти. Культивується і розтиражовується насильство, порнографія, жахи. І вся ця облуда, брутальна чорнуха видаються за мистецтво. Доходить іноді до курйозів. Один з провідних республіканських телеканалів запропонував ученим нашого вузу ідею: давайте, мовляв, спільно створимо цикл передач, які допомагали б одужанню пацієнтів, що потерпають від серцево-судинних захворювань. Ми погодилися, але поставили одну істотну умову: припинити на той час демонстрацію західних стрічок з фрагментами масових убивств, знущань і т. д. Бо інакше — нонсенс: як можна лікувати серце вибухом негативних емоцій? Так лише можна спровокувати серцеві напади, а не поліпшити здоров'я.

Нам делікатно відмовили, підкреслюючи, що спільна акція була б своєрідною телепігулкою, а решта вас не стосується. Згодьтеся, такий підхід скидається на байку про лисицю, яка обіцяла в курнику курей не чіпати. Або на бур'ян, якому лише обрізують вершки, а до коріння руки не доходять. Даруйте за довгий ліричний відступ, але говорю про наболіле.

— І все-таки повернімося до боротьби зі СНІДом. Чи зуміє наука найближчим часом зробити в цьому напрямі відчутний крок уперед?

— У природі, як відомо, панацеї ні від чого немає. Нині тривають напружені наукові дослідження зі створення препарату, який зумів би загальмувати невпинну «агресію» ВІЛ-інфекції. Зокрема, в лабораторіях США, Росії, Англії, Вірменії і в нас, в Україні, є певні ефективні напрацювання — результат клінічних випробувань окремих вакцин. Однак вірус СНІДу до такої міри експансивний і підступний, що говорити про успіхи ще надто рано. Хоча треба констатувати: люди, які опинились у групі ризику чи вже уражені небезпечним вірусом, принаймні не є приреченими остаточно і мають теоретичний шанс на одужання. ВІЛ-інфекція надає відрізок життя щонайменше у 10—12 років. За такий період цілком можливий винахід стовідсоткового препарату. Аби тільки не повторилася прикра доля ліків, приміром катрану, якому заздалегідь пророкували славу поборника грізного раку. А згодом з'ясувалося, що бажане переплутали з дійсним.

А взагалі ситуація, навіть з венеричними захворюваннями, вкрай складна. Нині, до речі, тільки на Київщині трапляється 20—30 випадків, коли у новонароджених малят виявляють патологічні сифілісні ускладнення. Раніше, якщо за рік таких випадків налічувалося лише 5, причому на теренах всього колишнього СРСР, — це була надзвичайна подія. На місця виїжджала комісія з Міністерства охорони здоров'я, і терміново вживали відповідних заходів. Тепер таку інформацію сприймають, на жаль, зазвичай. І це, безсумнівно, непокоїть.

Щоправда, у самій столиці нашої країни профілактика венеричних захворювань ведеться на досить пристойному рівні. А от потерпає здебільшого периферія. Вихід, певне, один: якщо держава неспроможна фінансувати медичну галузь, назрів час віддати «карт-бланш» до рук страхової медицини. Хоч би скільки ми поламали списів навколо цієї проблеми, а третього, вочевидь, не дано...

Взяв інтерв'ю Григорій ПРИЛУЦЬКИЙ.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Ціни

Руки мили? Заплатіть!

З 1 вересня в Києві буде запроваджено нові тарифи на житлово-комунальні послуги з водопостачання та водовідведення.

Запроваджуються стовідсоткові відшкодування населенням вартості цього виду послуг (основна вимога МВФ до України для отримання чергових траншів і кредитів).

Зокрема, тарифи на житлово-комунальні послуги з водопостачання і водовідведення для населення за наявності побутових лічильників тепла і води становлять відповідно 0,52 грн. та 0,30 грн. за 1 кубометр води і стоків з урахуванням ПДВ.

Тарифи з урахуванням ПДВ у розрахунку на одну особу становлять, відповідно, у будинках з центральним гарячим водопостачанням — 7,38 грн; без центрального гарячого водопостачання — 2,90 грн.; з ваннами та газовими колонками — 4,67 грн.; у будинках з дров'яними колонками (місцевий підігрів) — 3,69 грн.; у решті випадків — 1,20 грн.; з водогоном і каналізацією — 2,34 грн.; у гуртожитках працівників і службовців — 2,46 грн. за одиницю виміру (за місяць), повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Хроніка. Факти. Події

✔ Нью-Йорк

Знали, але мовчали

Глава комісії Конгресу США з контролю за діяльністю кредитних організацій Алан Мельцер заявив: МВФ і Світовий банк знали про те, що мільярди міжнародної допомоги «відмиваються» на Заході найближчим оточенням Єльцина. Питання про те, чому фінансові організації заплющували на цей факт очі, розглядатимуть восени на спільному засіданні МВФ та Світового банку. А поки що у Вашингтоні пропонують зупинити фінансову допомогу Росії і вимагають від Москви звіту за всі отримані мільярди.

✔ Вільнюс

«Тимчасовий президент» як конкурент «батьці»?

Представники кількох білоруських опозиційних та емігрантських організацій підписали в Литві декларацію. Згідно з цією декларацією колишній голова Верховної Ради Білорусі Семен Шарецький отримує президентські повноваження до обрання нового президента країни. Декларація закликає всі демократичні держави визнати повноваження Шарецького. Він, до речі, вже приступив до формування нового уряду.

✔ Будапешт

Підрізають щупальці спрутові

В Угорщині прийнято жорсткий (за європейськими мірками) закон про боротьбу з організованою злочинністю. Поліція тепер отримує великі можливості перевіряти банківські рахунки, втручатися в приватне життя, стежити за купівлею-продажем нерухомості, посилити контроль за іммігрантами. За даними місцевої преси, нині в Угорщині особливо активно розгорнулися російська, українська, албанська, болгарська, китайська мафії, які спеціалізуються на нелегальній торгівлі бензином, наркотиками, крадіжках автомобілів західних марок.

✔ Софія

Альошо, Альошо...

Пам'ятник Радянській Армії у Софії і знаменитого пловдивського «Альошу» збираються демонтувати й продати з торгів, стверджує болгарський тижневик «168 часов». Уряд, який має прийняти це рішення, поки що заперечує повідомлення преси. Проте тижневик наполягає на достовірності інформації: «Уже є й заявки на пам'ятники від багатих американських колекціонерів, які вирішили створити парк комуністичної символіки, схожий на Діснейленд».

✔ Лондон

Про уран забули попередити

Під час останньої війни в Перській затоці проти Іраку було випущено близько 700 тисяч зарядів з малозбагаченим ураном. Причому уряд Британії приховує факт радіаційного зараження власних військовослужбовців. Про це заявили ветерани «іракської війни», здійснивши медичне обстеження.

Відповідний запит із доказами вже надіслано до парламенту країни. Ветерани стверджують, що такі снаряди застосовували і в Косово.

✔ Фотофакт

Офіцер на військовій базі в м. Ош навчає солдата поводженню зі зброєю. Днями президент Киргизстану Аскар Акаєв оголосив про мобілізацію військовозобов'язаних «для ліквідації іноземного бандформування в Баткінському районі Оської області».

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та інформаційних агентств.
Фото АП.

Пообіцяти — не означає одружитися

Застосування цієї житейської приказки, з'ясовується, цілком можливе й у розв'язанні чи нерозв'язанні державних проблем. А оскільки політика, як відомо, справа брудна, то й моральністю обіцяльники не надто переймаються. Принаймні, так сприймається процес реалізації пенсійної реформи німецьким урядом.

Свого часу соціал-демократи та «зелені» здобули прихильність виборців похилого віку саме тим, що пообіцяли підвищити пенсії відповідно до рівня зростання зарплати. Навряд чи «червоно-зелені» вірили у втілення в життя цієї ідеї. Але чого не зробиш задля досягнення політичної мети.

Реальність виявилася куди прозаїчнішою від популістських мрій політиків: у державній казні бракує коштів. Тому уряд, вибравшись на парламентські канікули, хоч і змушений був заявити, що пенсії підвищуватимуться, але тільки на відсоткове зростання інфляції. Дебати щодо цього залишилися відкритими. Отож пенсіонери здобули можливість протестувати — а простіше, «випускати пару» — до осені. Проте були сподівання, що канцлер з його відомством усе-таки не уподібниться прозаїчному женихові, який не виконує обіцянок.

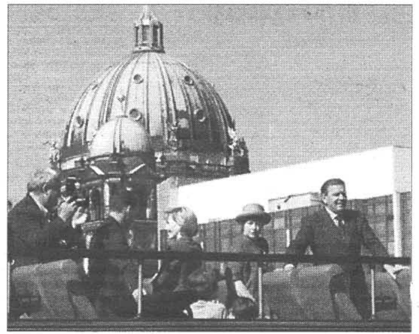
Тому результати діяльності уряду протягом першого тижня роботи очікувалися з нетерпінням. Представники профспілок зустрілися навіть із трьома «головними» міністрами — економіки, фінансів і праці. Проте позиція уряду була така сама: пенсії підвищуватимуться відповідно до рівня зростання інфляції. А якщо враховувати, що німецька марка — валюта стабільна й уже протягом тривалого часу її курс залишається майже незмінним, то прибавка стане мало помітною.

І якщо досі можна було розраховувати, що проект не затвердить бундесрат, то нині й на це надії нема. Уряд вирішив приєднати питання про підвищення пенсії до пакета реформ щодо економії, який схвалює лише бундестаг, де «червоно-зелені» — більшість. Про це журналістам повідомив представник уряду пан Хае і пояснив, що такий крок пов'язаний лише з браком часу на розгляд двох пакетів окремо.

Отож, як кажуть, «з великої хмари, та малий дощ». Крім нищівної критики опозиції, уряд Герхарда Шрьодера не зазнав потрясінь, на які очікували. Значно більше інтересу викликали міністр закордонних справ Йошка Фішер (після переїзду в Берлін він нарешті вибрав собі маршрут для ранкових пробіжок), а також міністр з питань захисту довкілля Юрген Тріттін (він на роботу дістається велосипедом). Перша поява «зеленого» міністра на магістралі спричинила... три дорожньо-транспортні пригоди: водії так витріщилися на незвичне видовище, що забули про правила дорожнього руху.

Валентина ПИСАНСЬКА.
Берлін.

Поки що Герхард Шрьодер разом з дружиною їздить на екскурсії по Берліну.
Фото АП.

Не депортація, але й не громадянство

Кожний п'ятий із ста мешканців Естонії не має громадянства. Це 50—70 тисяч осіб по всій країні.

Після розпаду СРСР тим, кому не надали громадянства (майже 30% населення), пропонувалося клопотати про отримання тимчасової посвідки на проживання. Як іноземцям. Більшість підкорилася. Але були й такі, які відмовилися реєструватися. Згідно з міжнародним правом заборонено безпідставно позбавляти людину громадянства. Адже ці люди не порушували місцевих законів і не завдавали шкоди державним інтересам Естонії.

Нещодавно в Естонії стався випадок, що привернув увагу громадськості до долі «нелегалів».

Олег Морозов народився і виріс в Естонії. Втративши громадянство СРСР, а потім — і надію отримати громадянство Естонії, він одержав російський паспорт. Отже, став іноземцем у рідній країні. Однак відмовився проходити процедуру отримання тимчасової посвідки на проживання. Мотивувавши це тим, що не вважає справедливим закон про громадянство і не хоче розлучатися з родиною через примхи чиновників, які можуть і не продовжити тимчасовий дозвіл. А постійну посвідку на проживання можна отримати лише після трьох років життя в країні за тимчасовою посвідкою.

20 днів О. Морозов провів в арештанському будинкові. Туди його відправив адміністративний суд за відмову оформлювати документи для отримання посвідки на проживання. Всі 20 днів голодував. Коли суд нарешті розглянув справу, виявилося, що жодна інстанція не подавала документів на його депортацію. Не залишалося нічого іншого, як відпустити арештанта до родини.

Естонська влада, щоправда, заявила, що не збирається переслідувати всіх «відмовників» і депортувати тисячі людей із країни, яка стоїть на порозі ЄС. Особисто за Морозовим теж ганятися не будуть.

Володимир СТРОЙ.
Рига.

Автономія «для галочки» в Раді Європи?

В офіційних колах Кишинева давно кажуть про зростання сепаратистських настроїв у республіці. Причому йдеться зовсім не про Придністров'я, яке вважають головною больовою точкою державного організму. А про Гагаузьку автономію, що досі була більш-менш благополучною.

Ухваливши 1994 року закон про створення на півдні країни автономного національно-територіального утворення, де компактно мешкають 175 тисяч гагаузів, Кишинів не лише погасив антимолдовські настрої, що вирували тут, а й отримав аплодисменти в Раді Європи. Тоді вперше після придністровського конфлікту про Молдову почали казати як про країну з демократичними тенденціями розвитку. П'ять років «широких повноважень» завершилися, однак, тим, що в регіоні знову залунали гасла 1991 року (тоді гагаузи оголосили про створення незалежної від Кишинева Гагаузької республіки, день проголошення якої все ще позначено, за місцевими законами, червоним днем календаря). Голова Народних Зборів Гагаузії (парламенту) Петр Пашали сказав кореспондентові «Голосу України»: населення вважає, що з автономією його обдурили. І, оскільки вона не діє, готове навіть «постріляти трошки, аби отримати те, що йому недодали». Лідер Придністров'я Ігор Смирнов підтвердив слова гагаузького спікера, повідомивши, що гагаузи, а також місцеві болгари, які мешкають поруч з ними, приїздили до Тирасполя з проханням продати регіонові зброю. За словами Смирнова, ходакам відмовили.

1991 року, коли молдовські волонтери пішли походом на гагаузів, уникнути кровопролиття вдалося: між супротивниками постала дислокована у Болграді танкова дивізія тоді ще радянських військ. Але поскільки прецедент був, то ситуація на півдні Молдови (а надто вибори керівництва автономії, що відбулися недавно) привернула увагу всіх національних ЗМІ.

Характерна особливість виборів: у них брали участь лише молдовські політичні партії і рухи. А національним Кишинів у реєстрації відмовив. Тому більш як половина кандидатів до місцевого парламенту (на одне законодавче крісло зафіксовано 5 претендентів) — незалежні. Шестеро осіб забажали посісти місце башкана (глава адміністрації автономії). Після першого туру залишилося двоє: нинішній глава Георгій Табунщик і Дмитрій Кройтору — високопоставлений чиновник молдовського МЗС. Переможе той, хто доведе виборцям, що він зможе повернути автономії відібрані Кишиневом — реальні повноваження, обіцяні законодавчо.

Регіон, де виробляють третину молдовського вина, не задоволений тим, що доходи від реалізації не залишаються в регіональному бюджеті (як записано в гагаузькій конституції), а, як і раніше, йдуть у центр. Така сама ситуація і в тютюновій галузі. Там за копійки працюють неповнолітні, а солідні дивіденди отримують чиновницькі дядьки в Кишиневі.

Гагаузам також відмовлено в обранні власних суддів. Напередодні нинішніх виборів регіональний парламент постановив не підкорятися цьому наказові і не приймати кишинівських призначенців. «Нас обдурили, — сказав мені спікер парламенту Петр Пашали. — Гагаузька автономія насправді — для звітів у Раді Європи».

У регіоні нині живуть бідніше, ніж у центральній частині країни. Міжнародні кредити на нього, як і на Придністров'я, не поширюються. Воістину царський подарунок зробила лише Туреччина, надавши позику в 15 мільйонів доларів під забезпечення регіону питною водою. За радянських часів, та й пізніше, гагаузький південь (а це спекотні степові райони) жив без водогону. Центральна влада, вважають на півдні, поки що залишається для них мачухою. За попередніми даними, склад Народних Зборів значно поправішає, парламентську більшість становитимуть депутати з націонал-радикальним ухилом.

Гагаузьке питання хвилює не лише Кишинів, а й Тирасполь. Останньому на переговорах про його статус також пропонують «автономію з широкими повноваженнями». Дивлячись на гагаузький експеримент, придністровці вважають за доцільне почекати з обіймами із Кишиневом: «спільний дім», де ділять на синів і пасинків, їх не приваблює. Прогрес на переговорах між Кишиневом і Тирасполем залежатиме від того, чи зуміють кишинівські політики на прикладі гагаузів довести, що пропонована автономія — не чергова пастка для регіону. Другий тур виборів відбудеться в Гагаузії 5 вересня.

Світлана ГАМОВА.
Кишинів.

Гагаузи вважають, що з автономією їх обдурили

ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про внесення змін до Закону України «Про банкрутство»

Верховна Рада України **постановляє:**

Внести зміни до Закону України «Про банкрутство» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 31, ст. 440; 1993 р., № 29, ст. 308; 1994 р., № 27, ст.224), виклавши його в такій редакції:

«ЗАКОН УКРАЇНИ

«Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»

Цей Закон встановлює умови та порядок відновлення платоспроможності суб'єкта підприємницької діяльності — боржника або визнання його банкрутом та застосування ліквідаційної процедури, повного або часткового задоволення вимог кредиторів.

РОЗДІЛ I. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1. Визначення термінів

Для цілей цього Закону терміни вживаються у такому значенні:

неплатоспроможність — неспроможність суб'єкта підприємницької діяльності виконати після настання встановленого строку їх сплати грошові зобов'язання перед кредиторами, в тому числі по заробітній платі, а також виконати зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) не інакше як через відновлення платоспроможності;

боржник — суб'єкт підприємницької діяльності, неспроможний виконати свої грошові зобов'язання перед кредиторами, у тому числі зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), протягом трьох місяців після настання встановленого строку їх сплати;

банкрутство — визнана арбітражним судом неспроможність боржника відновити свою платоспроможність та задовольнити визнані судом вимоги кредиторів не інакше як через застосування ліквідаційної процедури;

суб'єкт банкрутства (далі — банкрут) — боржник, неспроможність якого виконати свої грошові зобов'язання встановлена арбітражним судом. Суб'єктами банкрутства не можуть бути відокремлені структурні підрозділи юридичної особи (філії, представництва, відділення тощо);

кредитор — юридична або фізична особа, яка має у встановленому порядку підтверджені документами вимоги щодо грошових зобов'язань до боржника, щодо виплати заборгованості по заробітній платі працівникам боржника, а також органи державної податкової служби та інші державні органи, які здійснюють контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів (обов'язкових платежів);

грошове зобов'язання — зобов'язання боржника заплатити кредитору певну грошову суму відповідно до цивільно-правового договору та на інших підставах, передбачених цивільним законодавством України. Склад і розмір грошових зобов'язань, в тому числі розмір заборгованості за передані товари, виконані роботи і надані послуги, сума кредитів з урахуванням процентів, які зобов'язаний сплатити боржник, визначаються на день подачі в арбітражний суд заяви про порушення провадження у справі про банкрутство; якщо інше не встановлено цим Законом. До складу грошових зобов'язань боржника не зараховуються неустойка (пеня, штраф), визначена на день подання заяви до арбітражного суду, а також зобов'язання, що виникли внаслідок заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, зобов'язання по виплаті авторської винагороди, зобов'язання перед засновниками (учасниками) боржника — юридичної особи, що виникають з такої участі;

безспірні вимоги кредиторів — вимоги кредиторів, визнані боржником, інші вимоги кредиторів, підтверджені виконавчими документами чи розрахунковими документами, за якими відповідно до законодавства здійснюється списання коштів з рахунків боржника;

досудова санація — система заходів щодо відновлення платоспроможності боржника, які може здійснювати власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, інвестор, з метою запобігання банкрутству боржника шляхом реорганізаційних, організаційно-господарських, управлінських, інвестиційних, технічних, фінансово-економічних, правових заходів відповідно до законодавства до початку порушення провадження у справі про банкрутство;

розпорядження майном боржника — система заходів щодо нагляду та контролю за управлінням та розпорядженням майном боржника, з метою забезпечення збереження та ефективного використання майнових активів боржника та проведення аналізу його фінансового становища;

розпорядник майна — фізична особа, на яку у встановленому цим Законом порядку покладаються повноваження щодо нагляду та контролю за управлінням та розпорядженням майном боржника на період провадження у справі про банкрутство в порядку, встановленому цим Законом;

санація — система заходів, що здійснюються під час провадження у справі про банкрутство з метою запобігання визнання боржника банкрутом та його ліквідації, спрямована на оздоровлення фінансово-господарського становища боржника, а також задоволення в повному обсязі або частково вимог кредиторів шляхом кредитування, реструктуризації підприємства, боргів і капіталу та (або) зміну організаційно-правової та виробничої структури боржника;

реструктуризація підприємства — здійснення організаційно-господарських, фінансово-економічних, правових, технічних заходів, спрямованих на реорганізацію підприємства, зокрема, шляхом його поділу з переходом боргових зобов'язань до юридичної особи, що не підлягає санації, якщо це передбачено планом санації, на зміну форми власності, управління, організаційно-правової форми, що сприятиме фінансовому оздоровленню підприємства, збільшенню обсягів випуску конкурентоспроможної продукції, підвищенню ефективності виробництва та задоволенню вимог кредиторів;

керуючий санацією — фізична особа, яка відповідно до рішення арбітражного суду організовує здійснення санації боржника;

ліквідація — припинення діяльності суб'єкта підприємницької діяльності, визнаного арбітражним судом банкрутом, з метою здійснення заходів щодо задоволення визнаних судом вимог кредиторів шляхом продажу його майна;

ліквідатор — фізична особа, яка відповідно до рішення арбітражного суду організовує здійснення ліквідаційної процедури боржника, визнаного банкрутом, та забезпечує задоволення визнаних судом вимог кредиторів у встановленому цим Законом порядку;

арбітражний керуючий (розпорядник майна, керуючий санацією, ліквідатор) — фізична особа, яка має ліцензію, видану в установленому законодавством порядку, та діє на підставі ухвали арбітражного суду. Одна і та ж особа може виконувати функції арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) на всіх стадіях провадження у справі про банкрутство відповідно до вимог цього Закону. У разі коли арбітражному суду не запропоновано кандидатуру арбітражного керуючого у встановленому цим Законом порядку арбітражний суд має право призначити арбітражним керуючим працівника державного органу з питань банкрутства за поданням останнього;

мирова угода — домовленість між боржником та кредитором (групою кредиторів) про відстрочку та (або) розстрочку платежів або припинення зобов'язання за угодою сторін (далі — прощення боргів);

офіційні друковані органи — газета Верховної Ради України «Голос України» та газета Кабінету Міністрів України «Урядовий кур'єр», друковані видання відповідної обласної ради за місцезнаходженням боржника;

представник працівників боржника — особа, уповноважена загальними зборами, на яких присутні не менш як три чверті від штатної чисельності працівників боржника, представляти їх інтереси при проведенні процедур банкрутства з правом дорадчого голосу;

сторони у справі про банкрутство — кредитори (представник комітету кредиторів), боржник (банкрут);

учасники провадження у справі про банкрутство — сторони, арбітражний керуючий (розпорядник майна, керуючий санацією, ліквідатор), власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, а також у випадках, передбачених цим Законом, інші особи, які беруть участь у провадженні у справі про банкрутство, Фонд державного майна України, державний орган з питань банкрутства, представник органу місцевого самоврядування, представник працівників боржника;

заінтересовані особи стосовно боржника — юридична особа, створена за участю боржника, керівник боржника, особи, що входять до складу органів управління боржника, головний бухгалтер (бухгалтер) боржника, у тому числі і звільнені з роботи за рік до порушення провадження у справі про банкрутство, а також особи, які знаходяться у родинних стосунках із зазначеними особами та підприємцем (фізичною особою)-боржником, а саме: подружжя та їх діти, батьки, брати, сестри, онуки. Для цілей цього Закону заінтересованими особами стосовно керуючого санацією чи кредиторів визнаються особи в такому ж переліку, як і заінтересовані особи стосовно боржника;

мораторій на задоволення вимог кредиторів — зупинення виконання боржником грошових зобов'язань і зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), строк виконання яких настав до дня введення мораторію, та зупинення заходів, спрямованих на забезпечення виконання цих зобов'язань та зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), застосованих до прийняття рішення про введення мораторію;

погашені вимоги кредиторів — задоволені вимоги кредитора, вимоги, щодо яких досягнуто згоди про припинення, у тому числі заміну, зобов'язання або припинення зобов'язання іншим чином, а також інші вимоги, які відповідно до цього Закону вважаються погашеними;

значні угоди — угоди щодо розпорядження майном боржника, балансова вартість якого перевищує один відсоток балансової вартості активів боржника на день укладення угоди;

угоди, щодо яких є заінтересованість, — угоди, сторонами яких є заінтересовані особи зі сторони боржника, керуючого санацією чи кредиторів.

Стаття 2. Повноваження державного органу з питань банкрутства

1. Державну політику щодо запобігання банкрутству, а також забезпечення умов реалізації процедур відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом стосовно державних підприємств та підприємств, у статутному фонді яких частка державної власності перевищує двадцять п'ять відсотків, суб'єктів підприємницької діяльності інших форм власності у випадках, передбачених цим Законом, здійснює державний орган з питань банкрутства, який діє на підставі положення, затвердженого у встановленому порядку.

2. Державний орган з питань банкрутства:

сприяє створенню організаційних, економічних, інших умов, необхідних для реалізації процедур відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом;

пропонує арбітражному суду кандидатури арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів) для державних підприємств або підприємств, у статутному фонді яких частка державної власності перевищує двадцять п'ять відсотків, щодо яких порушена справа про банкрутство, та в інших випадках, передбачених цим Законом;

організовує систему підготовки арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів);

здійснює ліцензування діяльності фізичних осіб — суб'єктів підприємницької діяльності, які здійснюють діяльність як арбітражні керуючі (розпорядники майна, керуючі санацією, ліквідатори);

забезпечує реалізацію процедури банкрутства щодо відсутнього боржника;

здійснює ведення єдиної бази даних про підприємства, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство, встановлює та затверджує форму подання арбітражним керуючим інформації, необхідної для ведення єдиної бази даних про підприємства, щодо яких порушено провадження у справі про банкрутство;

організовує проведення експертизи фінансового становища державних підприємств і підприємств, у статутному фонді яких частка державної власності перевищує двадцять п'ять відсотків, при підготовці справи про банкрутство до розгляду або під час її розгляду арбітражним судом у разі призначення судом експертизи та надання відповідного доручення;

готує на запити суду, прокуратури або іншого уповноваженого органу висновки про наявність ознак приховуваного, фіктивного банкрутства або доведення до банкрутства щодо державних підприємств чи підприємств, у статутному фонді яких частка державної власності перевищує двадцять п'ять відсотків;

готує та подає на затвердження Кабінету Міністрів України у встановленому порядку типові документи щодо здійснення процедур банкрутства;

здійснює інші передбачені законодавством повноваження.

Стаття 3. Заходи щодо запобігання банкрутству боржника та позасудові процедури

1. Засновники (учасники) боржника — юридичної особи, власник майна, центральні органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування в межах своїх повноважень зобов'язані вживати своєчасних заходів для запобігання банкрутству підприємства-боржника.

2. Власником майна боржника державного чи приватного підприємства, засновниками (учасниками) боржника — юридичної особи, кредиторами боржника, іншими особами в межах заходів щодо запобігання банкрутству боржника може бути надана фінансова допомога в розмірі, достатньому для погашення зобов'язань боржника перед кредиторами, у тому числі зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) і відновлення платоспроможності боржника (досудова санація).

3. Надання фінансової допомоги боржнику зобов'язує його взяти на себе відповідні зобов'язання перед особами, які надали таку допомогу в порядку, встановленому законом.

4. Досудова санація державних підприємств провадиться за рахунок коштів державних підприємств та інших джерел фінансування. Обсяг коштів для проведення досудової санації державних підприємств за рахунок коштів Державного бюджету України щорічно встановлюється законом про Державний бюджет України.

Умови проведення досудової санації державних підприємств за рахунок інших джерел фінансування погоджуються з органом, уповноваженим управляти майном боржника, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Досудова санація державних підприємств провадиться відповідно до законодавства.

Стаття 4. Судові процедури, які застосовуються щодо боржника

1. Відповідно до цього Закону щодо боржника застосовуються такі судові процедури банкрутства:

розпорядження майном боржника;

мирова угода;

санація (відновлення платоспроможності) боржника;

ліквідація банкрута.

2. Санація боржника або ліквідація банкрута здійснюється з дотриманням вимог антимонопольного законодавства України.

Стаття 5. Законодавство, що регулює провадження у справах про банкрутство

1. Провадження у справах про банкрутство регулюється цим Законом, Арбітражним процесуальним кодексом України, іншими законодавчими актами України.

2. Особливості провадження у справах про банкрутство банків регулюються законом про банки і банківську діяльність.

3. Провадження у справах про банкрутство окремих категорій суб'єктів підприємницької діяльності регулюється з урахуванням особливостей, передбачених розділом VI цього Закону.

4. Положення цього Закону застосовуються до юридичних осіб, які діють у формі споживчого товариства, благодійного чи іншого фонду.

5. Положення цього Закону застосовуються до юридичних осіб-підприємств, що є об'єктами права державної власності, які не підлягають приватизації, в частині санації чи ліквідації після виключення їх у встановленому порядку з переліку таких об'єктів.

6. Положення цього Закону не застосовуються до юридичних осіб — казенних підприємств.

7. Положення цього Закону не застосовуються до юридичних осіб-підприємств, що є об'єктами права комунальної власності, якщо стосовно них виключно на пленарному засіданні відповідної ради органів місцевого самоврядування прийняті рішення щодо цього.

8. Провадження у справах про банкрутство за участю кредиторів-нерезидентів регулюється цим Законом, якщо інше не передбачено міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

9. Порядок виконання в Україні рішень судів іноземних держав у справах про банкрутство визначається відповідними міжнародними договорами України, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

У разі відсутності міжнародних договорів України рішення судів іноземних держав у справах про банкрутство визнаються на території України взаємно, якщо інше не передбачено законом.

РОЗДІЛ II. ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО БАНКРУТСТВО

Стаття 6. Підвідомчість, підсудність, право та підстава порушення справи про банкрутство

1. Справи про банкрутство підвідомчі арбітражним судам і розглядаються ними за місцезнаходженням боржника.

2. Право на звернення до арбітражного суду із заявою про порушення справи про банкрутство мають боржник, кредитор.

3. Справа про банкрутство порушується арбітражним судом, якщо безспірні вимоги кредитора (кредиторів) до боржника сукупно складають не менше трьохсот мінімаль-

(Закінчення на 6—13-й стор.).

(Початок на 5-й стор.).

них розмірів заробітної плати, які не були задоволені боржником протягом трьох місяців після встановленого для їх погашення строку, якщо інше не передбачено цим Законом.

Стаття 7. Заява про порушення справи про банкрутство

1. Заява про порушення справи про банкрутство подається боржником або кредитором у письмовій формі, підписується керівником боржника чи кредитора (іншою особою, повноваження якої визначені законодавством або установчими документами), громадянином — суб'єктом підприємницької діяльності (його представником) і повинна містити:

найменування арбітражного суду, до якого подається заява;

найменування (прізвище, ім'я та по батькові) боржника, його поштову адресу;

найменування кредитора, його поштову адресу, якщо кредитором є юридична особа, якщо кредитор — фізична особа, в заяві зазначаються прізвище, ім'я та по батькові, а також місце його проживання;

номер (код), що ідентифікує кредитора як платника податків і зборів (обов'язкових платежів);

виклад обставин, які підтверджують неплатоспроможність боржника, з зазначенням суми боргових вимог кредиторів, а також строку їх виконання, розміру неустойки (штрафів, пені), реквізитів розрахункового документа про списання коштів з банківського або кореспондентського рахунку боржника та дату його прийняття банківською установою боржника до виконання;

перелік документів, що додаються до заяви.

2. Заява боржника повинна містити крім відомостей, передбачених частиною першою цієї статті, такі відомості:

суму вимог кредиторів за грошовими зобов'язаннями у розмірі, який не оспорюється боржником;

розмір заборгованості по податках і зборах (обов'язкових платежах);

розмір заборгованості по відшкодуванню шкоди, заподіяної життю та здоров'ю, виплаті заробітної плати та вихідної допомоги працівникам боржника, виплати авторської винагороди;

відомості про наявність у боржника майна, у тому числі грошових сум і дебіторської заборгованості;

найменування банків, що здійснюють розрахунково-касове і кредитне обслуговування боржника.

3. До заяви боржника додаються:

рішення власника майна (органу, уповноваженого управляти майном) боржника про звернення боржника до арбітражного суду з заявою, крім випадків, передбачених частиною четвертою цієї статті;

бухгалтерський баланс на останню звітну дату, підписаний керівником і бухгалтером підприємства-боржника;

перелік і повний опис заставленого майна із зазначенням його місцезнаходження та вартості на момент виникнення права застави;

протокол загальних зборів працівників боржника, на якому обрано представника працівників боржника для участі в арбітражному процесі під час провадження у справі про банкрутство;

інші документи, які підтверджують неплатоспроможність боржника.

4. Боржник подає заяву в арбітражний суд за наявності майна, достатнього для покриття судових витрат, якщо інше не передбачено цим Законом.

5. Боржник зобов'язаний звернутися в місячний строк до арбітражного суду з заявою про порушення справи про банкрутство у разі виникнення таких обставин:

задоволення вимог одного або кількох кредиторів приведе до неможливості виконання грошових зобов'язань боржника в повному обсязі перед іншими кредиторами;

орган боржника, уповноважений відповідно до установчих документів або законодавства прийняти рішення про ліквідацію боржника, прийняв рішення про звернення в арбітражний суд з заявою боржника про порушення справи про банкрутство;

при ліквідації боржника не у зв'язку з процедурою банкрутства встановлено неможливість боржника задовольнити вимоги кредиторів у повному обсязі;

в інших випадках, передбачених цим Законом.

6. У разі, якщо справа про банкрутство порушується за заявою боржника, боржник зобов'язаний одночасно подати план санації відповідно до вимог цього Закону.

7. Заява кредитора повинна містити, крім відомостей, передбачених частиною першою цієї статті, такі відомості:

розмір вимог кредитора до боржника з зазначенням розміру неустойки (штрафу, пені), яка підлягає сплаті;

виклад обставин, що підтверджують наявність зобов'язання боржника перед кредитором, з якого виникла вимога, а також строк його виконання;

докази того, що сума підтверджених вимог перевищує суму в триста мінімальних розмірів заробітної плати, якщо інше не передбачено цим Законом;

докази обгрунтованості вимог кредитора;

інші обставини, на яких грунтується заява кредитора.

8. До заяви кредитора додаються відповідні документи:

рішення суду, арбітражного суду, які розглядали вимоги кредитора до боржника;

копія неоплаченого розрахункового документа, за яким відповідно до законодавства здійснюється списання коштів з рахунків боржника, з підтвердженням банківською установою боржника про прийняття цього документа до виконання із зазначенням дати прийняття, виконавчі документи (виконавчий лист, виконавчий напис нотаріуса тощо) чи інші документи, які підтверджують визнання боржником вимог кредиторів;

докази того, що вартість предмета застави є недостатньою для повного задоволення вимоги, забезпеченої заставою у разі, якщо єдина підтверджена вимога кредитора, який подає заяву, забезпечена активами боржника.

9. Заява кредитора може грунтуватися на об'єднаній заборгованості боржника щодо різних зобов'язань перед цим кредитором.

Кредитори мають право об'єднати свої вимоги до боржника і звернутися до суду з однією заявою. Така заява підписується всіма кредиторами, які об'єднали свої вимоги.

При проведенні процедур банкрутства інтереси всіх кредиторів представляє комітет кредиторів, створений відповідно до цього Закону.

10. До заяви кредитора — органу державної податкової служби чи інших державних органів, які здійснюють контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів (обов'язкових платежів), додаються докази вжиття заходів до отримання заборгованості по обов'язкових платежах у встановленому законодавством порядку.

11. Кредитор зобов'язаний при поданні заяви про порушення справи про банкрутство надіслати боржнику копії заяви та доданих до неї документів.

12. Якщо на момент подання заяви про порушення справи про банкрутство в суд вже надійшли одна або кілька заяв про порушення справи про банкрутство одного боржника, суд розглядає всі заяви, включаючи заяву кредитора або боржника, подану останньою.

13. Із заяв про порушення справи про банкрутство справляється державне мито відповідно до закону.

Стаття 8. Прийняття або відмова у прийнятті заяви про порушення справи про банкрутство

1. Суддя арбітражного суду приймає заяву про порушення справи про банкрутство, подану з дотриманням вимог цього Закону та Арбітражного процесуального кодексу України.

2. Суддя арбітражного суду відмовляє у прийнятті заяви про порушення справи про банкрутство, якщо:

боржник не включений до Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України або до Реєстру суб'єктів підприємницької діяльності;

подано заяву про порушення справи про банкрутство ліквідованої або реорганізованої (крім реорганізації у формі перетворення) юридичної особи;

стосовно боржника юридичної чи фізичної особи — суб'єкта підприємницької діяльності вже порушено справу про банкрутство;

якщо вимоги кредиторів, які подали заяву про порушення справи про банкрутство, в сумі складають менше трьохсот мінімальних розмірів заробітної плати, якщо інше не передбачене цим Законом;

вимоги кредиторів повністю забезпечені заставою.

3. У разі відмови у прийнятті заяви виноситься ухвала, яка направляється заявнику не пізніше п'яти днів з дня надходження заяви разом з заявою та доданими до неї документами.

4. Ухвалу про відмову у прийнятті заяви може бути перевірено в порядку нагляду. У разі скасування цієї ухвали заява вважається поданою в день первісного звернення до арбітражного суду.

Стаття 9. Повернення заяви про порушення справи про банкрутство

1. Суддя не пізніше п'яти днів з дня надходження повертає заяву про порушення справи про банкрутство і додані до неї документи без розгляду, про що виносить ухвалу, якщо:

заяву підписано особою, яка не має права її підписувати, або особою, посадове становище якої не вказано;

у заяві не вказано повне найменування сторін, їх поштову адресу та інші відомості, перелічені в статті 7 цього Закону;

не подано доказів щодо сплати державного мита у встановлених порядку та розмірі;

заявник не дотримав строку, зазначеного у абзаці третьому статті 1 цього Закону;

з інших підстав, передбачених статтею 63 Арбітражного процесуального кодексу України, з урахуванням вимог цього Закону.

2. Повернення заяви не перешкоджає повторному зверненню з нею до арбітражного суду в загальному порядку після усунення допущеного порушення.

3. Якщо про порушення справи про банкрутство подається кілька заяв і одна заява повертається без розгляду, суддя розглядає інші заяви.

4. Ухвала про повернення заяви про порушення справи про банкрутство без розгляду може бути перевірена в порядку нагляду.

Стаття 10. Відкликання заяви про порушення справи про банкрутство

1. Заява про порушення справи про банкрутство може бути відкликана заявниками до опублікування в офіційному друкованому органі оголошення про порушення справи про банкрутство або після такого опублікування, якщо протягом місячного строку не надійшло інших заяв кредиторів щодо задоволення їх вимог.

2. Суд виносить ухвалу про відкликання заяви, якщо це не порушує права боржника та кредиторів.

Стаття 11. Порушення провадження у справі про банкрутство

1. Суддя, прийнявши заяву про порушення справи про банкрутство, не пізніше ніж на п'ятий день з дня її надходження виносить і направляє сторонам та державному органу з питань банкрутства ухвалу про порушення провадження у справі про банкрутство, в якій вказується про прийняття заяви до розгляду, про введення процедури розпорядження майном боржника, призначення розпорядника майна, дату проведення підготовчого засідання суду, яке має відбутися не пізніше ніж на тридцятий день з дня прийняття заяви про порушення справи про банкрутство, якщо інше не передбачено цим Законом, введення мораторію на задоволення вимог кредиторів.

Якщо при прийнятті заяви про порушення справи про банкрутство призначити розпорядника майна неможливо, розпорядник майна призначається на підготовчому засіданні.

2. До дати проведення підготовчого засідання боржник зобов'язаний подати в арбітражний суд та заявнику відзив на заяву про порушення справи про банкрутство.

3. Відзив боржника повинен містити:

наявні у боржника заперечення щодо вимог заявника (заявників);

загальну суму заборгованості боржника перед кредиторами, у тому числі по заробітній платі працівникам боржника, а також заборгованості по податках і зборах (обов'язкових платежах);

відомості про наявне у боржника майно, у тому числі і кошти, які знаходяться на його рахунках у банках чи інших фінансово-кредитних установах, поштові адреси банків чи інших фінансово-кредитних установ.

4. У підготовчому засіданні суддя оцінює подані документи, заслуховує пояснення сторін, розглядає обгрунтованість заперечень боржника.

5. З метою виявлення всіх кредиторів та осіб, які виявили бажання взяти участь у санації боржника суддя у підготовчому засіданні виносить ухвалу, якою зобов'язує заявника подати до офіційних друкованих органів у десятиденний строк за його рахунок оголошення про порушення справи про банкрутство. Газетне оголошення має містити повне найменування боржника, його поштову адресу, банківські реквізити, найменування та адресу арбітражного суду, номер справи, відомості про розпорядника майна.

6. Якщо боржником є державне підприємство, щодо якого прийнято рішення про приватизацію, суддя виносить ухвалу про зупинення процесу приватизації до припинення провадження у справі про банкрутство цього підприємства. Ухвала направляється органу, що здійснює управління майном боржника, державному органу з питань банкрутства та відповідному державному органу приватизації.

7. Для визначення фінансового становища боржника в підготовчому засіданні суду чи під час розгляду справи про банкрутство суддя може призначити експертизу. За дорученням суду експертиза проводиться державним органом з питань банкрутства із залученням для її проведення спеціалістів у встановленому порядку.

У разі звернення до суду боржника із заявою про порушення справи про банкрутство у підготовчому засіданні з'ясовуються ознаки його неплатоспроможності.

8. Кредитор, за заявою якого порушено провадження у справі про банкрутство, має право заявити додаткові майнові вимоги до боржника у межах строку, встановленого у статті 14 цього Закону.

9. Кредитор, вимоги якого забезпечені заставою, має право заявити вимоги до боржника в частині, не забезпеченій заставою, або на суму різниці між розміром вимоги та виручкою, яка може бути отримана при продажу предмета застави, якщо вартість предмета застави недостатня для повного задоволення його вимоги.

10. Арбітражний суд в ухвалі про порушення справи про банкрутство може зобов'язати боржника подати аудиторський висновок або провести аудит. Якщо у боржника немає для цього коштів, арбітражний суд може призначити проведення аудиту за рахунок кредитора лише за згодою останнього.

Відсутність аудиторського висновку не зупиняє провадження у справі про банкрутство та не є підставою для припинення провадження у справі.

11. За результатами розгляду заяви кредитора та відзиву боржника у підготовчому засіданні виноситься ухвала, в якій визначаються:

розмір вимог кредиторів, які подали заяву про порушення справи про банкрутство;

дата складення розпорядником майна реєстру вимог кредиторів, який має бути складений та поданий до арбітражного суду на затвердження не пізніше двох місяців та десяти днів після дати проведення підготовчого засідання суду;

дата попереднього засідання суду, яке має відбутися не пізніше трьох місяців після дати проведення підготовчого засідання суду;

дата скликання перших загальних зборів кредиторів, які мають відбутися не пізніше трьох місяців і десяти днів після дати проведення підготовчого засідання суду;

дата засідання суду, на якому буде винесено ухвалу про санацію боржника, чи про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, чи припинення провадження у справі про банкрутство, яке має відбутися не пізніше шести місяців після дати проведення підготовчого засідання суду.

Суд виносить ухвалу про припинення провадження у справі про банкрутство за наявності підстав, передбачених статтею 40 цього Закону.

Ухвала може бути перевірена в порядку нагляду.

12. Відсутність відзиву боржника не зупиняє провадження у справі.

13. Якщо заявник не виконує вимоги ухвали арбітражного суду щодо публікації оголошення про порушення провадження у справі про банкрутство у визначений строк, арбітражний суд має право залишити заяву про порушення справи про банкрутство без розгляду.

14. З дня винесення ухвали про порушення провадження у справі про банкрутство рішення про реорганізацію або ліквідацію юридичної особи —боржника приймається в порядку, визначеному цим Законом.

15. Після опублікування оголошення про порушення справи про банкрутство в офіційному друкованому органі всі кредитори незалежно від настання строку виконання зобов'язань мають право подавати заяви з грошовими вимогами до боржника згідно зі статтею 14 цього Закону.

16. Після залишення заяви первісного заявника без розгляду арбітражний суд вирішує питання про порушення провадження у справі про банкрутство за заявою іншого кредитора відповідно до календарної черговості її надходження до арбітражного суду.

Стаття 12. Забезпечення грошових вимог кредиторів і мораторій на задоволення вимог кредиторів

1. Арбітражний суд має право за клопотанням сторін або учасників провадження у справі про банкрутство чи за своєю ініціативою вживати заходів до забезпечення грошових вимог кредиторів згідно з Арбітражним процесуальним кодексом України та цим Законом, про що виноситься ухвала, а саме:

1) накладати арешт на все або частину майна чи грошових коштів, що належать боржникові або особам, які відповідають за зобов'язаннями боржника;

зобов'язувати боржника передати цінні папери, валютні цінності, інше майно на зберігання третім особам або вживати інших заходів для збереження його майна;

забороняти посадовим особам боржника або власнику його майна чи уповноваженому ним органу або іншим особам вчиняти певні дії щодо майнових активів боржника;

забороняти власнику майна боржника або уповноваженому ним органу вчиняти дії щодо реорганізації чи ліквідації юридичної особи —боржника;

2) забороняти без згоди розпорядника майна укладати та здійснювати угоди:

пов'язані з передачею нерухомого майна в оренду, заставу, з внесенням зазначеного майна як внеску до статутного фонду господарських товариств, або розпоряджатися нерухомістю іншим чином;

пов'язані з одержанням і видачею позик (кредитів), поручительством, видачею гарантій, уступкою вимоги, переведенням боргу, а також передачею в довірче управління майна боржника;

щодо розпорядження іншим майном боржника, балансова вартість якого складає понад один відсоток балансової вартості активів боржника.

2. В ухвалі про порушення провадження у справі про банкрутство вказується про введення мораторію на задоволення вимог кредиторів. Мораторій на задоволення вимог кредиторів поширюється на зобов'язання, строки виконання яких настали до подання заяви про порушення справи про банкрутство. Мораторій вводиться на задоволення всіх вимог кредиторів, крім випадків, передбачених цим Законом.

3. Протягом дії мораторію на задоволення вимог кредиторів:

забороняється стягнення на підставі виконавчих документів та інших документів, за якими здійснюється стягнення відповідно до законодавства;

не нараховуються неустойка (штраф, пеня), інші фінансові (економічні) санкції за невиконання чи неналежне виконання грошових зобов'язань і зобов'язань щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів).

4. Мораторій на задоволення вимог кредиторів не поширюється на виплату заробітної плати, аліментів, відшкодування шкоди, заподіяної здоров'ю та життю громадян, авторської винагороди, а також на задоволення вимог кредиторів, що виникли у зв'язку з зобов'язаннями боржника в процедурах розпорядження майном боржника та санації.

5. Після закінчення дії мораторію на задоволення вимог кредиторів у зв'язку з закінченням або достроковим припиненням процедури санації або ліквідаційної процедури чи затвердження арбітражним судом мирової угоди неустойка (штраф, пеня), а також суми завданих збитків, які боржник обов'язаний був сплатити кредиторам за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), можуть бути заявлені до сплати в розмірах, які існували на дату введення мораторію, якщо інше не передбачено цим Законом.

6. Заходи щодо забезпечення грошових вимог кредиторів можуть бути вжиті одночасно з винесенням ухвали про порушення провадження у справі про банкрутство або після цього у будь-якій стадії провадження у справі про банкрутство. Заходи щодо забезпечення грошових вимог кредиторів скасовуються у разі затвердження арбітражним судом звіту керуючого санацією чи припинення санації боржника, або визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, чи затвердження арбітражним судом мирової угоди, чи відмови у визнанні боржника банкрутом.

Арбітражний суд має право скасувати заходи до забезпечення грошових вимог кредиторів до настання обставин, передбачених цією частиною, про що виноситься відповідна ухвала, яка може бути перевірена в порядку нагляду.

Стаття 13. Розпорядник майна боржника

1. З метою забезпечення майнових інтересів кредиторів в ухвалі арбітражного суду про порушення провадження у справі про банкрутство або в ухвалі, прийнятій на підготовчому засіданні, вказується про введення процедури розпорядження майном боржника і призначається розпорядник майна у порядку, встановленому цим Законом.

2. Розпорядник майна призначається арбітражним судом із числа осіб, зареєстрованих державним органом з питань банкрутства як арбітражні керуючі, відомості про яких надаються в установленому порядку Вищому арбітражному суду України.

Кредитори мають право запропонувати кандидатуру розпорядника майна, яка відповідає вимогам, передбаченим цим Законом.

3. Якщо інше не передбачено цим Законом, розпорядником майна може бути призначено фізичну особу — суб'єкта підприємницької діяльності, яка має вищу юридичну чи економічну освіту або володіє спеціальними знаннями, не є заінтересованою особою стосовно боржника та кредиторів відповідно до статті 1 цього Закону і яка має ліцензію арбітражного керуючого, що видається в установленому законодавством порядку.

4. Позбавлення в установленому порядку розпорядника майна ліцензії є підставою для винесення арбітражним судом ухвали про усунення розпорядника майна від виконання ним своїх обов'язків.

5. Розпорядником майна не можуть призначатися особи, які:

здійснювали раніше управління боржником — юридичною особою, за винятком випадків, коли з моменту усунення даної особи від управління боржником пройшло не менше трьох років;

мають судимість за вчинення корисливих злочинів.

6. Ухвала суду про призначення розпорядника майна може бути перевірена у порядку нагляду.

7. Розпорядник майна призначається на строк не більше ніж на шість місяців. Цей строк може бути продовжений або скорочений судом за клопотанням комітету кредиторів чи самого розпорядника майна або власника (органу, уповноваженого управляти майном) боржника.

8. Розпорядник майна має право:

скликати збори кредиторів і брати в них участь з правом дорадчого голосу;

аналізувати фінансове становище боржника та рекомендувати зборам кредиторів заходи щодо фінансового оздоровлення боржника;

звертатися до арбітражного суду у випадках, передбачених цим Законом;

одержувати винагороду у розмірі та порядку, передбачених цим Законом;

залучати для забезпечення виконання своїх повноважень на договірній основі спеціалістів з оплатою їх діяльності з коштів боржника, якщо інше не передбачено цим Законом або рішенням комітету кредиторів;

подавати в арбітражний суд заяву про дострокове припинення своїх обов'язків;

здійснювати інші повноваження, передбачені цим Законом.

9. Розпорядник майна зобов'язаний:

розглядати разом з посадовими особами боржника копії заяв кредиторів про грошові вимоги до боржника, які надійшли до арбітражного суду у зв'язку з порушенням справи про банкрутство та надіслані боржнику в установленому цим Законом порядку;

вести реєстр вимог кредиторів у встановленому порядку;

повідомляти кредиторів про результати розгляду їх вимог боржником та включення визнаних вимог до реєстру вимог кредиторів або про відмову визнання вимог боржником;

вживати заходів для захисту майна боржника;

аналізувати фінансову, господарську та інвестиційну діяльність боржника, його становище на товарних ринках;

виявляти ознаки фіктивного банкрутства чи доведення до банкрутства;

скликати збори кредиторів;

надавати державному органу з питань банкрутства відомості, необхідні для ведення єдиної бази даних про підприємства, щодо яких порушено справу про банкрутство;

надавати арбітражному суду та комітету кредиторів звіт про свою діяльність, відомості про фінансове становище боржника, пропозиції щодо можливості відновлення платоспроможності боржника;

виконувати інші функції, передбачені цим Законом.

10. При здійсненні своїх повноважень розпорядник майна зобов'язаний діяти добросовісно, розумно, враховувати інтереси боржника та його кредиторів.

Розпорядник майна несе відповідальність за неналежне виконання своїх повноважень відповідно до законодавства України.

Повноваження арбітражного керуючого як розпорядника майна припиняються з дня затвердження арбітражним судом мирової угоди чи призначення керуючого санацією або призначення ліквідатора, якщо інше не передбачено цим Законом.

11. Після призначення розпорядника майна органи управління боржника не мають права приймати рішення про:

реорганізацію (злиття, приєднання, поділ, виділення, перетворення) і ліквідацію боржника;

створення юридичних осіб або про участь в інших юридичних особах;

створення філій та представництв;

виплату дивідендів;

проведення боржником емісії цінних паперів;

вихід із складу учасників боржника юридичної особи, придбання в акціонерів раніше випущених акцій боржника.

12. Рішення про участь боржника в об'єднаннях, асоціаціях, спілках, холдингових компаніях, промислово-фінансових групах чи інших об'єднаннях юридичних осіб приймається органами управління боржника за згодою розпорядника майна.

13. Керівник або орган управління боржника виключно за погодженням з розпорядником майна укладає угоди щодо:

передачі нерухомого майна в оренду, заставу, внесення зазначеного майна як внеску до статутного фонду господарського товариства або розпорядження таким майном іншим чином;

одержання та видачі позик (кредитів), поручительства і видачі гарантій, уступки вимоги, переведення боргу, а також передачі в довірче управління майна боржника;

розпорядження іншим майном боржника, балансова вартість якого складає понад один відсоток балансової вартості активів боржника.

14. Розпорядник майна не має права втручатися в оперативно-господарську діяльність боржника, крім випадків, передбачених цим Законом.

15. Призначення розпорядника майна не є підставою для припинення повноважень керівника чи органу управління боржника.

16. Повноваження керівника боржника або органів управління боржника, покладені на них відповідно до законодавства чи установчих документів, можуть бути припинені у разі, якщо ними не вживаються заходи щодо забезпечення збереження майна боржника, створюються перешкоди діям розпорядника майна чи допускаються інші порушення законодавства. В такому разі за клопотанням комітету кредиторів виконання обов'язків керівника боржника ухвалою арбітражного суду тимчасово покладається на розпорядника майна до призначення в порядку, визначеному законодавством та установчими документами, нового керівника боржника. Про припинення повноважень керівника або органів управління боржника арбітражний суд виносить ухвалу, яка може бути перевірена у порядку нагляду.

17. З дня винесення арбітражним судом ухвали про припинення повноважень керівника боржника або органів управління боржника розпоряднику майна протягом трьох днів передаються бухгалтерська та інша документація боржника, печатки і штампи, матеріальні та інші цінності.

Стаття 14. Виявлення кредиторів та осіб, які виявлять бажання взяти участь у санації боржника

1. Кредитори у місячний строк з дня опублікування в офіційному друкованому органі оголошення про порушення справи про банкрутство подають в арбітражний суд письмові заяви про грошові вимоги до боржника, а також документи, що їх підтверджують. Копії зазначених заяв та доданих до них документів кредитори надсилають боржнику. Боржник разом з розпорядником майна в результаті розгляду цих вимог визнає їх або заперечує, про що розпорядник майна повідомляє письмово заявників і арбітражний суд. Визнані боржником грошові вимоги включаються розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів.

2. Фізичні особи та (або) юридичні особи, які виявлять бажання взяти участь у процедурі санації боржника (далі — інвестори), подають розпоряднику майна заяву про участь у санації боржника.

3. Боржник має право при проведенні процедури розпорядження майном одночасно задовольнити вимоги кредиторів відповідно до реєстру вимог кредиторів.

4. Виконання зобов'язань боржником у процедурі розпорядження майном можливе лише за умови задоволення одночасно пропорційно вимог усіх кредиторів відповідно до реєстру вимог кредиторів за згодою кредиторів та за погодженням з розпорядником майна.

5. Заяви кредиторів про грошові вимоги, щодо яких є заперечення боржника, розглядаються арбітражним судом у процедурі провадження у справі про банкрутство.

За результатами розгляду зазначених заяв суд може винести ухвалу про включення грошових вимог кредиторів до реєстру вимог кредиторів. Ухвала може бути перевірена в порядку нагляду.

Стаття 15. Попереднє засідання арбітражного суду

1. Попереднє засідання арбітражного суду проводиться не пізніше трьох місяців після проведення підготовчого засідання суду. Про попереднє засідання суду повідомляються сторони, а також інші учасники провадження у справі про банкрутство, визнані такими відповідно до цього Закону.

2. У попередньому засіданні арбітражний суд розглядає реєстр вимог кредиторів, вимоги кредиторів, щодо яких були заперечення боржника і які не були включені розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів.

За результатами розгляду арбітражний суд виносить ухвалу, в якій зазначається розмір визнаних судом вимог кредиторів, які включаються розпорядником майна до реєстру вимог кредиторів, та призначається дата проведення зборів кредиторів.

Реєстр вимог кредиторів повинен включати усі визнані судом вимоги кредиторів.

У реєстрі вимог кредиторів повинні міститися відомості про кожного кредитора, розмір його вимог за грошовими зобов'язаннями чи зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), черговість задоволення кожної вимоги, окремо розмір неустойки (штрафу, пені).

Ухвала є підставою для визначення кількості голосів, які належать кожному кредитору при прийнятті рішення на зборах (комітеті) кредиторів.

3. Копію ухвали арбітражний суд направляє сторонам та іншим учасникам провадження у справі про банкрутство, а також державному органу з питань банкрутства.

Стаття 16. Проведення зборів кредиторів і утворення комітету кредиторів

1. Протягом десяти днів після винесення ухвали за результатами попереднього засідання арбітражного суду розпорядник майна повідомляє кредиторів згідно з реєстром вимог кредиторів про місце і час проведення зборів кредиторів та організовує їх проведення.

Учасниками зборів кредиторів з правом вирішального голосу є кредитори, вимоги яких включені до реєстру вимог кредиторів. У зборах можуть брати участь представник працівників боржника та арбітражний керуючий з правом дорадчого голосу.

2. Збори кредиторів вважаються повноважними незалежно від кількості голосів кредиторів, які беруть участь у зборах, якщо всіх кредиторів було письмово повідомлено про час і місце проведення зборів відповідно до частини першої цієї статті. Кількість голосів кредиторів визначається відповідно до частини четвертої цієї статті.

3. Збори кредиторів скликаються арбітражним керуючим за його ініціативою або ініціативою комітету кредиторів чи інших кредиторів, сума вимог яких складає не менше однієї третини всіх вимог, включених до реєстру вимог кредиторів, або за ініціативою однієї третини кількості голосів кредиторів.

Збори кредиторів на вимогу комітету кредиторів або окремих кредиторів скликаються арбітражним керуючим (розпорядником майна, керуючим санацією, ліквідатором) протягом двох тижнів з дня надходження письмової вимоги про їх скликання.

Збори кредиторів проводяться за місцезнаходженням боржника.

4. Кредитори, у тому числі і органи державної податкової служби, інші державні органи, які здійснюють контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів (обов'язкових платежів), мають на зборах кредиторів кількість голосів, пропорційну сумі вимог кредиторів, включених до реєстру вимог кредиторів, кратній тисячі гривень.

5. До компетенції зборів кредиторів належать прийняття рішення про:

вибори членів комітету кредиторів;

визначення кількісного складу комітету кредиторів, визначення його повноважень, дострокове припинення повноважень комітету кредиторів або окремих його членів;

інші питання, передбачені цим Законом.

6. На час дії процедур банкрутства збори кредиторів обирають комітет кредиторів у складі не більше семи осіб.

Вибори комітету кредиторів проводяться за списком відкритим голосуванням більшістю голосів присутніх на зборах кредиторів, визначених відповідно до частини четвертої цієї статті.

7. Рішення про створення та склад комітету кредиторів направляється до арбітражного суду.

8. До компетенції комітету кредиторів належить прийняття рішення про:

вибори голови комітету;

скликання зборів кредиторів;

підготовку та укладення мирової угоди;

внесення пропозицій арбітражному суду щодо продовження або скорочення строку процедур розпорядження майном боржника чи санації боржника;

звернення до арбітражного суду з клопотанням про відкриття процедури санації, визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, припинення повноважень арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) та про призначення нового арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), надання згоди на укладення арбітражним керуючим значних угод боржника чи угод боржника, щодо яких є заінтересованість;

інші питання, передбачені цим Законом.

У роботі комітету має право брати участь з правом дорадчого голосу арбітражний керуючий, представник працівників боржника та при необхідності представник органу уповноваженого управляти майном боржника, представник органу місцевого самоврядування.

9. Рішення зборів (комітету) кредиторів вважається прийнятим більшістю голосів кредиторів, якщо за нього проголосували присутні на зборах (комітеті) кредитори, кількість голосів яких визначається відповідно до частини четвертої цієї статті.

Стаття 17. Винесення ухвали про санацію боржника, призначення керуючого санацією та його повноваження

1. Арбітражний суд за клопотанням комітету кредиторів у строк, визначений статтею 11 цього Закону, має право винести ухвалу про проведення санації боржника та призначення керуючого санацією.

Санація вводиться на строк не більше дванадцяти місяців.

За клопотанням комітету кредиторів чи керуючого санацією або інвесторів цей строк може бути продовжено ще до шести місяців або скорочено.

2. Комітет кредиторів приймає рішення про погодження кандидатури керуючого санацією, вибір інвестора (інвесторів), схвалення плану санації боржника.

Кандидатури керуючого санацією та інвестора (інвесторів) можуть бути запропоновані комітету кредиторів будь-яким із кредиторів, представником органу, уповноваженого управляти майном боржника. Керуючим санацією може бути запропонована особа, яка виконувала повноваження розпорядника майна, або керівник підприємства, якщо на це є згода комітету кредиторів та (або) інвесторів.

3. Одночасно з винесенням ухвали про санацію арбітражний суд своєю ухвалою призначає керуючого санацією за наявності у нього ліцензії, крім випадків, передбачених цим Законом.

Ухвала про призначення керуючого санацією може бути перевірена у порядку нагляду.

4. З дня винесення ухвали про санацію:

припиняються повноваження керівника боржника, управління боржником переходить до керуючого санацією, якщо інше не передбачено цим Законом;

припиняються повноваження органів управління боржника — юридичної особи. Органи управління боржника протягом трьох днів з дня прийняття рішення про санацію та призначення керуючого санацією зобов'язані забезпечити передачу керуючому санацією бухгалтерської та іншої документації боржника, печаток і штампів, матеріальних та інших цінностей;

арешт на майно боржника та інші обмеження дій боржника щодо розпорядження його майном можуть бути накладені лише в межах процедури санації.

Після закінчення або дострокового припинення процедури санації неустойка

(**Закінчення на 8—13-й стор.**).

(Початок на 5-й стор.).

(штрафи, пеня), а також суми завданих збитків, які боржник зобов'язаний сплатити кредиторам за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), можуть бути заявлені до оплати в розмірах, що були на день прийняття рішення про санацію, з урахуванням положень мирової угоди щодо відстрочки та (або) розстрочки, прощення боргів.

5. Керуючий санацією має право:

самостійно розпоряджатися майном боржника з урахуванням обмежень, передбачених цим Законом;

укладати від імені боржника мирову угоду та інші цивільно-правові угоди;

відмовлятися від виконання договорів боржника у випадках, передбачених цим Законом.

6. Керуючий санацією зобов'язаний:

прийняти в господарське відання майно боржника та організувати проведення його інвентаризації;

відкрити спеціальний рахунок для проведення санації та розрахунків з кредиторами;

розробити та подати на затвердження комітету кредиторів план санації боржника, погоджений з боржником, органом, уповноваженим управляти майном боржника;

організувати ведення бухгалтерського і статистичного обліку та фінансової звітності;

здійснювати заходи щодо стягнення дебіторської заборгованості перед боржником;

розглядати вимоги кредиторів щодо зобов'язань боржника, які виникли після порушення справи про банкрутство в процедурі розпорядження майном боржника та санації;

заявляти в установленому порядку заперечення щодо заявлених до боржника вимог кредиторів, зазначених в абзаці сьомому цієї частини;

звітувати перед комітетом кредиторів щодо послідовної реалізації плану санації;

повідомляти у десятиденний строк з дня винесення арбітражним судом відповідної ухвали державний орган з питань банкрутства про своє призначення, затвердження мирової угоди, закінчення виконання плану санації, звільнення від обов'язків;

здійснювати інші повноваження, передбачені цим Законом.

7. Затвердження звіту керуючого санацією або дострокове припинення процедури санації тягне за собою припинення повноважень арбітражного керуючого як керуючого санацією, про що зазначається у відповідній ухвалі суду.

У разі дострокового припинення процедури санації у зв'язку з укладенням мирової угоди або погашенням вимог кредиторів керуючий санацією продовжує виконувати повноваження керівника (органів управління) боржника до призначення в установленому порядку керівника (органів управління) боржника.

8. Керуючий санацією може бути звільнений арбітражним судом від виконання повноважень керуючого санацією, про що виноситься ухвала, у таких випадках:

за його заявою;

на підставі рішення комітету кредиторів у разі невиконання чи неналежного виконання ним своїх обов'язків. При цьому комітет кредиторів повинен запропонувати кандидатуру іншого керуючого санацією, про що виноситься ухвала арбітражного суду.

Ухвала арбітражного суду про звільнення керуючого санацією може бути перевірена у порядку нагляду, що не зупиняє її виконання.

9. Власник майна боржника (орган управління майном боржника) не може обмежувати повноваження керуючого санацією щодо розпорядження майном боржника.

Значні угоди та угоди, щодо яких їх заінтересованість, укладаються керуючим санацією, тільки за згодою комітету кредиторів, якщо інше не передбачено цим Законом або планом санації.

10. Керуючий санацією в тримісячний строк з дня прийняття рішення про санацію має право відмовитися від виконання договорів боржника, укладених до порушення провадження у справі про банкрутство, не виконаних повністю або частково, якщо:

виконання договору завдає збитків боржнику порівняно з аналогічними договорами, що укладаються за таких же умов;

договір є довгостроковим (понад один рік) або розрахованим на одержання позитивних результатів для боржника в довгостроковій перспективі, крім випадків випуску продукції з технологічним циклом, більшим за строки санації боржника;

виконання договору створює умови, що перешкоджають відновленню платоспроможності боржника.

Сторона договору, щодо якого прийнято рішення керуючим санацією про відмову від його виконання, має право в тридцятиденний строк з дня прийняття рішення керуючим санацією вимагати в установленому порядку відшкодування збитків, які виникли у зв'язку з відмовою від виконання договору, в процедурі провадження у справі про банкрутство.

11. Угоди боржника, у тому числі укладені до прийняття арбітражним судом рішення про санацію, можуть бути визнані арбітражним судом недійсними за заявою керуючого санацією відповідно до цивільного законодавства у разі якщо:

угода укладена боржником із заінтересованими особами та в результаті якої кредиторам завдані або можуть бути завдані збитки;

угода, укладена боржником з окремим кредитором чи іншою особою протягом шести місяців до прийняття рішення про санацію, надає перевагу одному кредитору перед іншими або пов'язана з виплатою (видачею) частки (паю) в майні боржника у зв'язку з його виходом із складу учасників боржника.

Все отримане за такою угодою повертається сторонам.

Розгляд заяв керуючого санацією про визнання угод недійсними і повернення всього отриманого за такою угодою здійснюється арбітражним судом в процедурі провадження у справі про банкрутство.

12. Уступка вимоги може бути здійснена керуючим санацією шляхом продажу вимог на відкритих торгах за згодою комітету кредиторів, якщо це не передбачено планом санації.

13. У разі визнання арбітражним судом боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури керуючий санацією продовжує виконувати свої обов'язки до моменту передачі справ ліквідатору або призначення його ліквідатором у встановленому цим Законом порядку.

14. Якщо порушено провадження у справі про банкрутство державного підприємства, його трудовий колектив має переважне право вимагати передачі йому цілісного майнового комплексу підприємства-боржника в оренду за умови взяття на себе грошових зобов'язань боржника і за наявності згоди на це кредиторів.

Стаття 18. План санації боржника

1. Протягом трьох місяців з дня винесення ухвали про санацію боржника керуючий санацією зобов'язаний подати комітету кредиторів для схвалення план санації боржника, крім випадків, передбачених цим Законом.

План санації повинен містити заходи щодо відновлення платоспроможності боржника, умови участі інвесторів, за їх наявності, у повному або частковому задоволенні вимог кредиторів, зокрема шляхом переведення боргу (частини боргу) на інвестора, строк та черговість виплати боржником або інвестором боргу кредиторам та умови відповідальності інвестора за невиконання взятих згідно з планом санації зобов'язань.

План санації повинен передбачати строк відновлення платоспроможності боржника. Платоспроможність вважається відновленою за відсутності ознак банкрутства, визначених цим Законом.

У разі наявності інвесторів план санації розробляється та погоджується за участю інвесторів.

2. Заходами щодо відновлення платоспроможності боржника, які містять план санації, можуть бути:

реструктуризація підприємства;

перепрофілювання виробництва;

закриття нерентабельних виробництв;

відстрочка та (або) розстрочка платежів або прощення (списання) частини боргів, про що укладається мирова угода;

ліквідація дебіторської заборгованості;

продаж частини майна боржника;

зобов'язання інвестора про погашення боргу (частини боргу) боржника, зокрема шляхом переведення на нього боргу (частини боргу) та його відповідальність за невиконання взятих на себе зобов'язань;

виконання зобов'язань боржника власником майна боржника та його відповідальність за невиконання взятих на себе зобов'язань;

продаж майна боржника як цілісного майнового комплексу (для недержавних підприємств);

одержання кредиту для виплати вихідної допомоги працівникам боржника, які звільняються згідно з планом санації, який відшкодовується в першу чергу згідно зі статтею 31 цього Закону за рахунок реалізації майна боржника;

звільнення працівників боржника, які не можуть бути задіяні в процесі реалізації плану санації. Вихідна допомога у цьому разі виплачується за рахунок інвестора, а за його відсутності — за рахунок реалізації майна боржника або за рахунок кредиту, одержаного для цієї мети;

інші способи відновлення платоспроможності боржника.

3. Інвестор (інвестори) за умови виконання зобов'язань, передбачених планом санації, може набувати прав власності на майно боржника відповідно до законодавства та плану санації.

4. План санації розглядається комітетом кредиторів, який скликається керуючим санацією в чотиримісячний строк з дня винесення арбітражним судом ухвали про санацію, якщо інше не передбачено цим Законом. Керуючий санацією письмово повідомляє членів комітету кредиторів про дату і місце проведення засідання комітету і за два тижні до проведення комітету кредиторів надає можливість попередньо ознайомитися з планом санації.

План санації вважається схваленим, якщо за нього на засіданні комітету кредиторів таке рішення було підтримано більш як половиною голосів кредиторів — членів комітету кредиторів.

5. Комітет кредиторів може прийняти одне з таких рішень:

схвалити план санації та подати його на затвердження арбітражному суду;

відхилити план санації і звернутися до арбітражного суду з клопотанням про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури;

відхилити план санації, звернутися до арбітражного суду з клопотанням про звільнення керуючого санацією від виконання ним обов'язків та про призначення нового керуючого санацією. Зазначене рішення повинно містити дату скликання чергового засідання комітету кредиторів для розгляду нового плану санації, яке має відбутися не пізніше ніж у місячний строк з дня прийняття рішення про відхилення плану санації.

Схвалений комітетом кредиторів план санації та протокол засідання комітету кредиторів подаються керуючим санацією в арбітражний суд на затвердження не пізніше п'яти днів з дня проведення засідання комітету кредиторів. Протокол засідання комітету кредиторів може містити особливу думку кредиторів, які голосували проти порядку і строків погашення заборгованості, передбачених у плані санації.

Керуючий санацією зобов'язаний попередньо погоджувати план санації боржника з органом, уповноваженим управляти державним майном, стосовно підприємства-боржника, у майні якого частка державної власності перевищує п'ятдесят відсотків.

Арбітражний суд затверджує план санації боржника, про що виноситься ухвала, яка може бути перевірена в порядку нагляду.

6. Якщо протягом шести місяців з дня винесення ухвали про санацію в арбітражний суд не буде подано плану санації боржника, арбітражний суд має право прийняти рішення про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури відповідно до цього Закону.

У разі схвалення комітетом кредиторів плану санації, який передбачає більший строк санації боржника, ніж початково встановлений, арбітражний суд продовжує строк санації, якщо є підстави вважати, що продовження строку санації і виконання плану санації приведе до відновлення платоспроможності боржника.

7. Керуючий санацією щоквартально звітує перед комітетом кредиторів.

8. У разі порушення сторонами умов угод, укладених згідно з планом санації, під час проведення процедури санації захист порушеного права, що виникло у зв'язку з проведенням процедури санації, здійснюється в процедурі провадження у справі про банкрутство.

Стаття 19. Продаж у процедурі санації майна боржника як цілісного майнового комплексу

1. З метою відновлення платоспроможності та задоволення вимог кредиторів боржника план санації може передбачати продаж майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу. Заходи до забезпечення вимог кредиторів стосовно майна боржника, яке підлягає продажу згідно з планом санації, скасовується ухвалою арбітражного суду.

2. При продажу майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу в установленому порядку відчужуються всі види майна, призначеного для здійснення підприємницької діяльності боржника, у тому числі приміщення, споруди, обладнання, інвентар, сировина, продукція, права вимоги, права на знаки (позначення), що індивідуалізують боржника, його продукцію (роботи, послуги) (фірмове найменування, знаки для товарів і послуг), інші права, які належать боржнику, за винятком прав і обов'язків, які не можуть бути передані іншим особам.

3. При продажу майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу, що здійснюється відповідно до цієї статті, грошові зобов'язання та зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) підприємства-боржника на дату прийняття арбітражним судом заяви про порушення справи про банкрутство не включаються до складу майнових активів підприємства-боржника.

4. При продажу майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу всі трудові договори (контракти), що укладені до дати продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу, зберігають силу, при цьому права та обов'язки роботодавця переходять до покупця майна боржника.

5. Сума, одержана від продажу майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу, включається до складу майнових активів боржника.

6. Продаж майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу проводиться на відкритих торгах, якщо інше не передбачено планом санації, в порядку, передбаченому законодавством, з урахуванням особливостей, встановлених цим Законом.

Керуючий санацією виступає організатором торгів або залучає для цих цілей спеціалізовану організацію. Спеціалізована організація не може бути заінтересованою особою стосовно кредитора чи боржника.

7. Керуючий санацією зобов'язаний опублікувати оголошення про продаж майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу на відкритих торгах у офіційних друкованих органах за тридцять днів до дати проведення торгів.

8. В оголошенні про продаж майна боржника недержавної власності як цілісного майнового комплексу повинні зазначатися:

відомості про цілісний майновий комплекс і порядок ознайомлення з ним, граничні строки подання заявок на участь у торгах, але не більше місяця з дня опублікування оголошення;

час, місце та форма проведення торгів;

порядок оформлення участі у торгах;

початкова ціна цілісного майнового комплексу, встановлена комітетом кредиторів;

розмір завдатку, строк і порядок внесення завдатку;

порядок оформлення результатів торгів.

9. У разі якщо протягом строку, зазначеного в оголошенні, надійшла заявка на участь у відкритих торгах з продажу цілісного майнового комплексу від одного заявника, торги не проводяться. За згодою комітету кредиторів цілісний майновий комплекс може бути продано такому заявнику без проведення повторних торгів.

10. Торги проводяться у формі аукціону, крім випадків, передбачених цим Законом.

Особа, яка перемогла на аукціоні, та керуючий санацією в день проведення аукціону підписують протокол, в якому вказуються умови придбання цілісного майнового комплексу, про що укладається договір купівлі-продажу.

У разі проведення торгів у формі конкурсу умови конкурсу погоджуються із комітетом кредиторів.

У разі проведення торгів у формі конкурсу на підставі протоколу, підписаного переможцем конкурсу та організатором торгів у день проведення конкурсу, не пізніше п'ятнадцяти днів з дати проведення конкурсу підписується договір купівлі-продажу цілісного майнового комплексу.

11. Сума завдатку, сплачена особою, яка виграла торги, у разі її відмови від підписання протоколу чи договору купівлі-продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу, включається до складу майна боржника за вирахуванням витрат організатора торгів на його проведення.

Якщо боржник за рахунок суми, вирученої від продажу майна як цілісного майнового комплексу, задовольняє вимоги кредиторів у повному обсязі, провадження у справі про банкрутство боржника підлягає припиненню арбітражним судом за заявою керуючого санацією.

12. Якщо суми, вирученої від продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу, недостатньо для задоволення вимог кредиторів у повному обсязі, керуючий санацією пропонує кредиторам укласти мирову угоду.

У разі, якщо мирова угода не укладена, арбітражний суд визнає боржника банкрутом та відкриває ліквідаційну процедуру.

До затвердження арбітражним судом мирової угоди або визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури керуючий санацією не має права здійснювати розрахунки з кредиторами.

Стаття 20. Продаж у процедурі санації частини майна боржника

1. З метою відновлення платоспроможності боржника та задоволення вимог кредиторів план санації може передбачати продаж частини майна боржника на відкритих торгах. Керуючий санацією після проведення інвентаризації та оцінки майна боржника має право почати продаж частини майна боржника на відкритих торгах. Заходи до забезпечення вимог кредиторів стосовно частини майна боржника, яка підлягає продажу згідно з планом санації, скасовується ухвалою арбітражного суду.

2. Майно боржника, щодо обігу якого встановлено обмеження, продається на закритих торгах. У закритих торгах беруть участь особи, які відповідно до законодавства можуть мати зазначене майно у власності чи на підставі іншого речового права.

Продаж частини майна боржника — державного підприємства в процедурі санації проводиться відповідно до законодавчих актів з питань приватизації з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

3. Початкова ціна майна боржника, що виставляється на торги, визначається керуючим санацією відповідно до цього Закону та інших нормативно-правових актів.

4. Переможець торгів зобов'язаний заплатити продажну ціну майна боржника в строк, передбачений протоколом або договором купівлі-продажу, але не пізніше місяця після дня проведення торгів.

5. Майно боржника, не продане на перших торгах, виставляється на повторні торги, якщо інше не передбачено планом санації. Майно, не продане на повторних торгах, може бути реалізовано керуючим санацією за згодою комітету кредиторів на

підставі договору купівлі-продажу, укладеного без проведення торгів.

Стаття 21. Звіт керуючого санацією

1. За п'ятнадцять днів до закінчення санації, а також за наявності підстав для дострокового припинення санації керуючий санацією зобов'язаний надати зборам кредиторів письмовий звіт і повідомити їх про час і місце проведення зборів.

2. Звіт керуючого санацією має містити:

баланс боржника на останню звітну дату;

рахунок прибутків і збитків боржника;

відомості про наявність у боржника грошових коштів, які можуть бути спрямовані на задоволення вимог боржника;

відомості про дебіторську заборгованість боржника на дату подання звіту та про нереалізовані права вимоги боржника;

інші відомості про можливості погашення кредиторської заборгованості, що залишилася.

3. До звіту керуючого санацією додається реєстр вимог кредиторів.

Одночасно із звітом керуючий санацією вносить на збори кредиторів одну із пропозицій:

про прийняття рішення про дострокове припинення процедури санації у зв'язку з відновленням платоспроможності боржника;

про укладення мирової угоди;

про звернення до арбітражного суду з клопотанням про продовження процедури санації;

про звернення до арбітражоного суду з клопотанням про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури.

4. Звіт керуючого санацією розглядається зборами кредиторів, які скликаються не пізніше десяти днів після закінчення процедури санації чи появи підстав для її припинення.

5. За результатами розгляду звіту керуючого санацією збори кредиторів приймають одне з таких рішень:

про виконання плану санації, закінчення процедури санації та відновлення платоспроможності боржника;

про звернення до арбітражного суду з клопотанням про дострокове припинення процедури санації у зв'язку з відновленням платоспроможності боржника та переходом до розрахунків з кредиторами;

про звернення до арбітражного суду з клопотанням про продовження встановленого строку процедури санації;

про звернення до арбітражного суду з клопотанням про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури;

про укладення мирової угоди.

6. Якщо зборами кредиторів не прийнято жодне з цих рішень або таке не подано в арбітражний суд протягом п'ятнадцяти днів з дня закінчення санації чи виникнення підстав для її дострокового припинення, арбітражний суд розглядає питання про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури в порядку, передбаченому цим Законом.

7. Звіт керуючого санацією, розглянутий зборами кредиторів, і протокол зборів кредиторів направляються в арбітражний суд не пізніше п'яти днів після дати проведення зборів кредиторів.

До звіту керуючого санацією додаються реєстр вимог кредиторів і, за наявності, скарги кредиторів, які голосували проти прийнятого зборами кредиторів рішення або не брали участі в голосуванні.

8. Звіт керуючого санацією та скарги кредиторів розглядаються на засіданні арбітражного суду. Про час і місце розгляду повідомляються керуючий санацією та кредитори, які подали скарги.

9. Якщо збори кредиторів прийняли рішення про виконання плану санації і закінчення санації або про звернення до арбітражного суду з клопотанням про припинення санації у зв'язку з відновленням платоспроможності боржника та переходом до розрахунків з кредиторами, звіт керуючого санацією підлягає затвердженню арбітражним судом, крім випадків, передбачених цим Законом.

У разі встановлення арбітражним судом обгрунтованості скарг кредиторів або відсутності ознак відновлення платоспроможності боржника арбітражний суд відмовляє в затвердженні звіту керуючого санацією.

10. Про затвердження звіту керуючого санацією або про відмову в затвердженні зазначеного звіту, чи про продовження санації, або про затвердження мирової угоди виноситься ухвала, яка може бути перевірена у порядку нагляду.

11. За наявності клопотання зборів кредиторів про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури, а також у разі відмови арбітражного суду в затвердженні звіту керуючого санацією чи неподання такого звіту в установлений строк, арбітражний суд може визнати боржника банкрутом і відкрити ліквідаційну процедуру.

12. Затвердження арбітражним судом звіту керуючого санацією є підставою для винесення арбітражним судом ухвали про припинення провадження у справі про банкрутство.

13. За наявності клопотання комітету кредиторів арбітражний суд може винести ухвалу про встановлення кінцевого строку розрахунків з кредиторами, який не повинен перевищувати шести місяців з дня прийняття зазначеної ухвали. У такому випадку провадження у справі про банкрутство припиняється після закінчення розрахунків з кредиторами.

14. Розрахунки з кредиторами проводяться боржником відповідно до реєстру вимог кредиторів починаючи з дня затвердження звіту керуючого санацією арбітражним судом, у порядку черговості, предбаченому статтею 31 цього Закону.

15. Якщо в установлені арбітражним судом строки не проведені розрахунки з кредиторами, арбітражний суд визнає боржника банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру.

16. Копія ухвали арбітражного суду та звіту керуючого санацією направляється державному органу з питань банкрутства.

РОЗДІЛ III.
ЛІКВІДАЦІЙНА ПРОЦЕДУРА

Стаття 22. Постанова про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури

1. У випадках, передбачених цим Законом, арбітражний суд приймає постанову про визнання боржника банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру.

2. Строк ліквідаційної процедури не може перевищувати дванадцяти місяців. Арбітражний суд може продовжити цей строк на шість місяців, якщо інше не передбачено цим Законом.

Стаття 23. Наслідки визнання боржника банкрутом

1. З дня прийняття арбітражним судом постанови про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури:

підприємницька діяльність банкрута завершується закінченням технологічного циклу з виготовлення продукції у разі можливості її продажу; строк виконання всіх грошових зобов'язань банкрута та зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) вважається таким, що настав;

припиняється нарахування неустойки (штрафу, пені), процентів та інших економічних санкцій по всіх видах заборгованості банкрута;

відомості про фінансове становище банкрута перестають бути конфіденційними чи становити комерційну таємницю;

укладення угод, пов'язаних з відчуженням майна банкрута чи передачею його майна третім особам, допускається в порядку, передбаченому цим розділом;

скасовується арешт, накладений на майно боржника, визнаного банкрутом, чи інші обмеження щодо розпорядження майном такого боржника. Накладення нових арештів або інших обмежень щодо розпорядження майном банкрута не допускається;

вимоги за зобов'язаннями боржника, визнаного банкрутом, що виникли під час проведення процедур банкрутства, можуть пред'являтися тільки в межах ліквідаційної процедури;

виконання зобов'язань боржника, визнаного банкрутом, здійснюється у випадках і порядку, передбаченому цим розділом.

2. З дня прийняття арбітражним судом постанови про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури припиняються повноваження органів управління банкрута щодо управління банкрутом та розпорядження його майном, якщо цього не було зроблено раніше, керівник банкрута звільняється з роботи у зв'язку з банкрутством підприємства, про що робиться запис у його трудовій книжці, а також припиняються повноваження власника (власників) майна банкрута, якщо цього не було зроблено раніше.

3. Опублікування відомостей про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури здійснюється ліквідатором в офіційних друкованих органах за рахунок банкрута у п'ятиденний строк з дня прийняття постанови про визнання боржника банкрутом.

4. Не дозволяється опублікування або розголошення іншим чином відомостей про визнання боржника банкрутом до дня прийняття арбітражним судом постанови про визнання боржника банкрутом.

5. Відомості про визнання боржника банкрутом і про відкриття ліквідаційної процедури повинні містити:

найменування та інші реквізити боржника, визнаного банкрутом;

найменування арбітражного суду, в провадженні якого знаходиться справа про банкрутство;

дату прийняття арбітражним судом постанови про визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури;

відомості про ліквідатора (ліквідаційну комісію).

Стаття 24. Функції арбітражного суду у ліквідаційній процедурі

1. У постанові про визнання боржника банкрутом арбітражний суд відкриває ліквідаційну процедуру, призначає ліквідатора в порядку, передбаченому для призначення керуючого санацією.

Арбітражний суд має право призначити ліквідатором особу, яка виконувала повноваження розпорядника майна або (та) керуючого санацією боржника.

2. За клопотанням ліквідатора, погодженим з комітетом кредиторів, арбітражний суд призначає членів ліквідаційної комісії. У разі ліквідації державного підприємства або підприємства, у статутному фонді якого державна частка складає більш ніж двадцять п'ять відсотків, арбітражний суд призначає членами ліквідаційної комісії представника державного органу з питань банкрутства та при необхідності — органу місцевого самоврядування.

3. Ліквідатор (ліквідаційна комісія) виконують свої повноваження до завершення ліквідаційної процедури в порядку, встановленому цим Законом та іншими нормативно-правовими актами.

4. У ліквідаційній процедурі арбітражний суд:

розглядає скарги на дії учасників ліквідаційної процедури;

здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом.

Стаття 25. Повноваження ліквідатора та членів ліквідаційної комісії

1. Ліквідатор з дня свого призначення здійснює такі повноваження:

приймає до свого відання майно боржника, вживає заходів по забезпеченню його збереження;

виконує функції з управління та розпорядження майном банкрута;

здійснює інвентаризацію та оцінку майна банкрута згідно з законодавством;

аналізує фінансове становище банкрута;

виконує повноваження керівника (органів управління) банкрута;

очолює ліквідаційну комісію та формує ліквідаційну масу;

пред'являє до третіх осіб вимоги щодо повернення дебіторської заборгованості банкруту;

має право отримувати кредит для виплати вихідної допомоги працівникам, що звільняються внаслідок ліквідації банкрута, який відшкодовується в першу чергу згідно зі статтею 31 цього Закону за рахунок коштів, одержаних від продажу майна банкрута;

з дня визнання боржника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури повідомляє працівників банкрута про звільнення та здійснює його відповідно до законодавства України про працю. Виплата вихідної допомоги звільненим працівникам банкрута провадиться ліквідатором у першу чергу за рахунок коштів, одержаних від продажу майна банкрута або отриманого для цієї мети кредиту;

заявляє в установленому порядку заперечення по заявлених до боржника вимогах кредиторів;

заявляє про відмову від виконання договорів банкрута в порядку, встановленому цим Законом;

вживає заходів, спрямованих на пошук, виявлення та повернення майна банкрута, що знаходиться у третіх осіб;

передає у встановленому порядку на зберігання документи банкрута, які відповідно до нормативно-правових документів підлягають обов'язковому зберіганню;

реалізує майно банкрута для задоволення вимог, включених до реєстру вимог кредиторів, у порядку, передбаченому цим Законом;

повідомляє про своє призначення державний орган з питань банкрутства в десятиденний строк з дня прийняття рішення арбітражним судом та надає державному органу з питань банкрутства інформацію для ведення єдиної бази даних щодо підприємств-банкрутів;

здійснює інші повноваження, передбачені цим Законом.

2. Протягом трьох днів з дня призначення ліквідатора органи управління банкрута забезпечують передачу бухгалтерської та іншої документації банкрута, печаток і штампів, матеріальних та інших цінностей банкрута ліквідатору. У разі ухилення від виконання зазначених обов'язків органи управління банкрута, у тому числі керівник банкрута, несуть відповідальність відповідно до законодавства.

З дня призначення ліквідатора до нього переходять права керівника (органів управління) юридичної особи — банкрута.

Ліквідатор (арбітражний керуючий) має право замовити виготовлення дубліката печатки та штампів у разі їх втрати.

3. До складу ліквідаційної комісії включаються представники кредиторів, фінансових органів, а в разі необхідності — також представники державного органу у справах нагляду за страховою діяльністю, Антимонопольного комітету України, державного органу з питань банкрутства, якщо банкрутом визнано державне підприємство, та представник органів місцевого самоврядування.

4. Дії ліквідатора (ліквідаційної комісії) можуть бути оскаржені до арбітражного суду власником майна (органом, уповноваженим управляти майном) банкрута; особою, яка відповідає за зобов'язаннями банкрута; кожним кредитором окремо або комітетом кредиторів; особою, яка, посилаючись на свої права власника або іншу підставу, передбачену законом чи договором, оспорює правомірність віднесення майнових активів або коштів до ліквідаційної маси.

5. При здійсненні своїх повноважень ліквідатор має право заявити вимоги до третіх осіб, які відповідно до законодавства несуть субсідіарну відповідальність за зобов'язаннями боржника у зв'язку з доведенням його до банкрутства. Розмір зазначених вимог визначається, виходячи з різниці між сумою вимог кредиторів і ліквідаційною масою.

Стягнені суми включаються в ліквідаційну масу і можуть бути використані тільки для задоволення вимог кредиторів у порядку черговості, встановленої статтею 31 цього Закону.

Стаття 26. Ліквідаційна маса

1. Усі види майнових активів (майно та майнові права) банкрута, які належать йому на праві власності або повного господарського відання на дату відкриття ліквідаційної процедури та виявлені в ході ліквідаційної процедури, включаються до складу ліквідаційної маси, за винятком об'єктів державного житлового фонду, в тому числі гуртожитків, дитячих дошкільних закладів та об'єктів комунальної інфраструктури, які в разі банкрутства підприємства передаються в порядку, встановленому законодавством, до комунальної власності відповідних територіальних громад без додаткових умов і фінансуються в установленому порядку.

2. Речі, визначені родовими ознаками, що належать банкруту на праві володіння або користування, включаються до складу ліквідаційної маси.

Майно банкрута, що є предметом застави, включається до складу ліквідаційної маси, але використовується виключно для першочергового задоволення вимог заставодержателя.

3. Індивідуально визначені речі, що належать банкруту на підставі речових прав, крім права власності і повного господарського відання, не можуть бути включені до складу ліквідаційної маси.

4. За наявності у складі майна банкрута майна, виключеного з обороту, ліквідатор зобов'язаний передати його іншим особам в установленому порядку.

5. Ліквідатор, виявивши частку, яка належить банкруту в спільному майні, з метою задоволення вимог кредиторів в установленому порядку порушує питання про виділення цієї частки.

Стаття 27. Оплата праці, винагорода, відшкодування витрат арбітражному керуючому та іншим особам, залученим до процедур банкрутства, та матеріальна відповідальність арбітражних керуючих

1. Оплата праці, відшкодування витрат арбітражних керуючих (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), спеціалістів, залучених арбітражним керуючим для забезпечення виконання своїх повноважень, здійснюються за рахунок коштів інвесторів або коштів, одержаних від продажу майна боржника, в порядку, встановленому цим Законом, або за рахунок коштів кредиторів чи коштів, одержаних у результаті виробничої діяльності боржника.

2. Кредитори та інвестори можуть створювати фонд для оплати праці, відшкодування витрат та винагороди арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), а також спеціалістів, залучених арбітражним керуючим для забезпечення виконання своїх повноважень, в порядку, передбаченому цим Законом.

3. Оплата праці арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) за здійсненням своїх повноважень встановлюється та виплачується за кожен місяць роботи в розмірі, встановленому комітетом кредиторів і затвердженому арбітражним судом, якщо інше не передбачено цим Законом, але не менше двох мінімальних заробітних плат та не більше середньомісячної заробітної плати керівника боржника за двадцять місяців його роботи перед порушенням провадження у справі про банкрутство.

Оплата праці арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), а також спеціалістів, залучених арбітражним керуючим для забезпечення виконання своїх повноважень, здійснюється за кожний місяць роботи згідно з укладеною угодою.

4. Додаткову винагороду арбітражному керуючому і спеціалістам встановлюють і сплачують кредитори та (або) інвестори.

5. Звіт про оплату праці, винагороду, відшкодування витрат арбітражного керуючого та спеціалістів, залучених ним для забезпечення виконання своїх повноважень, затверджується ухвалою арбітражного суду, яка може бути перевірена в порядку нагляду.

6. Невиконання або неналежне виконання арбітражним керуючим своїх повноважень відповідно до цього Закону, що завдало збитки боржнику чи кредиторам, може бути підставою для позбавлення його ліцензії.

Рішення про позбавлення арбітражного керуючого ліцензії може бути оскаржено у судовому порядку.

Невиконання або неналежне виконання арбітражним керуючим своїх повноважень без наслідків, передбачених абзацом першим цієї частини, може бути підставою для

(Закінчення на 10—13-й стор.).

(Початок на 5-й стор.).

припинення повноважень арбітражного керуючого.

У разі завдання збитків у розмірах, що складають двадцять і більше відсотків суми заборгованості боржника на день подачі заяви про порушення справи про банкрутство, боржник та (або) кредитори мають право звернутися з позовом до суду про стягнення збитків, завданих умисними діями арбітражного керуючого у порядку, встановленому законом.

Стаття 28. Страхування життя та здоров'я арбітражного керуючого

Життя та здоров'я арбітражного керуючого можуть бути застраховані за рахунок коштів кредиторів згідно з законодавством.

Стаття 29. Оцінка майна банкрута

1. Майно, на яке звертається стягнення у ліквідаційній процедурі, оцінюється арбітражним керуючим у порядку, встановленому законодавством України. Для майна, яке продається на аукціоні, оціночна вартість є початковою.

2. Для здійснення оцінки майна арбітражний керуючий має право залучати на підставі договору спеціалістів з оплатою їх послуг за рахунок коштів, одержаних від виробничої діяльності боржника, визнаного банкрутом, або реалізації майна, якщо інше не встановлено комітетом кредиторів.

Стаття 30. Продаж майна банкрута

1. Після проведення інвентаризації та оцінки майна банкрута ліквідатор розпочинає продаж майна банкрута на відкритих торгах, якщо комітетом кредиторів не встановлено інший порядок продажу майна банкрута.

2. Ліквідатор забезпечує через засоби масової інформації оповіщення про порядок продажу майна банкрута, склад, умови та строки придбання майна. Порядок продажу майна банкрута, склад, умови та строки придбання майна погоджуються з комітетом кредиторів. При цьому продаж майна підприємств-банкрутів, заснованих на державній власності, здійснюється з урахуванням вимог Закону України «Про приватизацію державного майна» та інших нормативно-правових актів з питань приватизації.

3. У разі надходження двох і більше пропозицій щодо придбання майна банкрута ліквідатор проводить конкурс (аукціон). Порядок проведення конкурсу (аукціону) визначається згідно з Законом України «Про приватизацію невеликих державних підприємств (малу приватизацію)».

4. Майно банкрута, щодо обігу якого встановлено обмеження, продається на закритих торгах. У закритих торгах беруть участь особи, які відповідно до законодавства можуть мати зазначене майно у власності чи на підставі іншого речового права.

5. Порядок цінних паперів, що належить банкруту на праві власності, здійснюється відповідно до законодавства.

6. Уступка вимог банкрута здійснюється в порядку, передбаченому цивільним законодавством України, за згодою комітету кредиторів.

Ліквідатор має право виставити на відкриті торги вимоги банкрута, якщо інший порядок продажу (уступки) вимог банкрута не встановлено комітетом кредиторів.

7. Ліквідатор зобов'язаний використовувати при проведенні ліквідаційної процедури тільки рахунок боржника в банківській установі. Інші рахунки, виявлені при проведенні ліквідаційної процедури, підлягають закриттю ліквідатором. Залишки коштів на цих рахунках перераховуються на основний рахунок боржника.

8. Кошти, які надходять при проведенні ліквідаційної процедури, зараховуються на основний рахунок боржника. З основного рахунку здійснюються виплати кредиторам у порядку, передбаченому статтею 31 цього Закону.

9. З основного рахунку проводяться такі виплати:

поточні комунальні та експлуатаційні платежі;

інші витрати, пов'язані із здійсненням ліквідаційної процедури.

10. Продаж майна банкрута оформляється договорами купівлі-продажу, які укладаються між ліквідатором і покупцем відповідно до законів України.

11. Ліквідатор не рідше одного разу на місяць надає комітету кредиторів звіт про свою діяльність, інформацію про фінансове становище і майно боржника на день відкриття ліквідаційної процедури та при проведенні ліквідаційної процедури, використання коштів боржника, а також іншу інформацію на вимогу комітету кредиторів.

12. Ліквідатор зобов'язаний на вимогу арбітражного суду або державного органу з питань банкрутства надавати необхідні відомості щодо проведення ліквідаційної процедури.

13. У разі невиконання або неналежного виконання ліквідатором своїх обов'язків арбітражний суд за клопотанням комітету кредиторів може припинити повноваження ліквідатора і, за пропозицією комітету кредиторів, призначає нового ліквідатора.

Стаття 31. Черговість задоволення вимог кредиторів

1. Кошти, одержані від продажу майна банкрута, спрямовуються на задоволення вимог кредиторів, у порядку, встановленому цієї статтею:

1) у першу чергу задовольняються:

а) вимоги, забезпечені заставою;

б) виплата вихідної допомоги звільненим працівникам банкрута, у тому числі відшкодування кредиту, отриманого на ці цілі;

в) витрати, пов'язані з провадженням у справі про банкрутство в арбітражному суді та роботою ліквідаційної комісії, у тому числі:

витрати на оплату державного мита;

витрати заявника на публікацію оголошення про порушення справи про банкрутство;

витрати на публікацію в офіційних друкованих органах інформації про порядок продажу майна банкрута;

витрати на публікацію в засобах масової інформації про поновлення провадження у справі про банкрутство у зв'язку з визнанням мирової угоди недійсною;

витрати арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора), пов'язані з утриманням і збереженням майнових активів банкрута;

витрати кредиторів на проведення аудиту, якщо аудит проводився за рішенням арбітражного суду за рахунок їх коштів;

витрати на оплату праці арбітражних керуючих (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) в порядку, передбаченому статтею 27 цього Закону.

Перелічені витрати відшкодовуються ліквідаційною комісією після реалізації нею частини ліквідаційної маси, якщо інше не передбачено цим Законом;

2) у другу чергу задовольняються вимоги, що виникли із зобов'язань банкрута перед працівниками підприємства-банкрута (за винятком повернення внесків членів трудового колективу до статутного фонду підприємства), зобов'язань, що виникли внаслідок заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, шляхом капіталізації відповідних платежів у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України, а також вимоги громадян-довірителів (вкладників) довірчих товариств або інших суб'єктів підприємницької діяльності, які залучали майно (кошти) довірителів (вкладників);

3) у третю чергу задовольняються вимоги щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів);

4) у четверту чергу задовольняються вимоги кредиторів, не забезпечені заставою, у тому числі і вимоги кредиторів, що виникли із зобов'язань у процедурі розпорядження майном боржника чи в процедурі санації боржника;

5) у п'яту чергу задовольняються вимоги щодо повернення внесків членів трудового колективу до статутного фонду підприємства;

6) у шосту чергу задовольняються інші вимоги.

2. Вимоги кожної наступної черги задовольняються в міру надходження на рахунок коштів від продажу майна банкрута після повного задоволення вимог попередньої черги.

3. У разі недостатності коштів, одержаних від продажу майна банкрута, для повного задоволення всіх вимог однієї черги вимоги задовольняються пропорційно сумі вимог, що належить кожному кредиторові однієї черги.

4. У разі відмови кредитора від задоволення визнаної в установленому порядку вимоги ліквідаційна комісія не враховує суму грошових вимог цього кредитора.

5. Вимоги, заявлені після закінчення строку, встановленого для їх подання, не розглядаються і вважаються погашеними.

6. Вимоги, не задоволені за недостатністю майна, вважаються погашеними.

7. У разі, якщо арбітражним судом винесено ухвалу про ліквідацію юридичної особи — банкрута, майно, що залишилося після задоволення вимог кредиторів, передається власникові або уповноваженому ним органу, а майно державних підприємств — відповідному органу приватизації для наступного продажу. Кошти, одержані від продажу цього майна, спрямовуються до Державного бюджету України.

Стаття 32. Звіт ліквідатора

1. Після завершення усіх розрахунків з кредиторами ліквідатор подає до арбітражного суду звіт та ліквідаційний баланс, до якого додаються:

показники виявленої ліквідаційної маси (дані її інвентаризації);

відомості про реалізацію об'єктів ліквідаційної маси з посиланням на укладені договори купівлі-продажу;

копії договорів купівлі-продажу та акти приймання — передачі майна;

реєстр вимог кредиторів з даними про розміри погашених вимог кредиторів;

документи, які підтверджують погашення вимог кредиторів.

Арбітражний суд після заслуховування звіту ліквідатора та думки членів комітету кредиторів або окремих кредиторів виносить ухвалу про затвердження звіту ліквідатора та ліквідаційного балансу.

Ліквідатор повідомляє державний орган з питань банкрутства про завершення ліквідаційної процедури.

2. Якщо за результатами ліквідаційного балансу після задоволення вимог кредиторів не залишилося майна, арбітражний суд виносить ухвалу про ліквідацію юридичної особи-банкрута. Копія цієї ухвали направляється органу, який здійснив державну реєстрацію юридичної особи — банкрута, та органам державної статистики для виключення юридичної особи з Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України, а також власнику (органу, уповноваженому управляти майном), органам державної податкової служби за місцезнаходженням банкрута.

3. Якщо майна банкрута вистачило, щоб задовольнити всі вимоги кредиторів, він вважається таким, що не має боргів, і може продовжувати свою підприємницьку діяльність. Арбітражний суд може винести ухвалу про ліквідацію юридичної особи, що звільнилася від боргів, лише у разі, якщо в неї залишилося майнових активів менше, ніж вимагається для її функціонування згідно із законодавством.

4. У разі, якщо арбітражний суд дійшов висновку, що ліквідатор не виявив або не реалізував усі наявні майнові активи ліквідаційної маси, необхідні для повного задоволення кредиторів, він виносить ухвалу про призначення нового ліквідатора. Новий ліквідатор очолює ліквідаційну комісію і діє згідно з вимогами цього Закону.

5. Якщо ліквідатор не виявив майнових активів, що підлягають включенню до ліквідаційної маси, він зобов'язаний подати арбітражному суду ліквідаційний баланс, який засвідчує відсутність у банкрута майна.

Стаття 33. Звільнення працівників боржника. Пільги і компенсації звільненим працівникам

1. Звільнення працівників боржника може проводитися після порушення провадження у справі про банкрутство та призначення арбітражним судом розпорядника майна відповідно до вимог Кодексу законів про працю України з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

2. Вихідна допомога звільненим працівникам боржника виплачується арбітражним керуючим у встановленому порядку, з урахуванням особливостей, передбачених цим Законом.

3. Питання про працевлаштування звільнених працівників вирішується відповідно до Закону України «Про зайнятість населення». На звільнених працівників боржника поширюються гарантії, встановлені статтею 26 зазначеного Закону.

Стаття 34. Зберігання фінансово-господарських документів

1. Ліквідатор забезпечує належне оформлення та зберігання всіх фінансово-господарських документів банкрута протягом ліквідаційної процедури.

2. Після затвердження звіту ліквідатора фінансово-господарські документи банкрута передаються до архівних організацій для подальшого зберігання згідно із законодавством.

РОЗДІЛ IV. МИРОВА УГОДА

Стаття 35. Мирова угода та строк її укладення

1. Під мировою угодою у справі про банкрутство розуміється домовленість між боржником і кредиторами стосовно відстрочки та (або) розстрочки, а також прощення (списання) кредиторами боргів боржника, яка оформляється угодою сторін.

2. Мирова угода може бути укладена на будь-якій стадії провадження у справі про банкрутство.

3. Рішення про укладення мирової угоди від імені кредиторів приймається комітетом кредиторів більшістю голосів кредиторів — членів комітету та вважається прийнятим за умови, що всі кредитори, вимоги яких забезпечені заставою майна боржника, висловили письмову згоду на укладення мирової угоди.

4. Рішення про укладення мирової угоди приймається від імені боржника керівником боржника чи арбітражним керуючим (керуючим санацією, ліквідатором), які виконують повноваження органів управління та керівника боржника і підписують її.

5. Від імені кредиторів мирову угоду підписує голова комітету кредиторів.

Стаття 36. Умови укладення мирової угоди

1. Мирова угода може бути укладена тільки щодо вимог, забезпечених заставою, вимог другої та наступних черг, визначених статтею 31 цього Закону.

2. Органи державної податкової служби та інші державні органи, які здійснюють контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів (обов'язкових платежів), зобов'язані погодитися на задоволення частини вимог з метою забезпечення відновлення платоспроможності підприємства. Органи державної податкової служби та інші державні органи, які здійснюють контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів (обов'язкових платежів), зобов'язані при укладенні мирової угоди погодитися на прощення (списання) всієї заборгованості по сплаті податків і зборів (обов'язкових платежів), яка виникла у строк, що передував двом повним календарним рокам до дня подання заяви про порушення справи про банкрутство до арбітражного суду та на прощення (списання) частини заборгованості чи її розстрочку (відстрочку) до шести років, яка виникла у строк протягом двох останніх перед днем подання заяви про порушення справи про банкрутство до арбітражного суду календарних років. Зазначену мирову угоду підписує керівник відповідного органу державної податкової служби за місцезнаходженням боржника.

3. Для кредиторів, які не брали участі в голосуванні або проголосували проти укладення мирової угоди, не можуть бути встановлені умови гірші, ніж для кредиторів, які висловили згоду на укладення мирової угоди, вимоги яких віднесені до однієї черги.

Стаття 37. Укладення мирової угоди та набрання нею чинності

1. Мирова угода укладається у письмовій формі та підлягає затвердженню арбітражним судом, про що зазначається в ухвалі арбітражного суду про припинення провадження у справі про банкрутство.

2. Мирова угода набирає чинності з дня її затвердження арбітражним судом і є обов'язковою для боржника (банкрута), кредиторів, вимоги яких забезпечені заставою, кредиторів другої та наступних черг.

3. Одностороння відмова від мирової угоди не допускається.

4. Мирова угода має містити положення про:

розміри, податок і строки виконання зобов'язань боржника;

відстрочку чи розстрочку або прощення (списання) боргів чи їх частини.

Крім цього, мирова угода може містити умови про:

виконання зобов'язань боржника третіми особами;

обмін вимог кредиторів на акції боржника;

задоволення вимог кредиторів іншими способами, що не суперечать закону.

Стаття 38. Розгляд мирової угоди в арбітражному суді

1. Арбітражний керуючий протягом п'яти днів з дня укладення мирової угоди повинен подати до арбітражного суду заяву про затвердження мирової угоди.

До заяви про утвердження мирової угоди додаються:

текст мирової угоди;

протокол засідання комітету кредиторів, на якому було прийнято рішення про укладення мирової угоди;

список кредиторів із зазначенням поштової адреси, номера (коду), що ідентифікує платника податків, та суми заборгованості;

зобов'язання боржника щодо відшкодування усіх витрат, відшкодування яких передбачено у першу чергу згідно зі статтею 31 цього Закону, крім вимог кредиторів, забезпечених заставою;

письмові заперечення кредиторів, які не брали участі у голосуванні про укладення мирової угоди чи проголосували проти укладення мирової угоди, за їх наявності.

2. Про дату розгляду мирової угоди арбітражний суд повідомляє сторони мирової угоди.

Арбітражний суд зобов'язаний заслухати кожного присутнього на засіданні кредитора, у якого виникли заперечення щодо укладення мирової угоди, навіть якщо на засіданні комітету кредиторів він голосував за укладення мирової угоди.

3. Арбітражний суд має право відмовити в затвердженні мирової угоди у разі:

порушення порядку укладення мирової угоди, встановленого цим Законом;

якщо умови мирової угоди суперечать законодавству.

4. Про відмову у затвердженні мирової угоди арбітражний суд виносить ухвалу, яка може бути перевірена у порядку нагляду.

У разі винесення арбітражним судом ухвали про відмову в затвердженні мирової угоди мирова угода вважається неукладеною.

5. З дня затвердження мирової угоди боржник приступає до погашення вимог кредиторів згідно з умовами мирової угоди.

6. Затвердження арбітражним судом мирової угоди є підставою для припинення провадження у справі про банкрутство.

7. З дня затвердження арбітражним судом мирової угоди припиняються повноваження арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора).

Керуючий санацією або ліквідатор виконують обов'язки керівника (органів управління) боржника до призначення, в установленому порядку, керівника боржника (органів управління).

8. Внесення арбітражним судом ухвали про відмову у затвердженні мирової угоди не перешкоджає укладенню нової мирової угоди з іншими умовами.

Стаття 39. Недійсність мирової угоди або її розірвання та наслідки невиконання мирової угоди

1. За заявою будь-кого із кредиторів мирова угода може бути визнана арбітражним судом недійсною, якщо:

боржником подані недостовірні відомості про своє майно в бухгалтерському балансі або в інших документах, що свідчать про

фінансове та майнове становище боржника (банкрута);

виконання мирової угоди призведе боржника до банкрутства;

існують інші підстави для визнання угоди недійсною, передбачені цивільним законодавством України.

2. Визнання мирової угоди недійсною є підставою для поновлення провадження у справі про банкрутство, про що арбітражним судом виноситься ухвала, яка може бути перевірена в порядку нагляду.

3. Вимоги кредиторів, по яких зроблені розрахунки згідно з умовами мирової угоди, вважаються погашеними. Кредитори, чиї вимоги при їх задоволенні обмежували права та законні інтереси інших осіб, зобов'язані повернути все отримане в порядку виконання мирової угоди.

4. Повідомлення про поновлення провадження у справі про банкрутство боржника публікується в офіційних друкованих органах.

5. Мирова угода може бути розірвана за рішенням арбітражного суду у разі:

невиконання боржником умов мирової угоди щодо не менш як третини вимог кредиторів;

провадження боржником дій, які завдають збитків правам та законним інтересам кредиторів.

6. Розірвання мирової угоди арбітражним судом щодо окремого кредитора не тягне її розірвання щодо інших кредиторів.

7. У разі визнання мирової угоди недійсною або її розірвання вимоги кредиторів, щодо яких були надані відстрочка та (або) розстрочка платежів або прощення (списання) боргів, відновлюються в повному розмірі у незадоволеній частині.

8. У разі невиконання мирової угоди кредитори можуть пред'явити свої вимоги до боржника в обсязі, передбаченому цією мировою угодою. У разі порушення провадження у справі про банкрутство цього ж боржника обсяг вимог кредиторів, щодо яких було укладено мирову угоду, визначається в межах, передбачених зазначеною мировою угодою.

РОЗДІЛ V. ПРИПИНЕННЯ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВІ ПРО БАНКРУТСТВО

Стаття 40. Припинення провадження у справі про банкрутство

1. Арбітражний суд припиняє провадження у справі про банкрутство, якщо:

1) боржник не включений до Єдиного державного реєстру підприємств та організацій України або до Реєстру суб'єктів підприємницької діяльності;

2) подано заяву про визнання банкрутом ліквідованої або реорганізованої (крім реорганізації у формі перетворення) юридичної особи;

3) у провадженні арбітражного суду є справа про банкрутство того ж боржника;

4) затверджено звіт керуючого санацією боржника в порядку, передбаченому цим Законом;

5) затверджено мирову угоду;

6) затверджено звіт ліквідатора в порядку, передбаченому статтею 32 цього Закону;

7) боржник виконав усі зобов'язання перед кредиторами;

8) кредитори не висунули вимог до боржника після порушення провадження у справі про банкрутство за заявою боржника.

2. Про припинення провадження у справі про банкрутство виноситься ухвала, яка може бути перевірена в порядку нагляду.

Провадження у справах про банкрутство може бути припинено у випадках, передбачених пунктами 1, 2 та 5 частини першої цієї статті, на всіх стадіях провадження у справі про банкрутство, тобто як до, так і після визнання боржника банкрутом; у випадках, передбачених пунктами 3, 4, 7 і 8, — лише до визнання боржника банкрутом, а у випадку, передбаченому пунктом 6, — лише після визнання боржника банкрутом.

РОЗДІЛ VI. ОСОБЛИВОСТІ БАНКРУТСТВА ОКРЕМИХ КАТЕГОРІЙ СУБ'ЄКТІВ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Стаття 41. Загальні положення

Відносини, пов'язані з банкрутством містоутворюючих, особливо небезпечних, сільськогосподарських підприємств, страховиків, інших категорій суб'єктів підприємницької діяльності, регулюються цим Законом з урахуванням особливостей, передбачених цим розділом.

Стаття 42. Особливості банкрутства містоутворюючих підприємств

1. Для цілей цього Закону містоутворюючими підприємствами визнаються юридичні особи, кількість працівників яких з урахуванням членів їх сімей складає не менше половини чисельності населення адміністративно-територіальної одиниці, у якій розташована така юридична особа.

Положення цієї статті застосовуються також до підприємств, кількість працівників яких перевищує п'ять тисяч осіб.

2. При розгляді справи про банкрутство містоутворюючого підприємства учасником провадження у справі про банкрутство визнається орган місцевого самоврядування відповідної територіальної громади адміністративно-територіальної одиниці.

Учасниками провадження у справі про банкрутство містоутворюючого підприємства арбітражним судом можуть бути визнані також центральні органи виконавчої влади.

Докази, що підтверджують належність боржника до містоутворюючих підприємств, арбітражному суду надає боржник.

3. Якщо комітетом кредиторів не прийнято рішення про санацію боржника, арбітражний суд може винести ухвалу про санацію боржника за клопотанням органу місцевого самоврядування або відповідного центрального органу виконавчої влади, які є учасниками провадження у справі про банкрутство, за умови укладення ними з кредиторами договору поруки за зобов'язаннями боржника.

Договір поруки за зобов'язанням боржника укладається та підписується уповноваженими особами органів місцевого самоврядування або центральних органів виконавчої влади.

4. Орган місцевого самоврядування або центральний орган виконавчої влади, які поручилися за зобов'язаннями боржника, мають право запропонувати арбітражному суду кандидатуру керуючого санацією, інвестора.

У разі невиконання зобов'язання боржником поручителі несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями боржника перед його кредиторами.

5. Процедура санації містоутворюючого підприємства за клопотанням органу місцевого самоврядування може бути продовжена арбітражним судом на один рік.

Підставою для продовження процедури санації містоутворюючого підприємства на строк, передбачений абзацом першим цієї частини, є план фінансового оздоровлення містоутворюючого підприємства. План фінансового оздоровлення містоутворюючого підприємства може передбачати внесення інвестицій, працевлаштування його працівників, створення нових робочих місць та інші способи відновлення платоспроможності боржника містоутворюючого підприємства.

6. За клопотанням органу місцевого самоврядування або центрального органу виконавчої влади, які є учасниками провадження у справі про банкрутство, за умови укладення ними договору поруки за зобов'язаннями боржника, строк процедури санації містоутворюючого підприємства може бути продовжено арбітражним судом до десяти років. Боржник і його поручитель у цьому разі зобов'язані розраховуватися з кредиторами протягом трьох років, якщо інше не передбачено цим Законом.

Невиконання вимог цієї частини є підставою для визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури.

7. Кабінет Міністрів України або органи місцевого самоврядування в особі їх уповноважених органів мають право в будь-який час до закінчення процедури санації містоутворюючого підприємства розрахуватися з усіма кредиторами в порядку, передбаченому цим Законом.

Задоволення вимог кредиторів здійснюється в порядку черговості згідно зі статтею 31 цього Закону.

У разі задоволення вимог кредиторів за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) в порядку, передбаченому цим Законом, провадження у справі про банкрутство припиняється.

8. З метою задоволення вимог кредиторів у процедурі санації може бути здійснено продаж майна боржника як цілісного майнового комплексу або частини його майна згідно із законодавством.

За наявності клопотання органу місцевого самоврядування або центрального органу виконавчої влади, які є учасниками провадження у справі про банкрутство, продаж майна боржника як цілісного майнового комплексу провадиться шляхом проведення конкурсу.

9. Обов'язковими умовами конкурсу є:

збереження робочих місць для не менш як 70 відсотків працівників, зайнятих на підприємстві на момент його продажу;

зобов'язання покупця щодо забезпечення перепідготовки чи працевлаштування працівників підприємства відповідно до законодавства в разі зміни профілю діяльності підприємства.

Інші умови конкурсу можуть установлюватися виключно за згодою комітету кредиторів у порядку, передбаченому статтею 19 цього Закону.

10. Якщо зазначене в абзаці другому частини восьмої цієї статті клопотання не було подано або майно боржника як цілісний майновий комплекс не було продано на конкурсі, майно боржника підлягає продажу на аукціоні.

11. При продажу майна боржника, визнаного банкрутом, ліквідатор повинен виставити на продаж на перших торгах майно як цілісний майновий комплекс. Якщо майно боржника, визнаного банкрутом, не було продано як цілісний майновий комплекс, продаж майна здійснюється в порядку, передбаченому статтею 20 цього Закону.

Стаття 43. Особливості банкрутства особливо небезпечних підприємств

1. Для цілей цього Закону особливо небезпечними підприємствами визнаються підприємства вугільної, гірничодобувної, атомної, хімічної, хіміко-металургійної, нафтопереробної, інших галузей, визначених відповідними рішеннями Кабінету Міністрів України, припинення діяльності яких потребує проведення спеціальних заходів щодо запобігання заподіянню шкоди життю та здоров'ю громадян, майну, спорудам, навколишньому природному середовищу.

2. При розгляді справи про банкрутство особливо небезпечного підприємства учасниками провадження у справі про банкрутство визнаються відповідний орган місцевого самоврядування, а також центральний орган виконавчої влади, до компетенції якого віднесено сфера діяльності боржника, а також, при необхідності, державний орган з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, з питань охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки, з питань геології та використання надр.

Учасниками провадження у справі про банкрутство особливо небезпечного підприємства арбітражним судом можуть бути визнані також інші центральні органи виконавчої влади.

Докази, що підтверджують належність боржника до особливо небезпечних підприємств, арбітражному суду надає боржник.

3. Якщо комітетом кредиторів не прийнято рішення про санацію боржника, арбітражний суд може винести ухвалу про санацію боржника за клопотанням органу місцевого самоврядування або відповідного центрального органу виконавчої влади, які є учасниками провадження у справі про банкрутство, за умови укладення ними з кредиторами договору поруки за зобов'язаннями боржника.

Договір поруки за зобов'язаннями боржника укладається та підписується уповноваженими особами органів місцевого самоврядування або центральних органів виконавчої влади.

4. Орган місцевого самоврядування або центральний орган виконавчої влади, які поручилися за зобов'язаннями боржника, мають право запропонувати арбітражному суду кандидатуру керуючого санацією, інвестора.

У разі невиконання зобов'язання боржником поручителі несуть солідарну відповідальність за зобов'язаннями боржника перед його кредиторами.

5. Процедура санації особливо небезпечного підприємства за клопотанням органу місцевого самоврядування може бути продовжена арбітражним судом на один рік.

Підставою для продовження процедури санації особливо небезпечного підприємства на строк, передбачений абзацом першим цієї частини, є план фінансового оздоровлення особливо небезпечного підприємства. План фінансового оздоровлення особливо небезпечного підприємства може передбачати внесення інвестицій, працевлаштування його працівників, створення нових робочих місць та інші способи відновлення платоспроможності боржника — особливо небезпечного підприємства. План фінансового оздоровлення особливо небезпечного підприємства також має містити заходи щодо підтримання безпеки виробничої діяльності, охорони праці та запобігання заподіянню можливої шкоди життю та здоров'ю людей, майну, спорудам, навколишньому природному середовищу.

6. За клопотанням органу місцевого самоврядування або центрального органу виконавчої влади, які є учасниками провадження у справі про банкрутство, за умови укладення ними договору поруки за зобов'язаннями боржника, строк процедури санації особливо небезпечного підприємства може бути продовжено арбітражним судом до десяти років. Боржник і його поручитель у цьому разі зобов'язані розраховуватися з кредиторами протягом трьох років, якщо інше не передбачено цим Законом.

Невиконання вимог цієї частини є підставою для визнання боржника банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури.

7. Кабінет Міністрів України або органи місцевого самоврядування в особі їх уповноважених органів мають право в будь-який час до закінчення процедури санації особливо небезпечного підприємства розраховуватися з усіма кредиторами в порядку, передбаченому цим Законом.

Задоволення вимог кредиторів здійснюється в порядку черговості згідно зі статтею 31 цього Закону.

У разі задоволення вимог кредиторів за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) у порядку, передбаченому цим Законом, провадження у справі про банкрутство припиняється.

8. З метою задоволення вимог кредиторів у процедурі санації може бути здійснено продаж майна боржника лише як цілісного майнового комплексу шляхом проведення конкурсу в порядку, встановленому статтею 19 цього Закону та законодавством з питань приватизації.

9. Обов'язковими умовами конкурсу є:

збереження умов щодо підтримання безпеки виробничої діяльності, охорони праці та запобігання заподіянню можливої шкоди життю та здоров'ю громадян, майну, спорудам, навколишньому природному середовищу;

збереження робочих місць не менш як для сімдесяти відсотків працівників, зайнятих на підприємстві на момент його продажу;

зобов'язання покупця щодо забезпечення перепідготовки чи працевлаштування зазначених працівників та запобігання заподіянню можливої шкоди життю та здоров'ю громадян, майну, спорудам, навколишньому природному середовищу у разі змін профілю діяльності підприємства.

Інші умови конкурсу можуть встановлюватися виключно за згодою комітету кредиторів у порядку, передбаченому статтею 19 цього Закону.

У разі невиконання зазначених вимог конкурсу, які включають до умов договору купівлі-продажу майна боржника як цілісного майнового комплексу, договір розривається в установленому порядку.

10. Особливо небезпечні підприємства не підлягають продажу на аукціоні.

11. Вимоги кредиторів задовольняються у порядку черговості, визначеному статтею 31 цього Закону, з урахуванням особливостей, встановлених цією частиною, а саме: в третю чергу також задовольняються вимоги щодо відшкодування витрат на заходи по запобіганню заподіяння можливої шкоди життю та здоров'ю громадян, майну, спорудам, навколишньому природному середовищу в порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

Стаття 44. Особливості банкрутства сільськогосподарських підприємств

1. Для цілей цього Закону під сільськогосподарськими підприємствами розуміються юридичні особи, основним видом діяльності яких є вирощування (виробництво, виробництво та переробка) сільськогосподарської продукції, виручка яких від реалізації вирощеної (виробленої, виробленої та переробленої) ними сільськогосподарської продукції складає не менше п'ятдесяти відсотків загальної суми виручки.

2. Особливості банкрутства сільськогосподарських підприємств, передбачені цим Законом, застосовуються також до рибних господарств, риболовецьких колгоспів, виручка яких від реалізації вирощеної (виробленої, виробленої та переробленої) сільськогосподарської продукції та виловлених водних біологічних ресурсів складає не менше п'ятдесяти відсотків загальної суми виручки.

3. У разі продажу об'єктів нерухомості, які використовуються для цілей сільськогосподарського виробництва та є у власності сільськогосподарського підприємства, що визнано банкрутом, за інших рівних умов переважне право на придбання зазначених об'єктів належить сільськогосподарським підприємствам і селянським (фермерським) господарствам, розташованим у даній місцевості.

4. У разі ліквідації сільськогосподарського підприємства у зв'язку з визнанням його банкрутом рішення щодо земельних ділянок, які є у власності такого підприємства, надані йому у постійне чи тимчасове користування, у тому числі на умовах оренди, приймається відповідно до Земельного кодексу України.

5. При введенні процедури розпорядження майном боржника аналіз фінансового становища сільськогосподарського підприємства повинен здійснюватися з урахуванням сезонності сільськогосподарського виробництва та його залежності від природно-кліматичних умов, а також можливості задоволення вимог кредиторів за рахунок доходів, які можуть бути одержані сільськогосподарським підприємством після закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт.

6. Рішення про звернення з клопотанням до арбітражного суду про санацію сільськогосподарських підприємств приймається комітетом кредиторів за участю представника органу місцевого самоврядування відповідної територіальної громади.

Санація сільськогосподарського підприємства вводиться на строк до закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт з урахуванням часу, необхідного для реалізації вирощеної (виробленої, виробленої та переробленої) сільськогосподарської продукції. Зазначений строк не може перевищувати п'ятнадцяти місяців.

7. У разі, якщо протягом строку санації погіршилося фінансове становище сільськогосподарського підприємства у зв'язку із стихійним лихом, з епізоотіями та іншими несприятливими умовами, строк санації, встановлений частиною шостою цієї статті, може бути продовжено на один рік.

Стаття 45. Особливості банкрутства страховиків

1. При розгляді справи про банкрутство страховика учасником провадження у справі про банкрутство визнається державний

(Закінчення на 12–13-й стор.).

(Початок на 5-й стор.).

орган у справах нагляду за страховою діяльністю.

2. Заява про порушення справи про банкрутство страховика може бути подана в арбітражний суд боржником, кредитором або іншим уповноваженим на це державним органом.

3. Продаж майна страховика-боржника як цілісного майнового комплексу здійснюється в процедурі санації за правилами, встановленими статтею 19 цього Закону.

При здійсненні ліквідаційної процедури цілісний майновий комплекс страховика може бути проданий тільки у разі згоди покупця взяти на себе зобов'язання страховика-банкрута за договорами страхування, за якими страховий випадок не настав до дня визнання страховика.

4. Покупцем цілісного майнового комплексу страховика може бути тільки страховик.

5. У разі продажу цілісного майнового комплексу страховика у процедурі санації до покупця переходять всі права та обов'язки за договорами страхування, за якими на дату продажу майна страховика страховий випадок не настав.

6. У разі визнання арбітражним судом страховика банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури всі договори страхування, укладені таким страховиком, за якими страховий випадок не настав до дати прийняття зазначеного рішення, припиняються, за винятком випадків, передбачених частиною третьою цієї статті.

7. Страхувальники за договорами страхування, дії яких припиняються на підставах, передбачених частиною шостою цієї статті, мають право вимагати повернення частини виплаченої страховику страхової премії пропорційно різниці між строком, на який був укладений договір страхування, і строком, протягом якого фактично діяв договір страхування, якщо інше не передбачено законодавством.

8. Страхувальники за договорами страхування, за якими страховий випадок настав до дня прийняття арбітражним судом постанови про визнання страховика банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури, мають право вимагати виплати страхової суми.

9. У разі визнання арбітражним судом страховика банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури вимоги кредиторів четвертої черги підлягають задоволенню у такому порядку:

в першу чергу — вимоги кредиторів за договорами обов'язкового особистого страхування;

в другу чергу — вимоги кредиторів за іншими договорами обов'язкового страхування;

в третю чергу — вимоги інших кредиторів-страхувальників, у тому числі вимоги, передбачені частиною сьомою цієї статті;

в четверту чергу — вимоги інших кредиторів.

Стаття 46. Особливості банкрутства професійних учасників ринку цінних паперів

1. При розгляді справ про банкрутство організації або громадянина – суб'єкта підприємницької діяльності, що є професійними учасниками ринку цінних паперів, учасником провадження у справі про банкрутство визнається державний орган з питань регулювання ринку цінних паперів.

Для цілей цієї статті під терміном клієнт розуміється інвестор на ринку цінних паперів, що уклав відповідну угоду з професійним учасником ринку цінних паперів, який відповідно до цього Закону визнається боржником або банкрутом.

2. Особливості процедури банкрутства професійних учасників ринку цінних паперів, не врегульовані цією статтею, а також заходи щодо захисту прав та інтересів клієнтів можуть бути передбачені іншими законами.

3. Порядок запобігання банкрутству та проведення досудових процедур відновлення платоспроможності професійних учасників ринку цінних паперів встановлюється нормативно-правовими актами України.

4. Розпорядник майна професійного учасника ринку цінних паперів повинен мати ліцензію арбітражного керуючого, а також ліцензію, що видається державним органом з питань регулювання ринку цінних паперів.

5. Обмеження на здійснення угод професійним учасником ринку цінних паперів, щодо якого порушено справу про банкрутство, не поширюються на угоди з цінними паперами його клієнтів, що здійснюються за дорученнями клієнтів і підтверджені ними після порушення провадження у справі про банкрутство.

6. Розпорядник майна зобов'язаний у десятиденний строк з дня його призначення направити клієнтам, які передали боржнику —професійному учаснику ринку цінних паперів в управління належні їм цінні папери, повідомлення про порушення провадження у справі про банкрутство та призначення розпорядника майна. В повідомленні зазначаються реквізити ліцензії розпорядника майна, вид і реквізити ліцензії, виданої розпоряднику майна державним органом з питань регулювання ринку цінних паперів, а також пропонується дати розпорядження щодо дій, які необхідно вчинити з цінними паперами, що належать інвестору на ринку цінних паперів, які знаходяться в управлінні професійного учасника ринку цінних паперів, що є боржником.

7. Цінні папери та інше майно клієнтів, які передані в управління професійному учаснику ринку цінних паперів і не перебувають у його власності, не включаються до складу ліквідаційної маси.

8. З дня введення арбітражним судом процедури санації боржника чи визнання професійного учасника ринку цінних паперів банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури цінні папери клієнтів підлягають поверненню клієнту, якщо інше не передбачено угодою керуючого санацією або ліквідатора з клієнтом.

9. Якщо вимоги клієнтів щодо повернення належних їм цінних паперів на пред'явника одного виду (одного емітента, однієї категорії, одного типу, однієї серії) перевищують кількість зазначених цінних паперів, які знаходяться у розпорядженні професійного учасника ринку цінних паперів, повернення зазначених цінних паперів клієнтам здійснюється пропорційно вимогам клієнтів.

Вимоги клієнтів у незадоволеній їх частині визнаються грошовими зобов'язаннями і задовольняються в порядку, передбаченому статтею 31 цього Закону.

10. При проведенні санації професійного учасника ринку цінних паперів керуючий санацією має право передати цінні папери, передані такому професійному учаснику ринку цінних паперів клієнтами, іншому суб'єкту підприємницької діяльності, який має відповідну ліцензію професійного учасника ринку цінних паперів.

Стаття 47. Загальні положення про банкрутство суб'єкта підприємницької діяльності — громадянина

1. Правила, передбачені цією статтею, застосовуються до відносин, пов'язаних з визнанням громадянина — суб'єкта підприємницької діяльності (далі — громадянина-підприємця) банкрутом.

2. Заява про порушення справи про банкрутство громадянина-підприємця може бути подана в арбітражний суд громадянином-підприємцем, який є боржником, або його кредиторами.

Заяву про порушення справи про банкрутство громадянина-підприємця можуть подати кредитори, за винятком кредиторів, вимоги яких пов'язані з зобов'язаннями, що виникли внаслідок заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, кредиторів, які мають вимоги щодо стягнення аліментів, а також інші вимоги особистого характеру.

Кредитори, вимоги яких пов'язані із зобов'язаннями, що виникли внаслідок заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, кредитори, які мають вимоги щодо стягнення аліментів, а також інші вимоги особистого характеру, мають право заявити свої вимоги в процесі провадження у справі про банкрутство.

3. До заяви громадянина-підприємця про порушення справи про банкрутство може бути доданий план погашення його боргів, копії якого направляються кредиторам та іншими учасниками провадження у справі про банкрутство.

За відсутності заперечень кредиторів арбітражний суд може затвердити план погашення боргів, що є підставою для зупинення провадження у справі про банкрутство на строк не більше трьох місяців.

4. План погашення боргів повинен включати:

строк його виконання;

розмір суми, яка щомісячно залишається боржнику —громадянину-підприємцю та членам його сім'ї на споживання;

розмір суми, яка буде щомісячно направлятися на погашення вимог кредиторів.

5. Арбітражний суд має право, за мотивованим клопотанням учасників провадження у справі про банкрутство громадянина-підприємця, змінити план погашення боргів, у тому числі збільшити чи зменшити строк його виконання, розмір суми, яка щомісячно залишається боржнику і членам його сім'ї на споживання.

6. Якщо в результаті виконання боржником плану погашення боргів вимоги кредиторів задоволені в повному обсязі, провадження у справі про банкрутство припиняється.

7. У разі визнання громадянина-підприємця банкрутом до складу ліквідаційної маси не включається майно громадянина-підприємця, на яке згідно з цивільним процесуальним законодавством України не може бути звернено стягнення.

8. Арбітражний суд має право, за мотивованим клопотанням громадянина-підприємця та інших учасників провадження у справі про банкрутство, виключити із складу ліквідаційної маси майно громадянина-підприємця, на яке згідно з цивільним процесуальним законодавством України може бути звернено стягнення, якщо майно є неліквідним чи доход від реалізації якого істотно не вплине на задоволення вимог кредиторів. Загальна вартість майна громадянина-підприємця, яка виключається із складу ліквідаційної маси відповідно до положень цієї частини, не може перевищувати дві тисячі гривень.

Перелік майна громадянина-підприємця, яке виключається із складу ліквідаційної маси відповідно до положень цієї частини, затверджується арбітражним судом, про що виноситься ухвала, яка може бути перевірена у порядку нагляду.

9. Угоди громадянина-підприємця, пов'язані з відчуженням або передачею іншим способом майна громадянина-підприємця заінтересованим особам протягом року до порушення провадження у справі про банкрутство, можуть бути визнані арбітражним судом недійсними за заявою кредиторів.

Стаття 48. Розгляд арбітражним судом справи про банкрутство громадянина-підприємця

1. Одночасно з прийняттям заяви про порушення справи про банкрутство громадянина-підприємця арбітражний суд накладає арешт на майно громадянина-підприємця, за винятком майна, на яке згідно з цивільним процесуальним законодавством України не може бути звернено стягнення.

За клопотанням громадянина-підприємця арбітражний суд може звільнити з-під арешту майно (частину майна) у разі укладення договору поруки чи іншого забезпечення виконання зобов'язання громадянина-підприємця третіми особами.

2. За заявою громадянина-підприємця арбітражний суд може відкласти розгляд справи про банкрутство не більше ніж на два місяці для проведення громадянином-підприємцем розрахунків з кредиторами чи укладення мирової угоди.

3. За наявності відомостей про відкриття спадщини на користь громадянина-підприємця арбітражний суд має право зупинити провадження у справі про банкрутство для вирішення питання щодо спадщини у встановленому законом порядку.

4. Якщо у встановлений частиною другою цієї статті строк громадянин-підприємець не подав доказів задоволення вимог кредиторів і в зазначений строк не укладено мирової угоди, арбітражний суд визнає громадянина-підприємця банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру.

5. З дня прийняття арбітражним судом постанови про визнання громадянина-підприємця банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури:

строки виконання зобов'язань громадянина-підприємця вважаються такими, що настали;

припиняється нарахування неустойки (штрафу, пені), процентів та інших фінансових (економічних) санкцій за всіма зобов'язаннями громадянина-підприємця;

припиняється стягнення з громадянина-підприємця за всіма виконавчими документами, за винятком виконавчих документів за вимогами про стягнення аліментів, а також за вимогами про відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю громадян.

6. Копію постанови про визнання громадянина-підприємця банкрутом і інформацію про відкриття ліквідаційної процедури арбітражний суд направляє всім відомим кредиторам із зазначенням строку пред'явлення кредиторами вимог, який не може перевищувати два місяці.

Направлення кредиторам зазначеної копії постанови арбітражного суду здійснюється за рахунок громадянина-підприємця, визнаного банкрутом.

7. Постанова арбітражного суду про визнання громадянина-підприємця банкрутом та виконавчий лист про звернення стягнення на майно громадянина-підприємця направляються судовому виконавцю для здійснення реалізації майна банкрута. Продажу підлягає все майно громадянина-підприємця, за винятком майна, що не включається до складу ліквідаційної маси згідно з цим Законом.

У разі необхідності постійного управління нерухомим майном або цінним рухомим майном громадянина-підприємця, визнаного банкрутом, арбітражний суд призначає для цієї мети ліквідатора та визначає розмір його винагороди. У цьому разі продаж майна громадянина-підприємця здійснюється ліквідатором.

Кошти, отримані від продажу майна громадянина-підприємця, визнаного банкрутом, а також наявні у нього кошти у готівковій формі вносяться на депозитний рахунок нотаріальної контори та використовуються за рішенням арбітражного суду, який визнав громадянина-підприємця банкрутом.

Стаття 49. Особливості задоволення вимог кредиторів громадянина-підприємця, визнаного банкрутом

1. До задоволення вимог кредиторів із коштів, внесених на депозит нотаріальної контори, відшкодовуються витрати, пов'язані з провадженням у справі про банкрутство громадянина-підприємця і виконанням постанови арбітражного суду про визнання громадянина-підприємця банкрутом.

Вимоги кредиторів задовольняються в такій черговості:

у першу чергу задовольняються вимоги громадян, перед якими громадянин-підприємець несе відповідальність за заподіяння шкоди життю та здоров'ю громадян, шляхом капіталізації відповідних періодичних платежів, а також вимоги щодо стягнення аліментів;

у другу чергу проводяться розрахунки щодо виплати вихідної допомоги та оплати праці особам, які працюють за трудовим договором (контрактом), і щодо виплати авторської винагороди;

у третю чергу задовольняються вимоги кредиторів за зобов'язаннями, забезпеченими заставою майна громадянина-підприємця;

у четверту чергу задовольняються вимоги щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів);

у п'яту чергу проводяться розрахунки з іншими кредиторами.

Вимоги кожної наступної черги задовольняються після задоволення вимог попередньої черги.

За недостатністю коштів на депозитному розрахунку нотаріальної контори для повного задоволення всіх вимог однієї черги кошти розподіляються між кредиторами відповідної черги пропорційно сумам їх вимог.

2. Після завершення розрахунків з кредиторами громадянин-підприємець, визнаний банкрутом, звільняється від подальшого виконання вимог кредиторів, що були заявлені після визнання громадянина-підприємця банкрутом, за винятком вимог, передбачених абзацом другим цієї частини.

Вимоги кредиторів щодо відшкодування шкоди, заподіяної життю та здоров'ю громадян, вимоги щодо стягнення аліментів, а також інші вимоги особистого характеру, які не були задоволені в порядку виконання постанови арбітражного суду про визнання громадянина-підприємця банкрутом або які погашені частково чи не заявлені після визнання громадянина-підприємця банкрутом, можуть бути заявлені після закінчення провадження у справі про банкрутство громадянина-підприємця відповідно в повному обсязі або в незадоволеній їх частині в порядку, встановленому цивільним законодавством України.

3. Протягом п'яти років після визнання громадянина-підприємця банкрутом не може бути порушено провадження у справі про банкрутство за його заявою.

У разі визнання громадянина-підприємця банкрутом за заявою кредитора протягом п'яти років після завершення розрахунків з кредиторами такий громадянин-підприємець не звільняється від подальшого виконання вимог кредиторів.

Не задоволені вимоги кредиторів можуть бути заявлені в порядку, встановленому цивільним законодавством України.

Стаття 50. Особливості банкрутства селянського (фермерського) господарства

1. Підставою для визнання селянського (фермерського) господарства банкрутом є його неспроможність задовольнити протягом шести місяців після закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт вимоги кредиторів за грошовими зобов'язаннями та (або) виконати зобов'язання щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів).

2. Заява підприємця — голови селянського (фермерського) господарства про порушення справи про банкрутство подається в арбітражний суд за наявності письмової згоди всіх членів селянського (фермерського) господарства.

Заява підписується головою селянського (фермерського) господарства.

3. До заяви голови селянського (фермерського) господарства про порушення справи про банкрутство, крім документів, передбачених частиною першою статті 7 цього Закону, додаються документи, які містять відомості:

про склад і вартість майна селянського (фермерського) господарства;

про склад і вартість майна, яке належить членам селянського (фермерського) господарства на праві власності;

про розмір доходів, які можуть бути одержані селянським (фермерським) господарством після закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт.

Зазначені документи також додаються головою селянського (фермерського) господарства до відзиву на заяву про порушення справи про банкрутство, подану кредитором.

4. Головою селянського (фермерського) господарства у двомісячний строк з дня прийняття арбітражним судом заяви про порушення справи про банкрутство селянського (фермерського) господарства може бути подано в арбітражний суд план відновлення платоспроможності селянського (фермерського) господарства.

5. У разі, якщо здійснення заходів, передбачених планом відновлення платоспроможності, дасть змогу селянському (фермерському) господарству, зокрема за рахунок доходів, які можуть бути одержані селянським (фермерським) господарством після закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт, погасити вимоги за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів), арбітражним судом вводиться процедура розпорядження майном селянського (фермерського) господарства.

Про введення процедури розпорядження

майном селянського (фермерського) господарства арбітражним судом виноситься ухвала, яка може бути перевірена у порядку нагляду.

6. Процедура розпорядження майном селянського (фермерського) господарства вводиться на строк закінчення відповідного періоду сільськогосподарських робіт із врахуванням часу, необхідного для реалізації вирощеної (виробленої, виробленої та переробленої) сільськогосподарської продукції. Зазначений строк не може перевищувати п'ятнадцяти місяців.

7. У разі, якщо після введення процедури розпорядження майном погіршилося фінансове становище селянського (фермерського) господарства у зв'язку із стихійним лихом, епізоотіями та іншими несприятливими умовами, строк процедури розпорядження майном може бути продовжено на один рік.

8. Процедуру розпорядження майном селянського (фермерського) господарства може бути достроково припинено арбітражним судом за заявою розпорядника майна чи будь-кого із кредиторів у разі:

невиконання заходів, передбачених планом відновлення платоспроможності селянського (фермерського) господарства;

наявності інших обставин, які свідчать про неможливість відновлення платоспроможності селянського (фермерського) господарства.

Після дострокового припинення процедури розпорядження майном селянського (фермерського) господарства селянське (фермерське) господарство визнається арбітражним судом банкрутом і відкривається ліквідаційна процедура.

9. Для здійснення процедури розпорядження майном селянського (фермерського) господарства арбітражним судом призначається розпорядник майна, який може не мати ліцензії розпорядника майна.

Повноваження розпорядника майна можуть здійснюватися головою селянського (фермерського) господарства за погодженням з призначенням розпорядником майна.

10. У разі визнання арбітражним судом селянського (фермерського) господарства банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури до складу ліквідаційної маси селянського (фермерського) господарства включаються нерухоме майно, яке знаходиться у спільній власності членів селянського (фермерського) господарства, в тому числі насадження, господарські та інші будівлі, меліоративні та інші споруди, продуктивна і робоча худоба, птиця, сільськогосподарська та інша техніка і обладнання, транспортні засоби, інвентар та інше майно, набуті для селянського (фермерського) господарства на загальні кошти його членів, а також право оренди земельної ділянки та інші майнові права, які належать селянському (фермерському) господарству і мають грошову оцінку.

11. У разі банкрутства селянського (фермерського) господарства земельна ділянка, надана селянському (фермерському) господарству у тимчасове користування, у тому числі на умовах оренди, використовується відповідно до Земельного кодексу України.

12. Майно, що належить голові та членам селянського (фермерського) господарства на праві приватної власності, а також інше майно, стосовно якого доведено, що воно набуто на доходи, які не є у спільній власності членів селянського (фермерського) господарства, не включаються до складу ліквідаційної маси.

13. Нерухоме майно, а також майнові права щодо нерухомого майна, які включаються до складу ліквідаційної маси селянського (фермерського) господарства, можуть бути продані тільки за конкурсом, обов'язковими умовами якого є збереження цільового призначення сільськогосподарських об'єктів, що продаються.

14. З дня прийняття постанови про визнання селянського (фермерського) господарства банкрутом і відкриття ліквідаційної процедури діяльність селянського (фермерського) господарства припиняється.

15. Арбітражний суд направляє копію постанови про визнання селянського (фермерського) господарства банкрутом до органу, який здійснив державну реєстрацію селянського (фермерського) господарства, та органу місцевого самоврядування за місцезнаходженням селянського (фермерського) господарства.

Стаття 51. Особливості застосування процедури банкрутства до боржника, що ліквідується власником

1. Якщо вартості майна боржника — юридичної особи, щодо якого прийнято рішення про ліквідацію, недостатньо для задоволення вимог кредиторів, така юридична особа ліквідується в порядку, передбаченому цим законом. У разі виявлення зазначених обставин ліквідатор (ліквідаційна комісія) зобов'язані звернутися в арбітражний суд із заявою про порушення справи про банкрутство такої юридичної особи.

У разі виявлення обставин, зазначених у абзаці першому цієї частини, після прийняття рішення про ліквідацію до створення ліквідаційної комісії (призначення ліквідатора) заява про порушення справи про банкрутство подається власником майна боржника (уповноваженою ним особою).

2. За результатами розгляду заяви про порушення справи про банкрутство юридичної особи, майна якої недостатньо для задоволення вимог кредиторів, арбітражний суд визнає боржника, який ліквідується, банкрутом, відкриває ліквідаційну процедуру, призначає ліквідатора. Обов'язки ліквідатора можуть бути покладені на голову ліквідаційної комісії (ліквідатора) незалежно від наявності в нього ліцензії.

3. Кредитори мають право заявити свої претензії до боржника, який ліквідується, в місячний строк з дня публікації оголошення про визнання боржника, який ліквідується, банкрутом.

4. У разі, якщо справу про банкрутство порушено за заявою власника майна боржника (уповноваженої ним особи), яка подана до створення ліквідаційної комісії (призначення ліквідатора), розгляд справи про банкрутство здійснюється без урахування особливостей, передбачених цією статтею.

5. Невиконання вимог, передбачених частиною першою цієї статті, є підставою для відмови у внесенні запису про ліквідацію юридичної особи в Єдиний державний реєстр підприємств та організацій України.

6. Власник майна боржника (уповноважена ним особа), керівник боржника, голова ліквідаційної комісії (ліквідатор), які допустили порушення вимог частини першої цієї статті, несуть солідарну відповідальність по незадоволених вимогах за грошовими зобов'язаннями та зобов'язаннями щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) боржника.

Стаття 52. Особливості банкрутства відсутнього боржника

1. У разі, якщо громадянин-підприємець — боржник або керівник боржника — юридичної особи, які фактично припинили свою діяльність, відсутні та визначити їх місцезнаходження неможливо, заява про порушення справи про банкрутство відсутнього боржника може бути подана кредитором незалежно від розміру його вимог до боржника та строку виконання зобов'язань.

2. Арбітражний суд у двотижневий строк з дня прийняття ухвали про порушення провадження у справі про банкрутство відсутнього боржника приймає постанову про визнання відсутнього боржника банкрутом і відкриває ліквідаційну процедуру та направляє копію постанови до державного органу з питань банкрутства, який у тижневий строк подає арбітражному суду кандидатуру ліквідатора. Арбітражний суд може призначити ліквідатора із числа працівників державного органу з питань банкрутства.

3. Ліквідатор письмово повідомляє про визнання арбітражним судом відсутнього боржника банкрутом усіх відомих йому кредиторів відсутнього боржника, які в місячний строк з дня одержання повідомлення можуть направити ліквідатору заяви з вимогами до банкрута.

4. За клопотанням ліквідатора у разі виявлення ним майна відсутнього боржника, визнаного банкрутом, арбітражний суд може винести ухвалу про припинення процедури банкрутства, передбаченою цією статтею, і переходу до загальних процедур банкрутства, передбачених цим Законом.

5. Задоволення вимог кредиторів здійснюється в порядку черговості, передбаченому статтею 31 цього Закону. Кредитори можуть оскаржити результати розгляду їх вимог ліквідатором в арбітражний суд до затвердження арбітражним судом ліквідаційного балансу.

6. Після проведення розрахунків з кредиторами ліквідатор складає ліквідаційний баланс і подає його в арбітражний суд разом із звітом про свою діяльність.

7. У разі виявлення ліквідатором майна відсутнього боржника, визнаного банкрутом, сума виручки від продажу такого майна направляється на покриття судових витрат і виплату винагороди ліквідатору.

Якщо обов'язки ліквідатора здійснює працівник державного органу з питань банкрутства, сума його винагороди, а також сума відшкодування витрат, пов'язаних з проведенням ліквідаційної процедури, перераховуються на рахунок державного органу з питань банкрутства.

8. Положення, передбачені цією статтею, застосовуються також у разі, якщо майна боржника — юридичної особи завідомо не вистачає на відшкодування судових витрат у справі про банкрутство або якщо протягом дванадцяти місяців не проводилися операції на рахунках боржника, а також за наявності інших ознак, які свідчать про відсутність підприємницької чи іншої діяльності боржника.

Стаття 53. Особливості провадження санації боржника його керівником

1. Керівник боржника має право подати згідно з вимогами статті 7 цього Закону заяву про порушення справи про банкрутство з метою проведення ним процедури санації до подання кредиторами заяви про порушення справи про банкрутство за таких умов:

на підставі рішення власника майна боржника (органу, уповноваженого управляти майном);

за наявності письмової згоди кредиторів, загальна сума вимог яких перевищує п'ятдесят відсотків заборгованості.

2. Для проведення санації боржника його керівником керівник боржника звертається у встановленому цим законом порядку до арбітражного суду з заявою про порушення справи про банкрутство для проведення санації з урахуванням особливостей, передбачених цієї статтею. До заяви керівника боржника додається план санації боржника, погоджений з кредиторами, що дали згоду на її проведення, письмова згода кредиторів на призначення керуючим санацією керівника боржника та пропозиція щодо кандидатури розпорядника майна, запропонована комітетом кредиторів.

3. Після розгляду заяви боржника суддя виносить ухвалу про порушення справи про банкрутство, призначає розпорядника майна, запропонованого комітетом кредиторів, та керуючого санацією — керівника боржника, які діють відповідно до вимог цього Закону з урахуванням особливостей, передбачених цією статтею.

4. Керуючий санацією боржника — керівник боржника зобов'язаний зробити повідомлення в офіційних друкованих органах та друкованому органі місцевого самоврядування про порушення справи про банкрутство боржника та відкриття процедури санації боржника.

5. У повідомленні повинні міститися:

повне найменування боржника, його юридична адреса, номери усіх рахунків в установах банків;

відомості про власника (власників) майна боржника;

номер свідоцтва про державну реєстрацію боржника;

дані про керуючого санацією — керівника боржника та розпорядника майна боржника.

6. Кредитори у місячний строк з дня опублікування повідомлення боржника про порушення справи про банкрутство зобов'язані подати до арбітражного суду письмові заяви з грошовими вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують, та (або) заперечення кредиторів проти здійснення процедури санації керівником боржника.

7. Керуючий санацією боржника (керівник боржника) разом із розпорядником майна зобов'язані розглянути вимоги кредиторів, включити їх у реєстр вимог кредиторів і розпочати процедуру санації відповідно до вимог цього закону з урахуванням особливостей, передбачених цією статтею.

8. Якщо справа про банкрутство боржника порушується за заявою кредитора (кредиторів), комітет кредиторів має право рекомендувати призначити керуючим санацією керівника боржника, а також розпорядника майна. Керуючий санацією та розпорядник майна діють відповідно до вимог цього Закону з урахуванням особливостей, передбачених цією статтею.

9. Керуючий санацією (керівник боржника) виконує повноваження керуючого санацією без ліцензії та продовжує отримувати заробітну плату, яку він отримував до призначення його керуючим санацією.

10. За пропозицією комітету кредиторів або розпорядника майна керуючий санацією (керівник боржника) може бути звільнений арбітражним судом від виконання повноважень керуючого санацією.

Звільнення керівника боржника від виконання ним повноважень керуючого санацією позбавляє керівника боржника права самому здійснювати санацію боржника.

11. Розпорядник майна продовжує виконувати свої обов'язки протягом здійснення керівником боржника (керуючим санацією) процедури санації боржника.

12. У разі невиконання плану санації боржника або якщо виконання плану санації боржника не приведе до відновлення його платоспроможності, процедура банкрутства боржника здійснюється відповідно до вимог цього Закону.

РОЗДІЛ VII. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набирає чинності з 1 січня 2000 року.

Справи про банкрутство підприємств — сільськогосподарських товаровиробників не порушуються з дня опублікування цього закону до 1 січня 2004 року.

Положення цього Закону щодо ліцензування арбітражних керуючих вводяться в дію з 1 жовтня 1999 року.

Положення цього Закону застосовуються арбітражними судами при розгляді справ про банкрутство, провадження у яких порушено після 1 січня 2000 року.

Положення цього Закону щодо введення мораторію на задоволення вимог кредиторів, призначення арбітражних керуючих, введення процедур розпорядження майном боржника, санації боржника, ліквідаційної процедури та укладення мирової угоди можуть застосовуватися за заявою сторін у справі про банкрутство або за ініціативою суду при розгляді арбітражними судами справ про банкрутство після 1 січня 2000 року незалежно від дати порушення провадження у справі про банкрутство, при цьому відповідні строки обчислюються від дати прийняття арбітражним судом ухвали з цього питання. У цьому випадку подальше провадження у справі про банкрутство здійснюється відповідно до цього Закону.

2. Нормативно-правові акти, прийняті до набрання чинності цим Законом, діють у частині, що не суперечить цьому Закону.

3. Кабінету Міністрів України на день набрання чинності цим Законом:

підготувати та подати до Верховної Ради України пропозиції про внесення змін до законодавчих актів, що випливають з цього Закону;

розробити і привести у відповідність з цим Законом свої нормативно-правові акти;

забезпечити розробку та прийняття міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади України нормативно-правових актів відповідно до цього Закону;

забезпечити перегляд і скасування міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади України їх нормативно-правових актів, що суперечать цьому Закону.

4. Рекомендувати Президенту України привести свої акти у відповідність із цим Законом.

5. Внести зміни до таких законодавчих актів України:

1) доповнити Кримінальний кодекс України статтею такого змісту:

«Стаття 156^4. Доведення до банкрутства

Доведення до банкрутства, тобто умисне, з корисливих мотивів, іншої особистої заінтересованості або в інтересах третіх осіб вчинення власником або посадовою особою суб'єкта підприємницької діяльності дій, що призведе до стійкої фінансової неспроможності суб'єкта підприємницької діяльності, якщо це завдало істотної шкоди державним чи громадським інтересам або охоронюваним законом правам та інтересам кредиторів, — карається штрафом від п'ятисот до восьмисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян з позбавленням права займати певні посади або займатися певною діяльністю на строк до 5 років.

Ті ж дії, якщо вони завдали великої матеріальної шкоди, — караються позбавленням волі на строк до 5 років з конфіскацією майна»;

2) частину першу статті 40 Кодексу законів про працю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., № 50, ст.375; 1984 р., № 1, ст.3; 1986 р., № 27, ст.539; 1988 р., № 23, ст.556; 1991 р., № 23, ст.267; Відомості Верховної Ради України, 1994 р., № 33, ст.279; 1995 р., № 5, ст.30, № 28, ст. 204) доповнити пунктом 9 такого змісту:

«9) банкрутства підприємства»;

3) у Арбітражному процесуальному Кодексі України (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 6, ст.56; 1997 р., № 25, ст.171):

частину третю статті 2 викласти в такій редакції:

«Арбітражний суд порушує справи про банкрутство за письмовою заявою будь-кого з кредиторів, боржника»;

частину другу статті 4^1 викласти в такій редакції:

«Арбітражні суди розглядають справи про банкрутство у порядку провадження, передбаченому цим Кодексом, з урахуванням особливостей, встановлених Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»;

4) частину четверту статті 4 Закону України «Про підприємництво» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 14, ст.168; Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 17, ст.80, № 26, ст.158; 1999 р., № 7, ст.52, № 8, ст.60) доповнити абзацом такого змісту:

«діяльність арбітражних керуючих (розпорядників майна, керуючих санацією, ліквідаторів)»;

5) частину третю статті 9 Закону України «Про систему оподаткування» (Відомості Верховної Ради України, 1997 р., № 16, ст.119) викласти в такій редакції:

«3. Обов'язок юридичної особи щодо сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) припиняється із сплатою податку, збору (обов'язкового платежу) або його скасуванням або списанням податкової заборгованості відповідно до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом». У разі ліквідації юридичної особи заборгованість з податків і зборів (обов'язкових платежів) сплачується у порядку, встановленому законами України. У разі укладення мирової угоди у процедурі провадження у справі про банкрутство заборгованість з податків і зборів (обов'язкових платежів) сплачується у розмірах, визначених мировою угодою, укладеною у порядку, встановленому законами України»;

6) пункт 9 статті 11 Закону України «Про державну податкову службу України» (Відомості Верховної Ради України, 1998 р., № 29, ст.190) доповнити словами «а також приймати рішення в процедурах санації про прощення (списання) та (або) відстрочку (розстрочку) сплати податків та зборів (обов'язкових платежів) згідно із Законом України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом».

Президент України Л. КУЧМА.

м. Київ, 30 червня 1999 року.
№ 784 — XIV.

Ірина ДЕРЮГІНА:
«І палали очі у дівчат...»

Художня гімнастика

П'ять днів у київському Палаці спорту проходили змагання перших Всеукраїнських літніх спортивних ігор з художньої гімнастики. В них узяла участь 21 команда областей України, Автономної Республіки Крим, міст Києва і Севастополя. На килим вийшли 163 «художниці», серед яких були всі без винятку найкращі наші грації, уся збірна країни на чолі з незрівнянною Оленою Вітриченко. Підбити підсумки змагань ми попросили віце-президента Федерації гімнастики України, заслуженого тренера України Ірину ДЕРЮГІНУ.

— Уперше український турнір з художньої гімнастики відбувався в такій чудовій споруді, як наш Палац спорту (це стало можливо завдяки підтримці Всеукраїнського об'єднання демократичних сил «Злагода»). Абсолютна більшість учасниць ніколи раніше не змагалася в умовах, що зазвичай супроводжують великі міжнародні турніри: з яскравою церемонією відкриття та закриття змагань, з виведенням оцінок на величезному електронному табло, з жерлами теле- і фотокамер навколо спортивної арени.

У такій святковій і зобов'язувальній обстановці навіть юні вихованці периферійних центрів художньої гімнастики показували все, на що вони нині здатні. Тим паче в чергу з ними виступали, разом з ними готувалися до виходу на подіум українські примадонни килима. І палали очі у дівчат, виконували вони свої композиції на одному подиху, самі отримуючи від цього задоволення і даруючи його глядачам.

Порадували зрослою складністю та свіжістю своїх програм гімнастки з низки областей, які раніше трималися в тіні «грандів». Особливо треба відзначити прогрес дніпропетровських «художниць» — у командному заліку вони вперше посіли третє місце, пропустивши вперед тільки першу й другу команди Києва. Помітно додали у своєму вмінні спортсменки з Миколаївської, Львівської, Донецької областей.

У сонмі грацій не загубилися такі молоді й багатообіцяльні гімнастки, як Юлія Чернова з Миколаєва, Настя Жувака з Одеси, Віра Подліснях із Києва, — цей перелік можна й продовжити. З усією очевидністю турнір показав, яка багата українська художня гімнастика на юні обдарування. Ті з них, хто примножить свій талант повною самовіддачею на тренуваннях під керівництвом компетентних і терплячих наставниць (вони у нас теж не в дефіциті!), і стануть найближчим часом під знамена збірної країни.

А для нинішніх збірниць змагання перших Всеукраїнських літніх спортивних ігор були ще й важливим етапом змагальної підготовки до чемпіонату світу, який десь через місяць відбудеться в Японії. Саме там, у місті Осака, і «видаватимуть» путівки на гімнастичний турнір Олімпіади в Сіднеї. Найсильніші українські «художниці» на помості київського Палацу спорту показали, що вони готові до битв за олімпійські ліцензії. Бездоганно виступила у багатоборстві, отримавши в кожній із вправ найвищий бал, лідер збірної Олена Вітриченко, до пари їй була срібний призер турніру Тамара Єрофеєва, третє місце посіла 15-річна наша зірка Аня Безсонова. Це чудове тріо поділило й усі медалі у фіналах окремих вправ.

Злагоджено й точно працювали з предметами в групових вправах киянки, які представлятимуть Україну на чемпіонаті світу (і, впевнена, на Олімпіаді, де вперше розігруватимуться медалі у групових вправах). Утім, і в індивідуальних змаганнях такі «груповички», як досвідчені Тетяна Попова та Наталя Жаданова або 15-річна Наталя Годунко і 16-річна Тетяна Бевзюк, виступали натхненно і вільно.

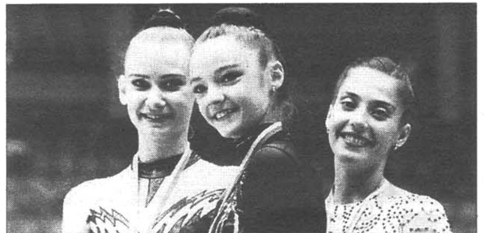
Змагання перших Всеукраїнських літніх спортивних ігор з художньої гімнастики показали, що наші грації готові сьогодні (як були готові раніше й будуть готові в недалекому майбутньому) вступити в боротьбу за головні нагороди найпрестижніших міжнародних турнірів.

Але є в нашому спорті діячі, яких ось ця постійна готовність не радує, а дратує... Саме того дня, коли в київському Палаці спорту закінчувався наш вернісаж краси та пластики, минав термін подання заявок на чемпіонат світу в Осаці. Але факс з такою заявкою Федерація гімнастики України надіслати до Японії не змогла — своєї візи не поставила Людмила Турищева, яка представляє нашу країну в Міжнародній федерації гімнастики (про те, як Людмила Іванівна незаконно отримала це право, українські газети свого часу писали не раз).

То чому Турищева наважилася поставити під загрозу виступ національної збірної України на чемпіонаті світу і, отже, на Олімпіаді в Сіднеї? Тільки тому, що не включено до цієї збірної, як хотіли Людмила Іванівна та деякі керівні працівники Держкомспорту України, які стали на її бік, кримчанку Олену Ткаченко. Проте Олена своїми спортивними результатами аж ніяк того не заслуговує — на турнірі в рамках перших Всеукраїнських літніх спортивних ігор, наприклад, Ткаченко в багатоборстві посіла лише десяте місце і не потрапила до жодного із шести фіналів в окремих вправах.

Уже наступного дня після змагань у Києві найсильніші наші гімнастки вирушили на турнір до Німеччини — так і не дізнавшись реакції головного спортивного відомства на грубий шантаж, що його зазнали керівники національної збірної країни.

Записав Олександр БАШКАТОВ.

На знімках: Ірина Дерюгіна; зірки української художньої гімнастики Тамара Єрофеєва, Ганна Безсонова та Олена Вітриченко.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША та Володимира ФАЛІНА

Оголошення

Володимир СИНЯВСЬКИЙ: «Я бачив апокаліпсис»

Півстоліття тому був створений ядерний щит колишнього СРСР

Надсекретне урядове завдання

Йому і нині у снах, наче марево, вимальовується жахливий пейзаж: небо, сповите габою багряно-оксамитового займища, з глибин землі здіймається вгору велетенський сизуватий гриб, і від нього стрімко котиться хвиля незбагненного «цунамі» — навкруги все гуде, тріщить, здригається, курява вихором. Здається, що земля стогне і плаче, мов скривджена дитина. Ландшафт, як мовиться, не для слабкодухих. А він, молодий зв'язківець Семипалатинського полігона Володимир Синявський, припав до дна траншеї і відчуває, як його кидає в жар: тіло проймає нестерпний біль, ніби втискує в грунт стопудова праска. Кров холоне в жилах; дається взнаки перенапруга нервів, емоцій, ось-ось очні яблука вискочать із орбіт...

Від того стає моторошно, і Володимир Петрович прокидається.

...29 серпня 1949 року генсек Сталін у своєму робочому кабінеті зрештою зітхнув спокійно. Після Потсдамської конференції, де президент США Трумен сповістив йому про вдало випробувану ядерну зброю, після бомбардування Хіросіми та Нагасакі, агресивної фултонської промови Черчілля холодна війна, оголошена СРСР, будь-якого дня могла трансформуватися на термоядерний колапс.

З літа 1945 року роботи з надзасекреченого атомного проекту були активізовані. Іноземні розвідки намагалися відстежити кожен крок радянських науковців у цьому стратегічному напрямі, літаки чужинців зухвало вторгалися в повітряний простір нашої держави, але потрібної інформації добути не могли. Висловлюючись гіпотетично, навіть муха не зуміла б проникнути на Семипалатинський полігон, який охороняли полки вишколених чекістів. Бо саме у цих казахських степах, де віками на пісчаних барханах кущилася верблюжа колючка та поекуди бовваніла ковила, мало бути виконане надсекретне урядове завдання.

Відрядження у невідомість

22-річного старшого лейтенанта В. Синявського доля закинула до Семипалатинська не випадково. Спершу подумалося, що збіг обставин зіграв з ним злий жарт. Перед далеким відрядженням досвідчені «специ» ретельно «перетрусили» весь його родовід аж до десятого коліна — чи не затесався, бува, іноземний агент або затятий опортуніст? Випускник Київського військового училища зв'язку імені Калініна був надійний, без жодної «плями» в біографії.

Синявського одразу було зараховано до складу групи академіка К. Щолкіна. Молодого перспективного офіцера призначили начальником вузла зв'язку командно-спостережного пункту на полігоні. Одне слово, неофіційно нарекли богом зв'язку. Відповідальність — колосальна! Варто зазначити, що з «об'єктом» був напряму зв'язаний «батько усіх народів».

Перебування визнаних наукових світил — академіків І. Курчатова, Ю. Харитона і їхніх помічників — у психологічному аспекті нагадувало заслання. Режим надсекретності іноді дратував, гнітив душу, але кожен усвідомлював свою історичну місію і масштаб операції, яка невдовзі мала не тільки здивувати людство, але й докорінно змінити військово-політичний паритет, що склався тоді на світовій арені.

За наказом Л. Берії побут був організований на найвищому рівні. Якщо у країні люди жили надголодь, то у їдальнях першого атомного містечка готували смачні делікатеси. Будівельні бригади швидко звели цілком пристойне житло. Ще одна цікава деталь. На полігоні згідно з розпорядженням Сталіна не було жодної жінки: довкола панував суцільний патріархат. Генсекові імпонувала безапеляційна думка: «Якщо сьогодні про цей об'єкт дізнається хоча б одна жінка, то завтра про нього знатиме весь світ».

До речі, заборонено було й будь-яке листування. Втім, якщо бути до кінця відвертим, то вчені на чолі з «бородою» (Курчатов) у побуті були досить невибагливі, скромні, навіть аскети. Чого, власне, не можна було сказати про окремих генералів держбезпеки.

Тотальна підозрілість

Синявський і досі пам'ятає одіозну постать начальника режиму полігона — генерал-лейтенанта П. Мешика. Його називали «тінню» Берії. Завжди мав «накрохмалений» вигляд, полюбляв французькі парфуми. Носив акуратно випрасуваний мундир, дбав про власну елегантність за польових умов і, навіть знявши слухавку з апарата, передусім витирав її носовиком. До людей цей пихатий генерал ставився зверхньо, з презирливістю і підозрою. Якщо був без настрою, міг облити підопічного відром брутальної лайки. І таких зарозумілих піжонів, невиправних педантів у лампасах було вдосталь. Що, очевидно, дратувало вчених-практиків.

Той самий генерал П. Мешик ледве не застрелив В. Синявського в один із днів підготовки до першого атомного вибуху. Пошкодження на дротах зв'язку хотів приписати молодому офіцерові. Єдиний, з ким рахувалися і чийого авторитету боялися «коршуни» Берії, був Ігор Васильович Курчатов. Іноді він міг ударити кулаком по столу в присутності самого Лаврентія Павловича.

Смішно було спостерігати, як за вченим майже двометрового зросту чимчикували охоронці, наче карлики за Гуллівером. Запам'ятався Синявському академік своєю ерудицією, зосередженим поглядом і талантом керівника. З колегами щоранку вітався: «Фізкульт-привіт!». Обличчя його випромінювало якусь доброзичливість, одухотвореність. На царині радянської атомної науки він був безперечний лідер. Синявський пам'ятає, як Курчатов, наче шибайголова, мов хлопчак, після першого атомного випробування чкурнув на військовому транспорті, нехтуючи правила безпеки, у саме ядерне пекло — епіцентр вибуху.

Напередодні довгоочікуваної події

Акт про готовність полігона до експлуатації був підписаний державною комісією в середині серпня 1949 року. Були змонтовані системи енергозабезпечення, зв'язку, збудована спеціальна вежа висотою 40 метрів, де було встановлено ядерний пристрій. Крім цього, навколо полігона зводилися міцні житлові споруди, мости, дислокувалися сучасні танки, літаки, інша техніка. І все з однією метою — дізнатися, як матеріальні засоби відреагують на атомний вибух. У ролі «піддослідних кроликів» були і отари овець, і череди корів, і табуни коней, і навіть морські свинки. Всі дії представників флори і фауни ретельно фіксувалися на фото- та кіноплівку. Уряд не шкодував фінансів на найважливіший експеримент століття.

Отож вранці 29 серпня о восьмій годині мав статися вибух. Напередодні увечері до полігона прибув з численними кремезними охоронцями Л. Берія. Хитрі очі дивилися через пенсне з колючою пересторогою. Вже був увімкнений хронометр пуску (за екраном осцилографа постійно спостерігали академік К. Щолкін та його помічник Г. Ломінський), коли зненацька здійнявся ураганний вітер, завирувала піщана буря. Всю ніч «афганець» не вщухав, пісок скрипів на зубах вгризався в очі, здавалося, що експеримент доведеться відкласти. Стресову ситуацію невдовзі розрядили синоптики. Вони повідомили, що з першими променями сонця стихія стихне.

Члени державної комісії знаходилися у спеціально загерметизованому від радіаційного опромінення бункері і чекали сходу світила. Яскравий спалах, наче мільйони електрозварок, окреслив небо о сьомій ранку. Цьому якраз сприяли метеоумови. Синявський вчасно встиг скомандувати своїм помічникам: «Лягай!». На ту хвилину вони обходили точки прокладеного зв'язку.

Те, що побачили вчені і військові після вибуху, вразило настільки, що поперва свідки події ледь не збожеволіли. Сила вибуху була надпотужна — плавилися не тільки метал і бетон — на колоїдну скляну масу перетворився пісок. Ударна хвиля за кілька кілометрів від епіцентра розкидала, мов сірникові коробки, габаритні танки, літаки, розтрощила житлові споруди. Земля вигоріла і була повністю сплюндрована в радіусі кількох кілометрів.

А у бункері, за свідченням В. Синявського, відбувалося щось неймовірне. Академіки танцювали, цілувалися, ейфорія заполонила всіх учасників знаменної події. Л. Берія доповідав вождю про успіх, але той мовив, що він уже в курсі, і попросив дати телефонну трубку І. Курчатову. Втім, Берія не був би Берією, якби не продемонстрував черговий сюрприз. Відомо, що він був неперевершеним «кардиналом» кремлівських інтриг.

Отож після невеликої паузи перший чекіст СРСР дістав з папки жовтий блокнот і зачитав укази про присвоєння кільком науковцям звання героїв Соцпраці. І, мов холодний душ, пролунали слова: «...при невдалому результаті групу вчених розстріляти як зрадників і ворогів народу за шпигунство.» Реакція була миттєва: всі обличчя сполотніли. Воістину від помпезних литаврів до ешафота був лише один крок.

Шість років випробувань

25 вересня 1949 року ТАРС розповсюдив інформацію про те, що монополії США на ядерну зброю більше немає. У Радянського Союзу теж з'явилася атомна бомба.

В. Синявському довелося ще шість років обслуговувати зв'язком полігон. Сивочолий ветеран праці пригадує, як скидали в умовне місце з літака першу атомну бомбу (перед цим тренувалися на десятках муляжів), як підірвали водневу бомбу. А ще пам'ятає, як заправляв броньований автомобіль самого Берії. Цікаво, що двигун машини міг працювати навіть на висококтановому авіаційному пальному.

... Недавно до В. Синявського з Міністерства оборони Росії надійшов лист, у якому запрошували живого свідка тих подій взяти участь в урочистому засіданні з нагоди ювілею випробування першого атомного пристрою. На жаль, стан здоров'я та інші обставини підвели. А з співробітниками семипалатинського музею, що розповідає про титанічні зусилля творців радянського ядерного щита, листується й нині.

— Тоді на Заході прихильники гонки озброєнь демонстрували перед нами свої атомні м'язи. За короткий час ми довели, що й у нас є ядерна булава, — каже мій співбесідник.

В. Синявський кілька десятиріч був, як то кажуть, невиїзним, давав підписку про нерозголошення державної таємниці на 25 років. У тридцять літ посивів. Підтримувати здоров'я допомагали спорт та радонові води Білої Церкви, до яких його організм звик змалку. Кілька років тому написав вельми цікаві мемуари про семипалатинський період свого життя. Вважав і вважає, що всі безпосередні учасники минулих подій здійснили громадянський подвиг, відвернувши реальну загрозу третьої світової війни — останнього армагеддону на планеті.

Григорій ПРИЛУЦЬКИЙ.

Біла Церква
Київської області.

В. Синявський сьогодні і в ті далекі часи.

У держави є шанси виконати свій обов'язок перед «чорнобильцями»

Якщо вона допоможе лікарям реорганізувати медицину

Минуло 13 років з дня чорнобильської аварії. Сьогодні вже ніхто й нічого не приховує про її наслідки. Навіть те, що учасники ліквідації аварії на ЧАЕС, отримавши радіаційні бери, практично кинуті напризволяще. На справжню допомогу «чорнобильці» можуть розраховувати лиш у відділенні променевої патології Наукового центру радіаційної медицини.

А що думають з цього приводу самі лікарі-радіологи?

Як не дивно, заступник головного лікаря клініки Наукового центру радіаційної медицини Олександр Мостепан одразу визнав, що нарікання хворих справедливі.

— Фінансування стало справжньою діркою у нашій охороні здоров'я, каже Олександр Іванович. Ми, наприклад, повинні годувати «чорнобильців» на 8 гривень 34 копійки на день, а отримуємо на це менше гривні. Те саме й з медикаментами.

Як бачимо, закон про безплатне медичне забезпечення «чорнобильців» і реалії життя перебувають у суперечності. Корінь зла не лише в ненажерливості чиновників чи недосконалості закону. Безумовно, вони йдуть рука об руку, та все-таки основна причина — у бідності державної казни.

— Якщо вже держава не може повноцінно забезпечити хворих харчуванням чи медикаментами, — зазначає Анатолій Романенко, директор центру, — тоді нехай хоча б створить ефективний механізм отримання грошей на це.

Головний радіаційний медик України як перший крок пропонує цілеспрямовано виділяти для реабілітаційного центру 150 чорнобильських санаторних путівок, які «тисячами гуляють країною». Їх вартість допоможе вирішити проблему харчування хворих, зарплати медичного персоналу. Передбачає, що відчутну допомогу у становленні такого медичного закладу можуть надати профспілки, МНС, релігійні об'єднання. Не виключає і наявність спеціального громадського фонду, куди всі області, погодивши умови, зможуть перераховувати гроші на реабілітацію своїх хворих.

— Люди повинні зрозуміти,— вважає Анатолій Романенко, що віртуальні ігри у безплатну медицину для всіх закінчилися. Сьогодні ми просто змушені радикально міняти систему охорони здоров'я.

Створена недавно громадська ініціатива за здорову націю «Пульс України», куди ввійшли не лише лікарі зі світовим ім'ям, а й рядові медики і просто співчуваючі громадяни України, ставить перед собою саме це завдання. Проте без участі і підтримки самих «чорнобильців» нормальні механізми навряд чи вдасться створити. Хто захищатиме їхні інтереси? У союзі з медиками їм можна навчитися розуміти свої потреби, чітко формулювати вимоги і добиватися їх виконання.

Павло АНОХІН.

У номер

✔ Київ

На вітчизняному по своїй країні

6 вересня у Києві стартує перший етап всеукраїнського автопробігу «Молодь — за вітчизняного товаровиробника!». Він пройде за маршрутом Київ—Умань—Кіровоград—Кривий Ріг—Запоріжжя—Дніпропетровськ—Кременчук—Світловодськ—Черкаси—Канев—Київ. Організаторами акції виступили Молодіжний уряд України, Українська спілка промисловців та підприємців, перший національний телеканал УТ-1.

Окрім автомобілів СП «АвтоЗАЗ-ДЕУ», а також «ЛуАЗ», в автопробігові візьмуть участь автобуси «Івеко» та «ЛАЗ», повідомляє «Інтерфакс-Україна».

Освятив Патріарх

Невелике село Світанок, що у Переяслав-Хмельницькому районі на Київщині, засноване наприкінці трагічного 1932 року. Тут рятувалися від голоду жителі довколишніх поселень. Зрозуміло, радянська влада, яка витісняла релігію комуністичною ідеологією і знищувала православні храми, ніколи не допускала й гадки, щоб у новому селі з'явився Божий храм. І от минулої неділі Патріарх Київський і всієї України-Руси Філарет освятив церкву святого Миколи, яку звели методом громадської будови. Найбільше зусиль до її будівництва доклали народні депутати 12-го скликання Володимир Шовкошитний та Лариса Скорик, яка була керівником архітектурного проекту. Церква ця стала водночас своєрідним пам'ятником тим, хто змушений покинути рідні місця після чорнобильської катастрофи — кам'яні брили, викладені довкруж у два ряди, символізують села, що залишилися в зоні аварії на ЧАЕС. Водночас символічно те, що того дня у церкві відбулося перше вінчання місцевих молодят.

✔ Фотофакт

Щороку напередодні нового навчального року на головній вулиці столиці — Хрещатику — проходить шкільний ярмарок. На ньому в широкому асортименті за низькими цінами пропоновано все необхідне для школярів.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Мімікрія, але навпаки

Виставки

«Сучасна японська архітектура: 1985—1996». Київ, Будинок архітектора. Організатори — Японський фонд, Інститут архітектури Японії, Спілка архітекторів України.

Фотоекспозиція — хочеш не хочеш, а враження вторинне. Куди вдячніше було б безпосереднє споглядання гімназії у вигляді пласкої срібної комахи, вежі вітрів — величезної склянки, муніципального музею — риби, що розпласталася на березі... Наперекір мімікрії (коли живе часом прикидається неживим) маємо справу з «мімікрією навпаки».

Зі своєї економіки так званої «мильної бульбашки» японці винесли надмірність дизайну. Мабуть, у цьому не слід вбачати такий вже недолік. Час подивитися під іншим кутом, шукаючи в несподіваних стильових поєднаннях не еклектику, не безстилля, а, приміром, взаємопроникнення культур. Його диктує тисячоліття, що ось-ось вичерпається.

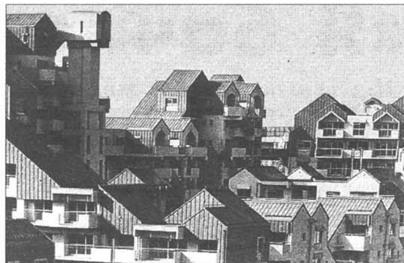
Взяти хоча б курортні зони. Свого часу їх розвивали європейці. Тому нині архітектура японських курортів сприймається як сплав давньої місцевої традиції (кам'яні сади, пагоди тощо) і запозичених форм. Щоправда, мешканці країни дещо побоюються, що впливи призведуть до руйнації навколишнього середовища.

Що ж, таке побоювання — не найгірший синдром. На противагу прибульцям тут віддані споконвічному, піднесеному до рівня національної філософії, злиттю з природою. Недаремно бетон і дерево конструкцій візуально полегшуються склом, водою, небом, рослинами (храми на воді, парк морського життя в Токіо...).

Легкість — це принцип. Навіть кладовище зовсім не похмуре і нагадує спорткомплекс. Поліцейський відділок — «грайливий». У гуртожитку для жінок лінії дизайну плавні, як вигини дівочого тіла. Галерея тут — паперова у прямому значенні. Біля музею мистецтв — ніби поле для НЛО. А деякі господарські споруди — точнісінько марсіанські кораблі.

Архітектори — гості з майбутнього — начебто стверджують: у будь-яких соціальних умовах варто досягати багатокольоровості води за буденності безкольорового скла.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

На знімку: «соти» житлових корпусів.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Спорт

Французи називають склад

Футбол. У попередньому числі нашої газети ми навели склад національної збірної України, яка під керівництвом Йожефа Сабо минулої суботи розпочала підготовку до відбіркового поєдинку Євро-2000 проти чемпіонів світу — футболістів Франції. А оце надійшла інформація з французького тренувального табору. Там зібралися:

воротарі — Бартез («Монако»), «Раме («Бордо»), Порато («Марсель»); **оборонці** — Блан («Інтер», Італія), Десаї, Лебеф (обидва — «Челсі», Англія), Тюрам («Парма», Італія), Лізаразю («Баварія», Німеччина), Кандела («Рома», Італія); **півоборонці** — Богоссян («Парма»), Дешам («Челсі»), Віейра («Арсенал», Англія), Джоркаефф («Кайзерслаутерн», Німеччина), Карембе («Реал», Іспанія, Мадрид), Зідан («Ювентус», Італія), Пірес («Марсель»); **нападники** — Вільтор, Лаланд (обидва — «Бордо»), Робер («ПСЖ»), Верель («Ліон»), Анелька («Реал», Іспанія, Мадрид).

Фахівці акцентують увагу на тому, що не в найкращій формі перебувають Анелька, Джоркаефф, Дешам. А Зінадін Зідан щойно повернувся на футбольне поле після дуже тривалої перерви, пов'язаної з травмою і операцією. Однак слушно зазначив один із тренерів української команди Володимир Веремєєв: «Не слід забувати, що ми граємо проти діючого чемпіона світу, у складі якого — ціле намисто яскравих зірок. Вони здатні здолати будь-кого завдяки винятково високій індивідуальній майстерності. Про це нам треба пам'ятати і налаштовуватися на вирішальний бій!»...

Учора до Києва мав прилетіти Андрій Шевченко. У стартовому матчі чемпіонату Італії його клуб «Мілан» на виїзді зіграв унічию — 2:2 — з командою «Лече». Шевченко провів на полі 83 хвилини. А на 72-й хвилині за рахунку 1:1 він забив другий гол у ворота суперника, вивівши міланців уперед. Вдалий дебют, чи не правда?..

Суперники дісталися нівроку...

Кубок УЄФА. Відбулося жеребкування основного турніру цих престижних змагань. Учасників розподілено на 12 груп (це тільки з метою жеребкування). Ось кого за суперників матимуть представники України:

Група 2. «Хельсінборг» (Швеція) — «Карпати» (Україна, Львів). Ось як прореагував на подію головний тренер львів'ян **Левко БРОВАРСЬКИЙ:**

— Знаю лише, що ця команда йде другою в чемпіонаті Швеції. Втім, це не найгірший варіант. Криворіжцям доля підсунула суперника суперіменитого...

Група 3. «Парма» (Італія) — «Кривбас» (Україна, Кривий Ріг).

— Дуже раді, що нам випав такий серйозний супротивник, — сказав головний тренер криворіжців **Олег ТАРАН.** — «Парма» — володар Кубка УЄФА — оцінок і компліментів не потребує. «Кривбас» у свою чергу постарається довести, що український футбол чогось вартий...

Група 11. «Рода» (Нідерланди) — «Шахтар» (Україна, Донецьк).

Про результати жеребкування сказав віце-президент ФК «Шахтар» і перший віце-президент ПФЛ **Равіль САФІУЛЛІН:**

— Маємо певну інформацію про «Роду». По-перше, вона представляє Нідерланди — одну з найсильніших країн у футбольному світі. По-друге, команду пристойно вкомплектовано. Її ворота захищає австралієць, є гравець із Камеруну. Троє футболістів представляють збірні сусідньої Бельгії: двоє — національну і ще один — «молодіжку». Є ще два виконавці, які грають за молодіжну команду Нідерландів...

Підготовку до цього двобою «Шахтар» (без збірників) розпочав учора в Криму.

Матчі цього етапу Кубка УЄФА відбудуться 16 і 30 вересня. Українські команди починають раунд поєдинками в гостях.

За скороченою програмою

Чемпіонат країни. Вища ліга. 9-й тур.

«Нива» — «Металург» Зп. 0:3. 4 000. Бондаренко, 27, Полтавець, 53, 87.

«Карпати» — «Дніпро». 4:0. 7 800. Гецко, 61, 63, 66. 87.

«Чорноморець» — «Таврія». 1:2. 3 000. Мочуляк, 86, — Митрофанов, 43, Антюхін, 67.

«Металург» Д — «Зірка». 2:0. 5 000. Воскобойник, 8, Дранов, 41.

ЦСКА — «Ворскла». 1:1. 2 500. О. Олійник, 54 —Кобзар, 9.

	В	Н	П	М	О
КРИВБАС	6	1	0	15—5	19
ВОРСКЛА	5	2	3	19—12	17
ДИНАМО	5	1	9	13—4	16
Металург Зп	5	1	2	12—8	16
Металіст	5	1	3	11—10	16
Карпати	5	0	4	17—11	15
Металург Д	4	2	3	9—9	14
Шахтар	4	1	2	7—2	13
Таврія	4	1	4	14—13	13
Металург М	4	0	4	16—10	12
ЦСКА	3	2	3	10—6	11
Нива	1	3	4	9—13	6
Дніпро	1	2	5	5—17	5
Зірка	0	4	5	4—16	4
Прикарпаття	0	4	4	4—11	4
Чорноморець	1	1	7	3—21	4

Цей тур пройшов, так би мовити, за скороченим варіантом. Поєдинки «Прикарпаття» — «Динамо», «Металург» М — «Шахтар», «Металіст» — «Кривбас» у зв'язку з виступами збірних перенесено на пізніші терміни.

Однак і за відсутності лідерів сталося чимало цікавих подій. Скажімо, захоплює гра львів'янина Івана Гецка, який перший у нинішньому чемпіонаті відзначився чотирма вкученнями!

Наступний тур чемпіонату відбудеться 25 вересня. Але, як відомо, минулого тижня вже відбувся один з його матчів: **«Ворскла» — «Металіст». 3:1.** 6 000. Костюк, 28, з пенальті, Мазяр, 80, Мелащенко, 88 — Гольдін, 90.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Вітаємо!

Виповнилося 60 років одному з найяскравіших баскетболістів України за всі часи — заслуженому майстрові спорту, чемпіонові світу (1967 року), володареві Кубка Європи, переможцеві і призерові спартакіад народів СРСР і України Геннадієві Чечуро. Сьогодні шановний ювіляр плідно працює віце-президентом БК ЦСКА (Київ). Численні друзі, учні, колеги щиро вітають Геннадія Семеновича. Чесній, винятково порядній і справедливій людині, чудовому педагогові зичать здоров'я і багатьох років служіння українському спортові. До цих привітань приєднуються і журналісти.

Редактор номера Леонід БРОВЧЕНКО.
Редколегія: Олександр БІЛИК, Анатолій ГОРЛОВ, Леонід БРОВЧЕНКО, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

◊ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
◊ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
◊ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 236694.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50

Зам. 0311159.
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса ВР України: 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5.
Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
☎ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-86-50, 441-89-34, 441-89-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: sekret@golos.relc.com

Засновник і видавець — Верховна Рада України